XXV. évfolyam, 38. szám Ára: 1,80 Ft 1969. szeptember 18.



REKLAMÁL A VEVŐ

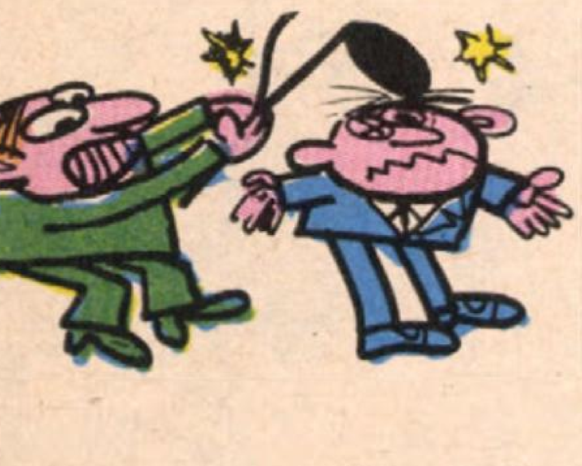
— Bocsánat, hogy hátat fordítok, de már nem tudunk az emberek szemébe nézni!...



KEDVES LUDAS!

HANGERŐ

A Moszkva étterem kerthelyiségének közelében lakom, s ennek következtében minden nap, este hat órától tízig hallgatom a zenekar és az előadók műsorát. A zenekar olyan hangerővel játszik, hogy IV. emeleti lakásom ablakai is remegnek, nemcsak én. A műsor tavasztól őszig nem változik, naponta ugyanazt, ugyanabban a



sorrendben játsszák. A feleségem a vacsorát már nem az órához, hanem a műsorhoz igazítja, és minden este a „Szállj, szállj madár” dallamára hozza be.

Amikor már teljesen kiborultam, felhívtam telefonon az üzletvezetőt és panaszkodtam az elviselhetetlen lármára. Legnagyobb meglepetésemre azt mondta, hogy teljesen igazam van, ő is már majdnem megőrül, a pincérek nem értik egymás szavát, a vendégek ordítva „beszélgetnek” egymással, amig be nem rekednek, azután hazamennek. Sokszor kérte már a zenekart, hogy játsszanak halkabban, de eredménytelenül, mert a hangszereket és énekeseket — a zenekar szerint — üvöltetni kell, ahogy csak az erősítő bírja. Megígérte, hogy mindjárt szól nekik ismét. Valóban, utána normális hangerővel játszottak tovább.

Másnap elölről kezdődött az egész. Felhívtam telefonon a kerületi tanács igazgatási osztályát. Egy nagyon kedves, előzékeny előadó közölte: írásban adjam be a panaszomat, pontosan, napra, órára és percre megjelölve közöljem, hogy mit, milyen hangerővel játszottak, a bejelentést írassam alá 3—4 olyan tanúval, aki hajlandó az igazgatási osztály kívánságára kihallgatás céljából a tanácshoz bemenni. Ha mindez megtörtént, átteszik az „ügyet” a kereskedelmi osztályra, amelyenek egy kijelölt dolgozója egy váratlan pillanatban meg fog jelenni nálam és leméri, hogy 45 fon-nál hangosabb-e a zene. Ha igen, akkor majd pénzbüntetést kap az ÜZLETVEZETŐ!

Ezek után úgy gondoltam, hogy jobb, ha panaszommal közvetlenül az ENSZ-hez fordulok, mégis előkelőbb intézmény, az eljárás sem komplikáltabb, a panaszokat ott sem intézik el, de legalább az ártatlan üzletvezetőt sem büntetik meg.

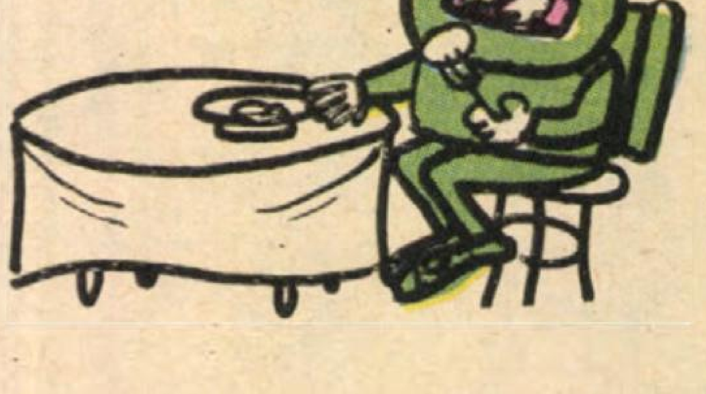
Bánréti Zoltán
Budapest

„FENN AZ ERNYŐ, NINCSEN KAS”

A címben szereplő szólás-mondást a budai Fehér Galamb vendéglő juttatta eszembe a minap.

Itt is fenn az ernyő, szó szerinti értelmezésben is: a falak és az asztalok tele vannak a petróleum-lámpa cilinderére emlékeztető, stilizált villanyernyőkkel. Nagyon hangulatos, nagyon romantikus hely ez, kellemes félhomályban üldögélnek a vendégek, sajnos, ez a jótékony félhomály sem tud eltakarni néhány fogyatékosságot.

Azt például, hogy itt a vendégnek nagyon kell vigyáznia, hogy el ne ázzon. No, nem belülről, a jó fajta boroktól, hanem egészen más módon. Megesett már, ugyanis, hogy egyik-másik vendég lucskos cipővel távozott a vendéglő mellékhelyiségéből, mert a lefolyócső nagyon gyakran elromlik, s ilyenkor kelle-



metlen kis tócsák keletkeznek...

A női mosdó lefolyócsövei viszont néha olyan ijesztő lármát csapnak, hogy a házban lakók aludni sem bírnak az iszonyú zajtól.

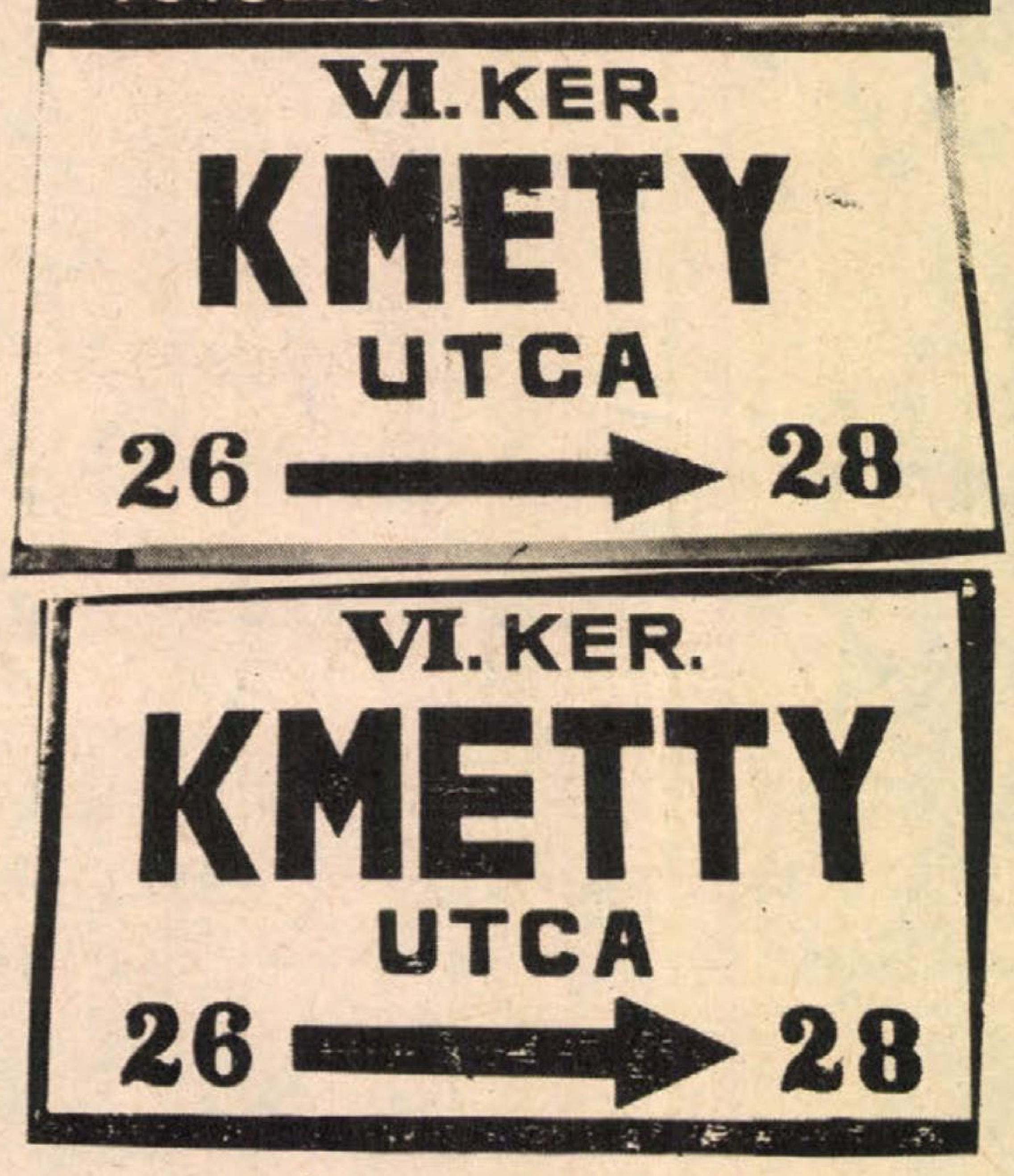
Esős időben az épület pincéje, s köztük a Fehér Galamb raktárhelyisége is vízben áll.

Rossz az épület csőhálózata, ki kellene cserélni. Azon múlik az egész, hogy a két gazda: az Ingatlankezelő Vállalat és a Vendéglátó Vállalat nem tudott megegyezni abban, hogy melyikük végeztesse el a munkát.

Ennek a huzavonának persze a vendég látja kárát, aki egy kellemes este végén mégis kellemetlen élménnyel kénytelen távozni a Fehér Galambból.

(r.)

FOTÓZZON A LUDASNAK!



Vajon melyik az igazi?

(Beküldte: Máté Ildikó, Budapest)

FÜST SZÁLL A SZEMEMBE

Csaknem minden reggel, még a legnagyobb kánikulában is, a Kálvin téri áruház egyik kéményéből hat és fél hét között sűrű, csípős füst kezd gomolyogni, s elárasztja az egész teret, gyakran a mellékutcákat is. Ha nincs szél, órákon át terjeng az áruházi „smog”, beszáll a nyitott ablakokon, igazolva a KÖJÁL műszeres vizsgálatának szomorú eredményét: a főváros egyik legszennyezettebb levegőjű pontja a Kálvin tér.

Felhívtam telefonon az áruházat. Beszéltem az egyik üzletvezetőnővel, aki elismerte, hogy különböző csomagolóanyagokat (szalmát, papírt, forgácsot stb.) tüzelnek el, mert nem tudják sehol tárolni. Megköszönte, hogy figyelmeztettem a szemétégetés tilalmára, és megígérte, hogy abba fogják hagyni.

Néhány napi tanakodás után, a jelek szerint, úgy döntöttek az áruház vezetői, hogy nem kell ilyen észrevételekre odafigyelni, s azóta ismét okádja a kémény a csípős, sűrű füstöt kora reggel hat óra tájban.

B. Gy.
Bp. V., Kálvin tér 4.

VEDELMET A TELEFONNAK!

A XVII. kerületi Akadémia-telepen két utcai nyilvános telefonfülke van. Sajnos, mindkettőt nagyon gyakran megrongálják garázda hajlamú emberek, így aztán sokszor marad telefon nélkül ez a környék. Ha valakinek sürgősen orvosra, mentőre, tűzoltóságra vagy rendőrségre lenne szüksége ilyenkor, jó messzire kell mennie, míg egy ép, használható telefont talál!

Erdemes lenne a két telefont áthelyezni olyan helyre, ahol jobban szem előtt van, s akkor talán jobban védhetnénk mindannyian a készülékeket a rongálóktól!

M. B.
Budapest

A CÍMZETT VÁLASZOL

Lapjukban eszmefuttatás jelent meg Savoyai Jenő lovas szobráról. A Várpalota újjáépítése kezdetén felvetődött a sajtóban — több ízben is — a szobor eltávolításának a gondolata, de akkor úgy döntöttek mind az építési, mind a műemléki hatóságok, hogy a szobor művészi értékénél, valamint városképi jellegénél fogva, megmarad eredeti helyén.

A Művészeti Lexikon IV. kötete (Akadémiai Kiadó, Bp. 1968.) 163. oldalán ennek az álláspontnak a helyességét húzza alá a Róna Józsefről szóló cikk is: „Fő műve, Savoyai Jenő lovas szobra, a volt királyi palota előtt pompás mintázásával, zárt kontúrjaival a magyar neobarokk szobrászat legjobb alkotása.”

Ami pedig a Savoyai Jenő történelmi értékelését illeti, azt elvégezte a felszabadulásunk utáni történetírás, kiemelve, ha Buda felszabadításában nem is volt jelentős szerepe, az ország töröktől való megszabadításában döntőek voltak hadműveletei — a Habsburgok szándéka ellenére is.

Mátyás király szobrát — a Mátyás-kúton kívül — természetesen mindenki szívesen látná a budai Várban, de annak megvalósítása nem oldható meg csupán azzal, ha Savoyai Jenő szobrát nem állítanák vissza eredeti helyére.

Kerényi Jenőné
igazgató
Fővárosi Emlékmű
Felügyelőség

„Vacsora nélkül maradtunk” címmel megjelent cikkük nyomán a panaszost felkerestük, a történtekért szíves elnézését kértük, és az elmaradt vacsora ellenértékét visszatérítettük. Minden igyekezetünkkel azon leszünk, hogy hasonló eset elő ne forduljon a jövőben.

Bajza Sándor ig.,
Gyermekélelmezési V.

RENÁTA

Két ötvenhatos méretű férfipizsamát vásároltam, az egyik sötétkék, a másik enciánkék, ezüst csíkozással. Mindkettőnek van egy közös tulajdonsága: sötétre festi az ágyneműt. Kísérő papírjaikat annak idején eldobtam, hosszú keresgélés után azonban az egyiknek sikerült megtalálnom a dokumentumait, amelyről kiderült, hogy a Zalaszentgróti Ruházati Ktsz gyártmánya és Renáta névre hallgat.

Ez úton közlöm a kedves zalaszentgróti „szülőkkel”, hogy a kedves Renátával nem vagyok elégedett, s nagyon kérem, cseréljék ki olyanra, amelyik nem piszkítja be az ágyneműmet!

Fehér László
Bp. XI.,
Móricz Zsigmond körtér 2.

TÁVIRAT HELYETT CSOMAGOT



Miskolcon lakom, a Hűtőház lakótelepén, az I. kerületben. Hozzánk csak külterületi posta jár hetenként kétszer — szerdán és szombaton —, ha e napokon éppen nincs valami ünnep. Ünnepnap esetén csak egyszer jön hetenként a postás. Ő hordja gyalogszerrel a táviratokat is. Egy-egy távirat 5—6, szerencsés esetben már 3—4 nap alatt eljut a címzetthez!

Nemrég kaptam egy táviratot, mely Ceglédről 5 nap alatt érkezett és egy levelezőlapot, amely Miskolcról—Miskolcra 7 napig jött.

Ezzel szemben a csomagokat mindennap kihozzák rendben, pontosan. Minden ismerősömnek kénytelen leszek tudomására hozni, hogy amennyiben sürgős közölni valójuk van, ne lapot, levelet, vagy táviratot küldjenek, hanem tegyék csomagba, pakoljanak hozzá néhány kődarabot, — olcsóbb egy 5 kg-os csomag, mint a távirat — és én másnap megkapom az üzenetet.

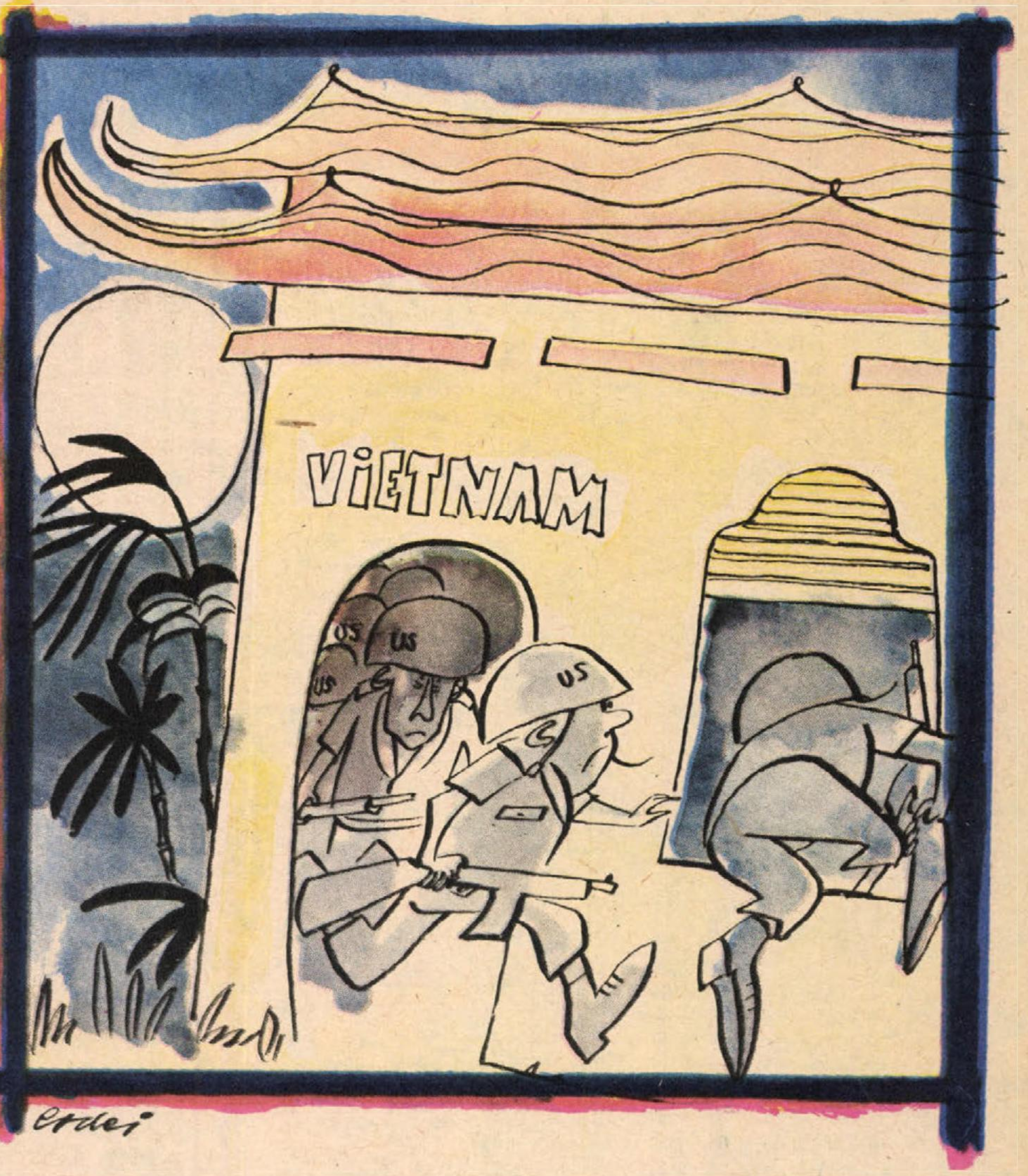
Hajdú János nyugdíjas
Miskolc, I., Fonoda utca

VESZÉLYES LESZÁLLÓHELY



KIVONULÁS AMERIKAI MÓDRA

Erdei Sándor rajza



SZEPTEMBER



– Kezdődik ez a vacak esős évszak...

FELVILÁGOSÍTÁS

A minap olvastam valahol, hogy egy nyugatnémet városban szexuális felvilágosító tanfolyamokat rendeznek — öregeknek. Nagypapáknak és nagymamáknak. Az előadássorozatot azért szervezték, mert általában a nagyszülők vigyáznak a gyerekekre, és az érdeklődő unokák gyakran tesznek fel kínos, zavarba ejtő kérdéseket. A tanfolyam egyik 91 éves hallgatója azt mondotta: „Örülök, hogy beiratkoztam ide. Most már nyugodtan kérdezhetnek tőlem bármit az ükunokáim... Tudja, az én időmben még tabu volt ez a téma... De most már tájékozott vagyok a legkényesebb kérdésekben is..."

Megmondom őszinén, nekem is nagyon tetszik ez az ötlet. Jó kezdeményezésnek tartom. Nálunk is kellene rendezni ilyen tanfolyamokat, persze nemcsak ebből a témakörből. Elképzelhetőnek tartom például azt is, hogy a gazdasági mechanizmusról tartanak előadássorozatot, kizárólag nagymamáknak, nagypapáknak, déd- és ükszülőknek. Tegyük fel, hogy egy unoka, aki vezető állást tölt be egy üzemben, mondjuk osztályvezető, nem ért valami gazdasági problémát. Kihez fordulhat ilyenkor? A főnökéhez? Nem. A főnökéhez nem fordulhat, mert akkor az csodálkozna, nagyon csodálkozna, hogy a beosztottja még nincs kellően felvilágosítva bizonyos kérdésekről és esetleg elhamarkodott véleményt alkotna a kérdezőről. A saját beosztottjához sem fordulhat, mert azok viszont tőle várnak felvilágosítást. Milyen jó lenne ilyenkor a nagymamához fordulni:

— Nagyi, ráérsz egy kicsit?

— Most nem érek rá, majd később...

— De ez nagyon fontos, nagymama... Szeretnék kérdezni valamit, de csak akkor, ha nem mondod el a szüleimnek...



A nagymama leültetné maga mellé osztályvezető kisunokáját, megsimogatná a buksiját, majd azt mondaná:

— Na, ki vele, mit akarsz tudni?

Most, hogy ezt a kis dolgozatot írom, egyre jobban megbarátkozom az ötlettel, egyre jobban tetszik ez a kezdeményezés: vonjuk be a nagyszülőket, a dédnagyszülőket, sőt még az ükszülőket is a felvilágosító munkába!

A szexuális és gazdasági tanfolyamokon kívül még számos témából lehetne felvilágosító előadássorozatot rendezni, kizárólag öregeknek. Gyakran előfordul ugyanis, hogy harminc-negyvenötvenéves gyerekek, eszes kiscsibészek, jó fejű lurkók, még nincsenek felvilágosítva arról, hogy mi a demokrácia. Illetve hallottak valamit a kispajtásaiktól, a hasonló korú haveroktól, de még nem látnak tisztán és főleg azt nem tudják, hogy mit jelent a demokrácia a gyakorlatban.

Milyen jó lenne ilyenkor egy dédnagymama, akihez a dédunoka odamehetne:

— Dédi...

— Tessék, kiscsillagom...

— Kérdezhetek valamit?

— Nyugodtan, drágaságom, kincsem, bogaram.

— Mi az a...

— Na, ne pirulj el! A dédnagymama előtt nem kell elpirulnod... Kérdezhetsz bármit...

— Tudod, dédi, hogy mi az az izé... hogyismondjamcsak... üzemi demokrácia?...

S akkor a dédnagymama, aki előzőleg felvilágosító tanfolyamon vett részt, elmagyarázná a dédunokájának, hogy mi az az üzemi demokrácia... Nyíltan, őszintén, minden mellébeszélés nélkül.

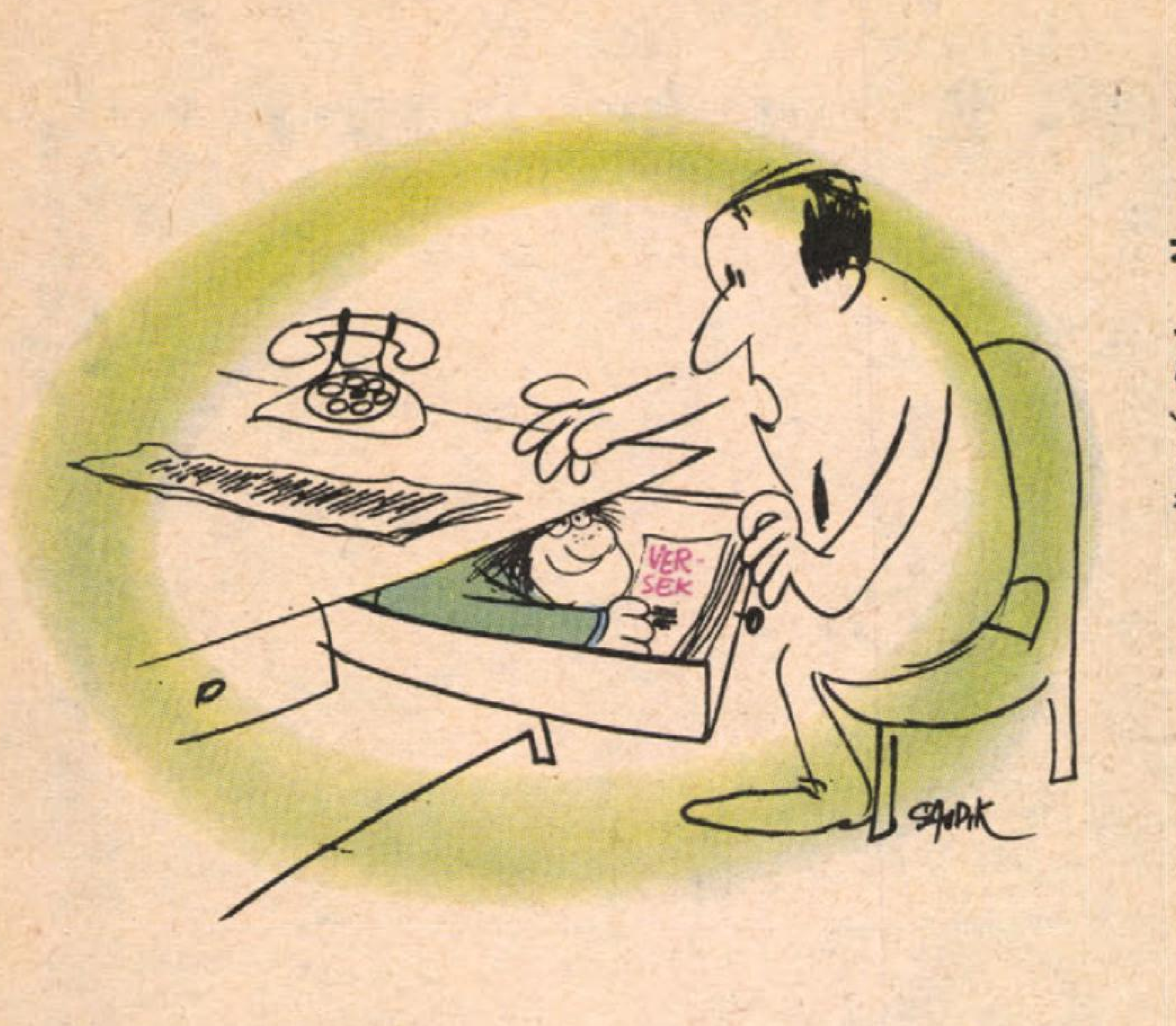
Elképzelem ezt a szép jelenetet: a ráncos arcú, kontyos, ősz hajú nagymamát és a lábánál kuporgó, tátott szájjal hallgató dédunokát, aki, tegyük fel, egy vállalat igazgatója... Bizony isten, könnybelábad a szemem.

Nagymamák, nagypapák, dédszülők és ükszülők, menjetek tanulni!

Rengeteg kérdés van még, amelyre feleletet várunk!

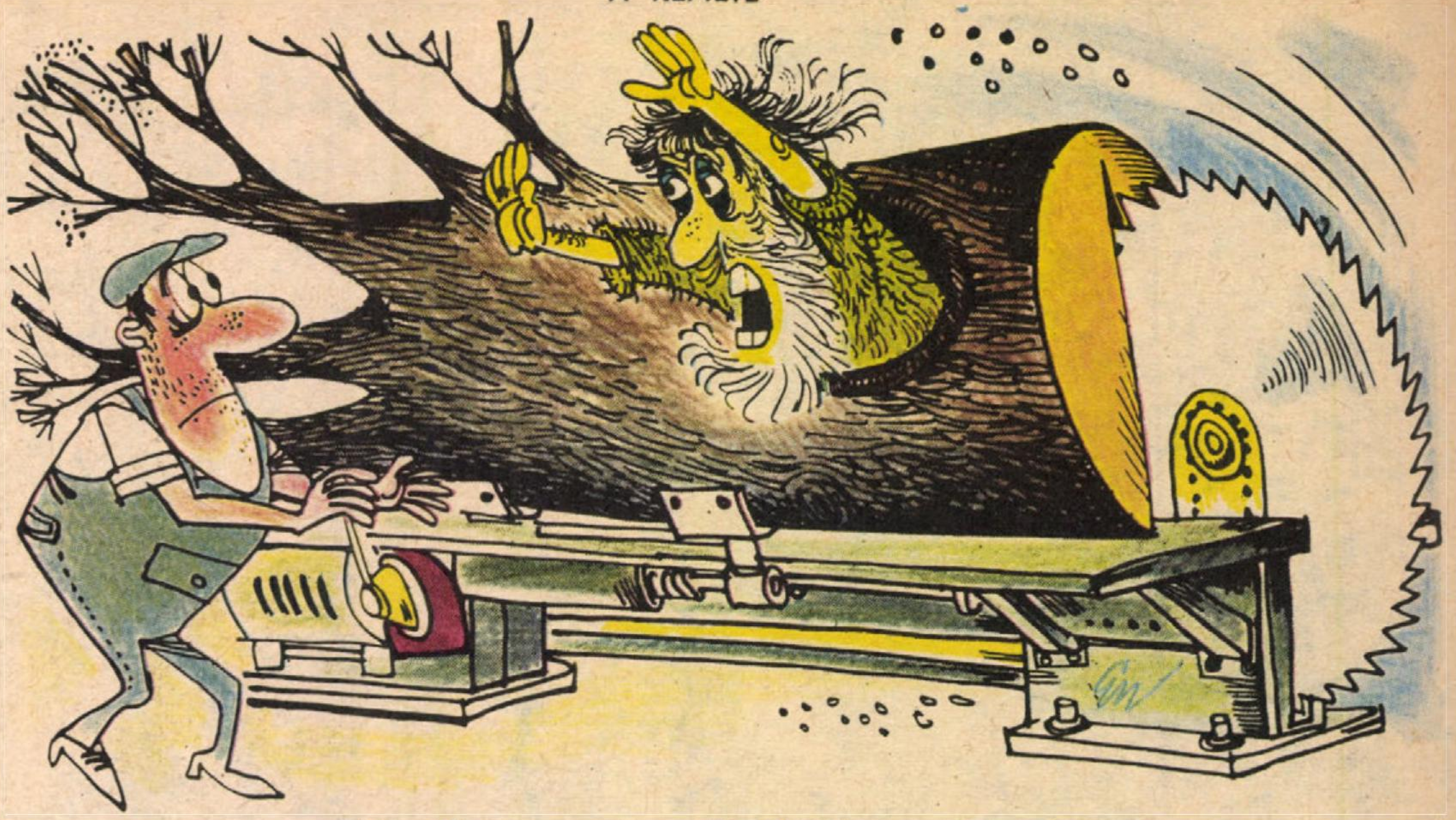
Mikes György

SZERKESZTŐSÉGBEN



– Uramisten, itt is egy fiatal költő!

A REMETE



– Hé, álljon meg a menet! Albérlőt nem lehet kitenni!

MAGYAR CHIANTI

Kissé fáradt hangú nő hallózott a telefonba a vonal túlsó végén. Azt kérdezte tőlem, hogy én vagyok-e én, az vagyok-e, aki vagyok és velem beszél-e? Mondtam, hogy igen, mert mi mást is mondhattam volna ezen a borongós vasárnapi kora reggelen, amikor a telefon éles berregése felvert az álmomból.

— Ne haragudjék, hogy zavarom — kezdte, amikor már kellőképpen lekáderezett —, de rendkívül fontos és közérdekű ügyben szeretnék önnel beszélgetni.

— Soha jobbkor! Megtisztelve érzem magam, hogy rám gondolt.

— Csak önre gondolhattam! Ön nemcsak az olvasó lelki kukája...

Hogy mi vagyok még, arra már nem tudtam odafigyelni, zavaromban elpirultam a dicsérettől. Anynyira meg voltam hatódva, hogy a szemétgyűjtőhasonlatot sem éreztem sértőnek. Ha már ennyire elismert lelki kuka vagyok, az egészen más...

— Aligha érhetne nagyobb öröm, mint az, hogy az olvasó bizalma még vasárnap is megnyilvánul irántam, — szóltam kisvártatva, enyhe gúnnyal, a kagylóba.

— Bizonyára olvasta ön is az újságokban, hogy az idén hatmillió hektoliter bort szüretelünk. Jóval többet, mint valaha is...

— Olvastam. Eléggé sok gond lesz az értékesítésével.

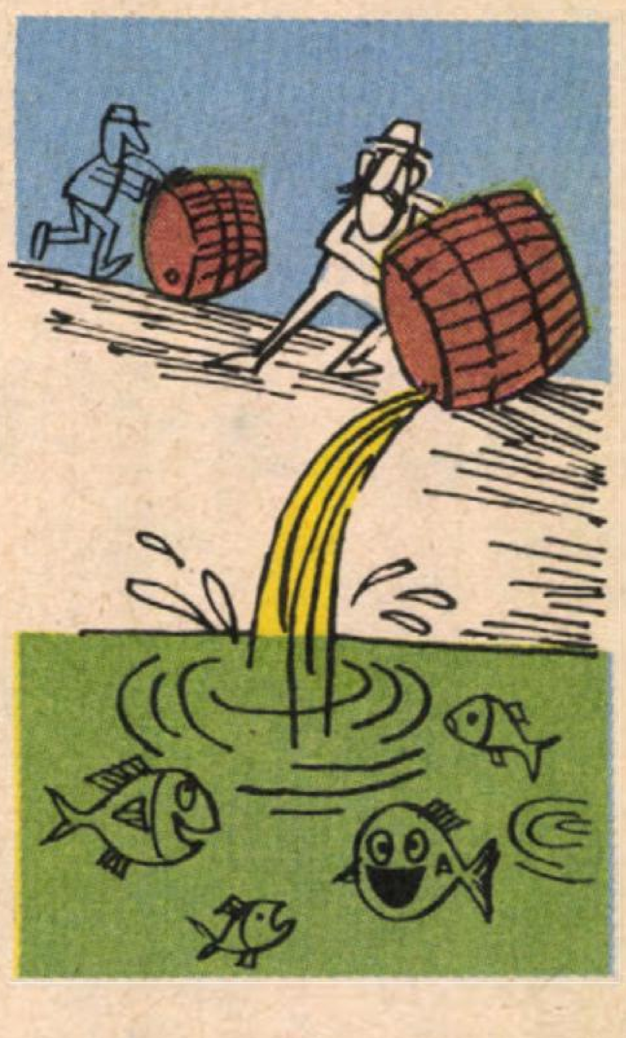
— Nahát, pont ezért hívtam fel. Volna egy-két életrevaló javaslatom, ami enyhíteni tudná az illetékesek gondjait. Nálunk a borügy közügy...

— Mit javasol a megoldására?

— Kétmillió hektolitert öntsünk a tengerbe.

Telefon-partnernőm első számú javaslata rendkívül meghökkentett. Hirtelenében a brazil kávétermelőkre gondoltam: ki tudja, hátha talán nem is olyan elképesztő ez a javaslat...

— A mi viszonyaink között legfeljebb a Dunáról lehetne szó — válaszoltam óvatosan —, a tengerig nagy lenne a szállítási költség. De kétmillió hektoliter bor megsemmisítése is óriási nemzetgazdasági kárt jelentene.



— Inkább terjedjen az alkoholizmus?! — kérdezte élesen, majd kérlelni kezdett: — Nagyon kérem, továbbítsa a javaslatomat!

— Nem nevettetem ki magam, asszonyom! És nem is értek egyet önnel. Olaszországban ötször anynyi bor terem és mégsem öntik a tengerbe.

— Ezzel kapcsolatos a második javaslatom. Készítsünk legalább kétmillió hektoliter borból Chiantit: magyar Chiantit, fehéret és vöröset. Úgy mint Olaszországban. Ott mindenki Chiantit iszik, mert olcsó; nem lehet tőle berúgni, mert alacsony a szesztartalma; és mégis szeretik, mert bor. Ezt kellene nálunk is megcsinálni: az olcsó, gyenge, ártalmatlan bort. Még az üzemi konyhákon is magyar Chiantit ihatna a dolgozó, leszokna a tömény szeszről, a nehéz borokról, és nem herdálná el a fizetését. Ez volna a népgazdaság igazi érdeke. Akkor persze elmaradna a drága szeszes italok eladásából a nagy bevétel...

— Ön talán közgazdász? — kérdeztem, félbeszakítva partnerem szenvedélyes monológját.

— Egy csudát! — felelte tömören. — Családanya vagyok három gyerekkel és egy alkoholista férjjel. Éppen most bukdácsolt be a küszöbön az a részeg disznó...

Földes György

JUCIKA *másodállása*

Pusztai Pál rajza



HŰVÖS FOGADTATÁS

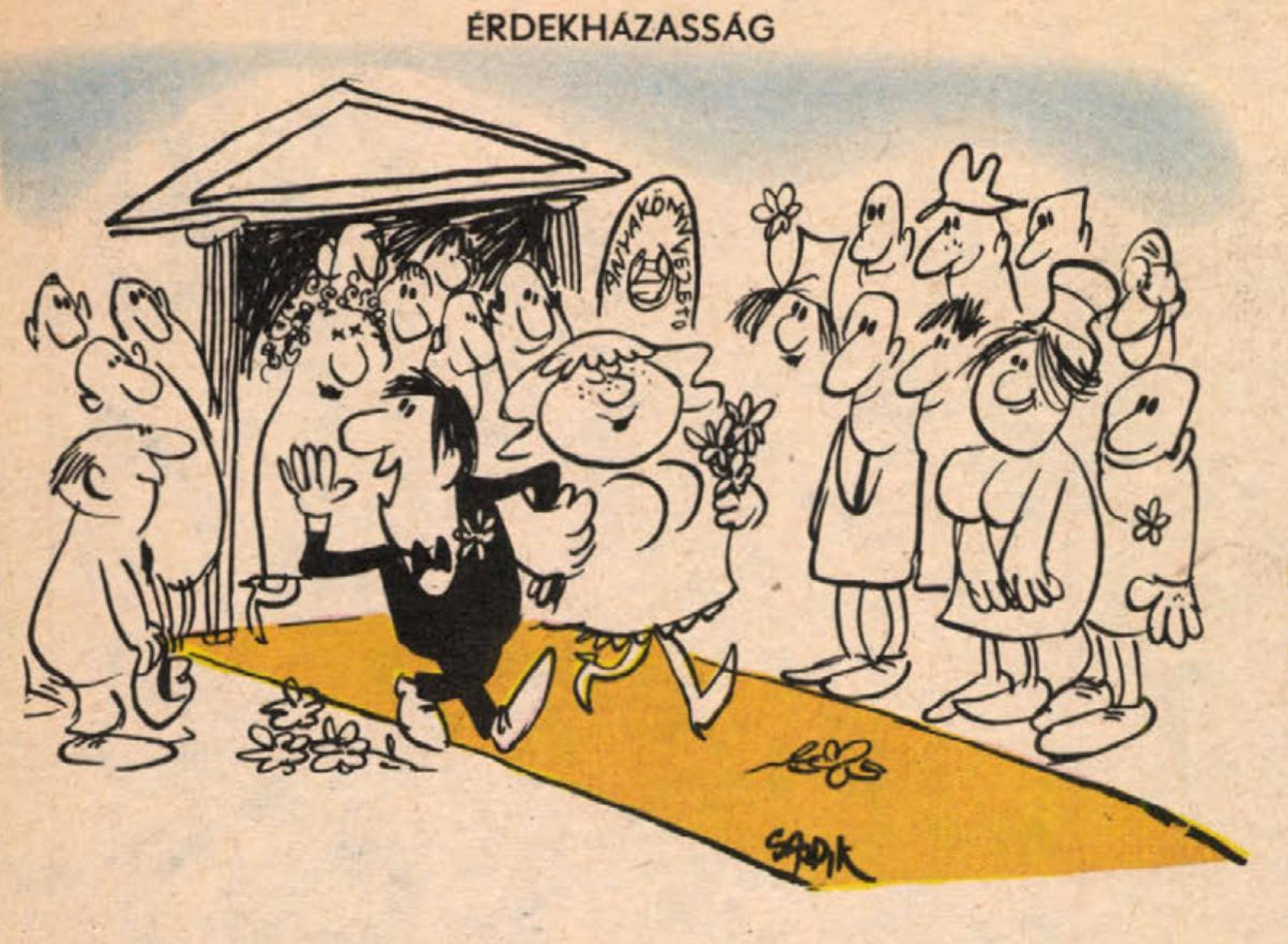
A nyugat-németországi Hanau városának vezetői egy angol város háromtagú delegációját hivatalos látogatásra meghívták. A brit városatyák a késő éjszakai órákban érkeztek, kijelölt szállodájuk kapuját zárva találták. Hiába csöngettek... Amikor megunták a várakozást, a közeli rendőrségre mentek. Ott — udvarias sajnálkozások közepette — felajánlották a három angol vendégnek, hogy aludjanak egy cellában! Így is lett...

Reggel a váltáskor a rendőr-vendéglátók elfelejtették említeni az esetet társaiknak. Ám a szolgálatba lépő rendőrök megdöbbenve látták, hogy három férfi egy nyitott cellában alszik — gyorsan rájuk reteszelték az ajtót. Amikor az angolok felébredtek, hiába dörömböltek, a rendőrök abban a hiszemben voltak, hogy az éjszaka behozott részegek dühöngenek odabenn.

A „hűvösön" való fogadtatás csak akkor ért véget, amikor Hanau polgármestere épp a rendőrségen kérte számon, hová tűntek a város hivatalos vendégei.



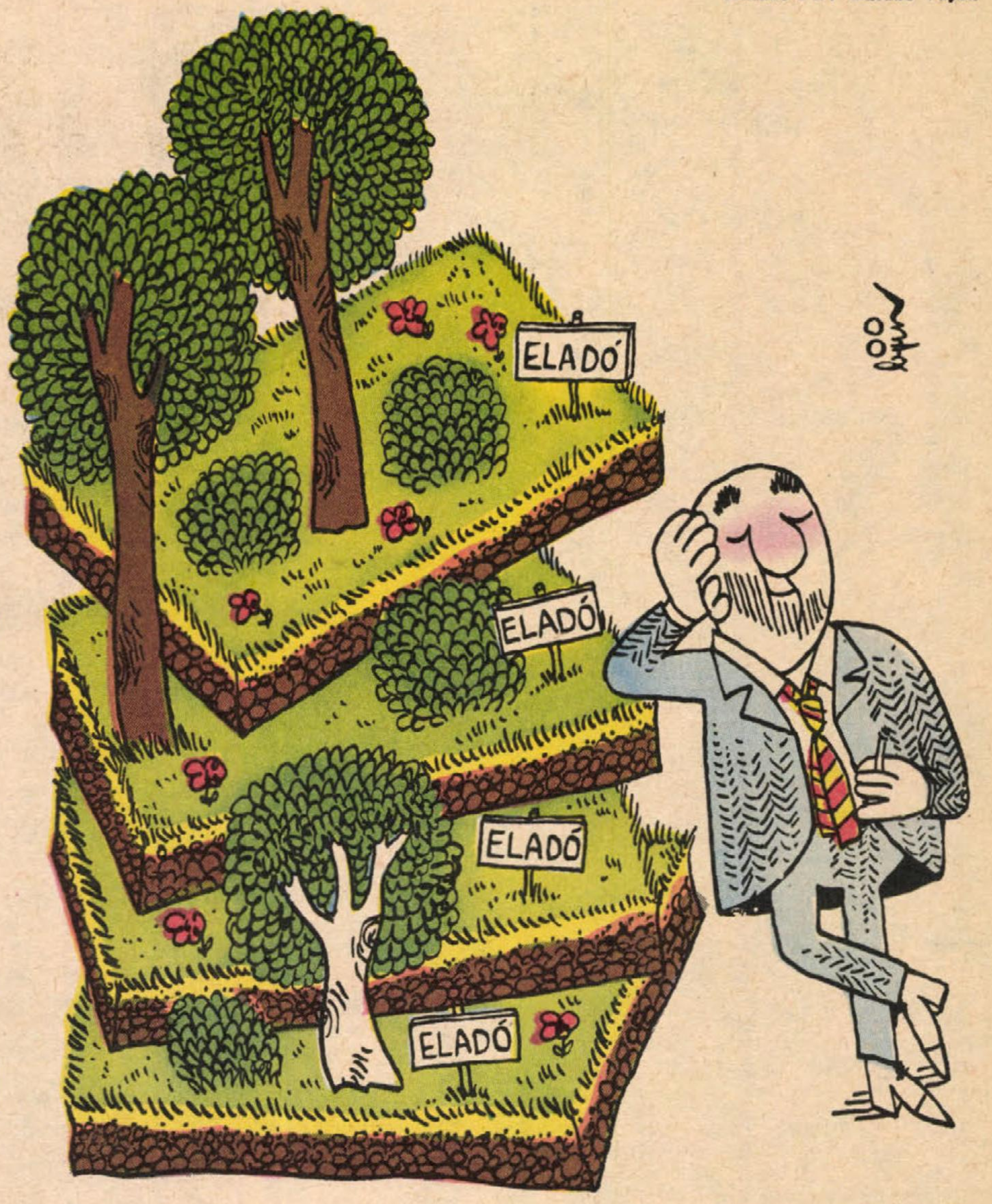
ÉRDEKHÁZASSÁG



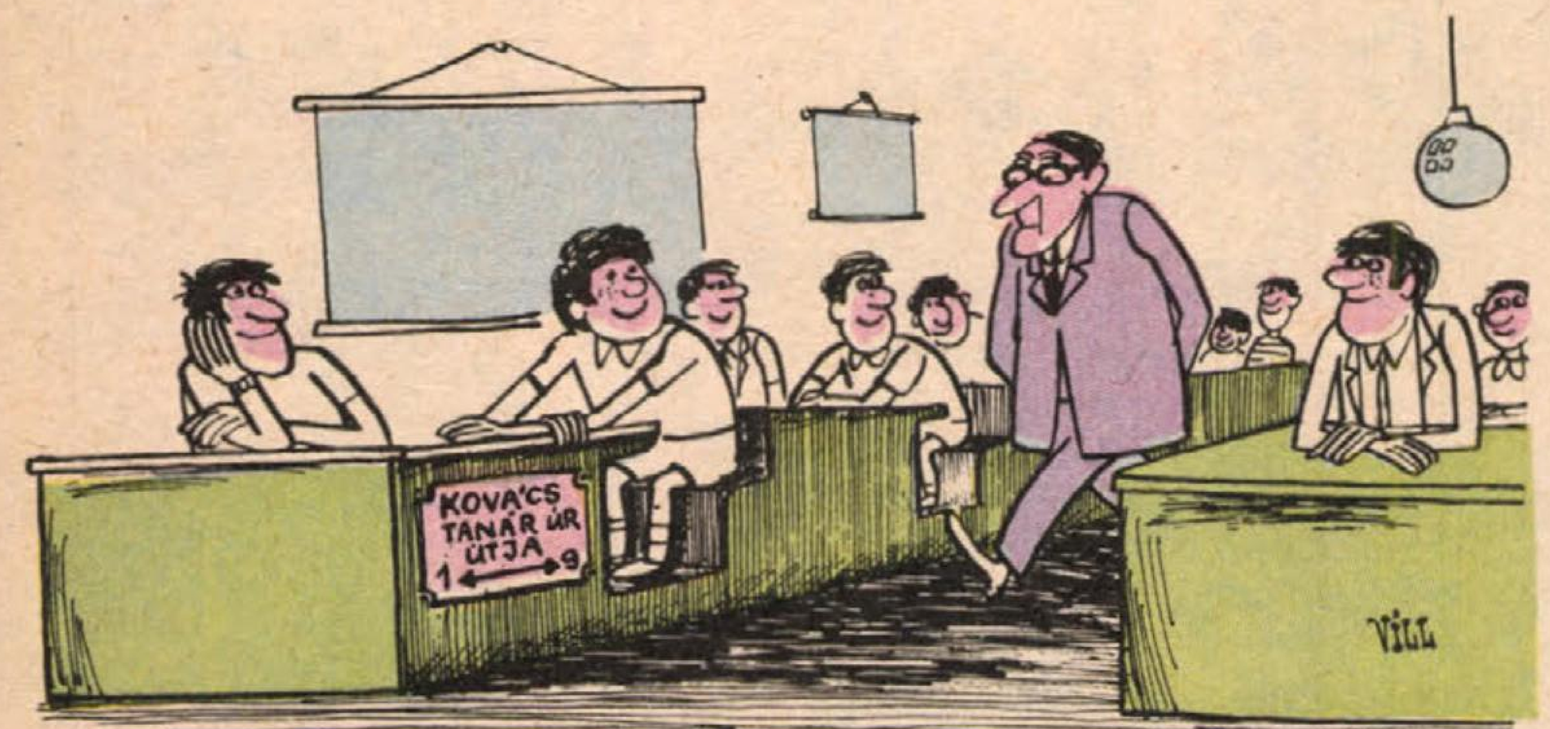
– Egy kicsit csúnya, de minden rokona segít a házépítésben.

TELEKSPEKULÁNS

Balázs-Piri Balázs rajza



A PADSOROK KÖZÖTT

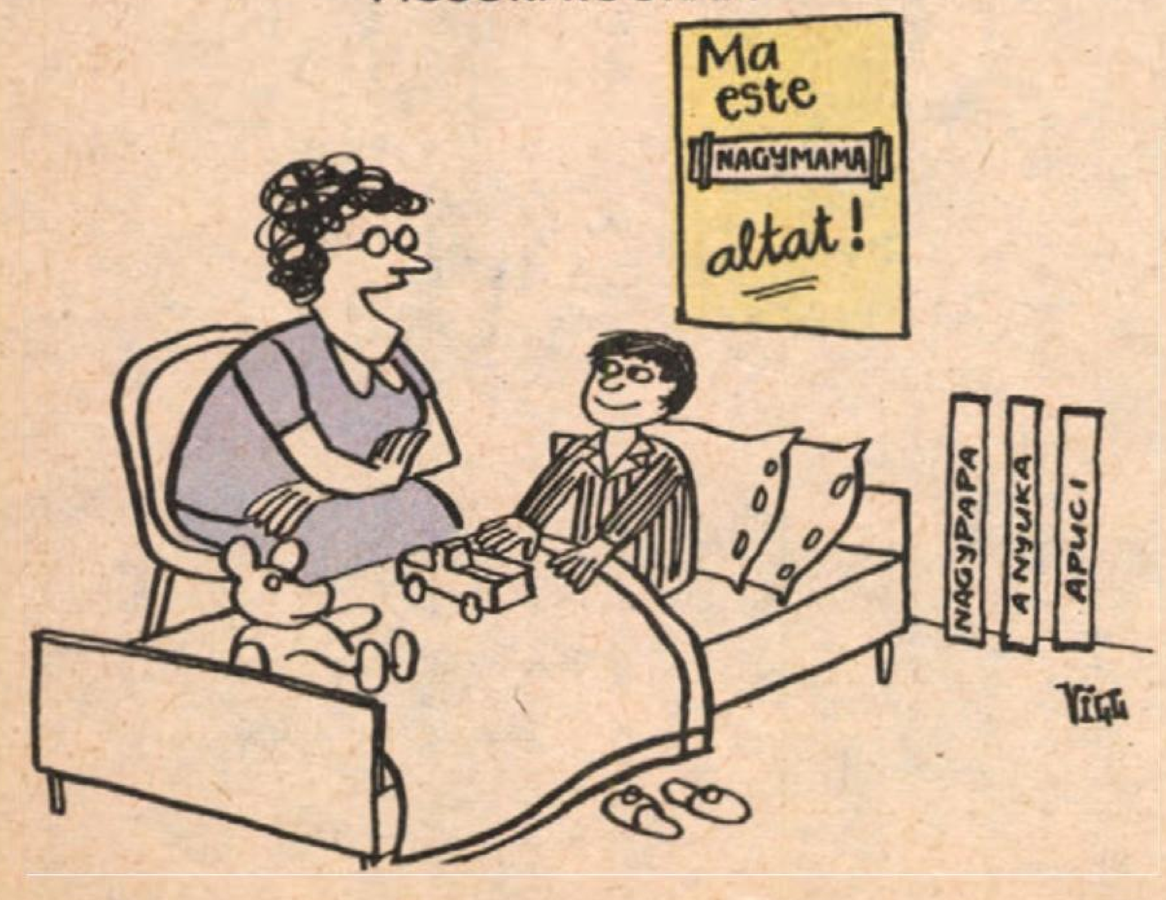


EGYOLDALÚ FEJLŐDÉS



– Ebből a könyökcsőből szeretnék öt centit levágatni.
– Sajnálom, csak a jövő évi tervünkbe tudjuk beprogramozni...

MŰSORPROGRAM



KONGÓI ANZIKSZ



Közel laktam a hatalmas Kongó-folyóhoz. Már az első nap megkérdeztem; lehet-e fürödni benne?

— Lehet — mondták —, fürödjön csak egész nyugodtan...

— Krokodilok nincsenek?

— Krokodilok? Azok vannak.

— Hát akkor hogyan lehet ott fürödni?!

— Óh, azok nem bántják az embert. Nagyon ritka az olyan krokodil, amely rátámad a fürdőzőkre. Majd meglátja...

Nem láttam meg. Nem fürödtem.

*

Messze Kinshasától, a dzsungel mélyén egy kis faluban jártam. Egy számunkra különösen kimázolt asszonyt fényképeztem le. Az asszony szemmel láthatólag dühbe jött, és valamit kiáltozott. Megkérdeztem a tolmácsot, hogy a kép ellen van-e kifogása. — Dehogy — mondta a tolmács —, csak azért kiabál, mert folyton fényképezik, de sohasem küldenek neki a képekből...

*

Kinshasa közútjain modern nagy autóbuszok közlekednek — majdnem üresen. Járnak törpebuszok is. Ezek a régi, kopott jószágok mindig oly zsúfoltak, hogy tizenkettesünk a kényelmes, magányos utazás illúzióját keltheti. Megkérdeztem egy kinti ismerősömet, hogy vajon sokkal drágább-e a nagy autóbusz, mint a kicsi?

— Dehogy — mondta —, ugyanannyiba kerül.

— Talán a kicsik más, forgalmasabb útvonalon járnak?

— Dehogy, ugyanazon.

— Akkor miért nem utaznak a nagy buszokon?

— Tudja, a nagy busz 20 perc alatt teszi meg az utat, a kicsiken majdnem 40 percig tart. Tehát ugyanazért a pénzért sokkal többet lehet autózni. Másodszor: a kis autóbuszokon sokan vagyunk, mindig akad egy-két tréfás ember és nagyszerűen mulatunk. És pompásan lehet szórakozni azon, amikor elakadnak — ez gyakran előfordul. Ilyenkor elnézegetjük, milyen érdekesen szerel a sofőr — és segíteni is lehet neki. Néha még toljuk is a buszt, s ez különösen kellemes, mert legalább kint vagyunk a jó levegőn.

A türelmetlen pesti utazóközönség elgondolkodhatna egy kicsit a magyarázat mély filozófiai tartalmán.

*

A közlekedésrendészet igen közvetlen jellegű kapcsolatot tart fenn az autóvezetőkkel (akik kissé egyénien értelmezik a fennálló, különösen a gyorshajtást korlátozó rendelkezéseket).

Az utak felett drapériák láthatók ilyen felírásokkal:

„A járókelő nem erdei vad, ne kergesd!"

„Csak hajts. Aki gyorsan hajt, gyorsan kórházba jut. Vigyázz!"

„Nagyon haragszunk a szabálytalankodó gépkocsivezetőkre."

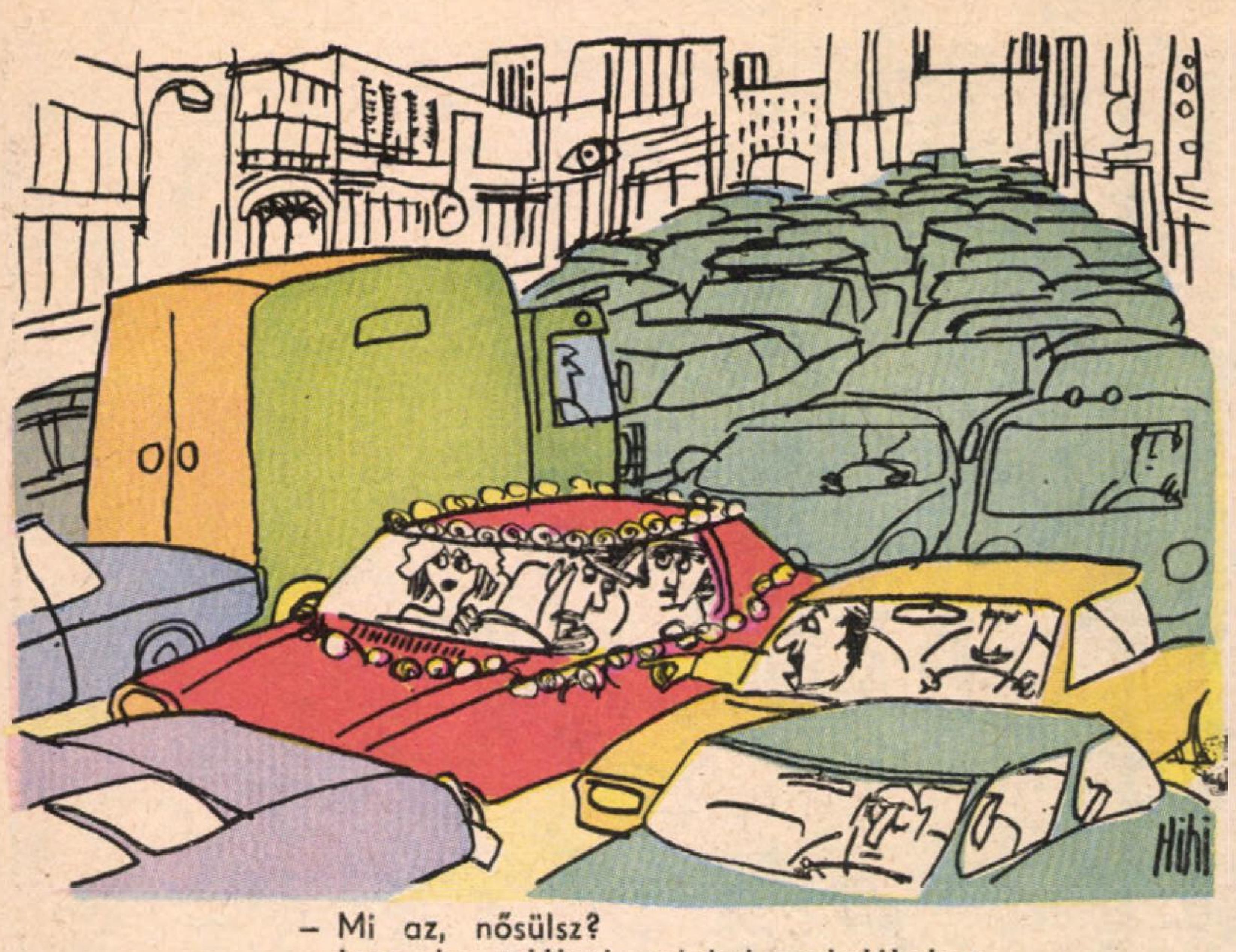
*

Egy falusi asszony a fővárosban járt. Itt váratlanul rájött a szülési fájdalom. Bevánszorgott az első házba, szerencséjére éppen egy orvos, mégpedig éppen egy több évtizede odakerült hazánkfia, dr. Ungár Tibor lakott benne. Az orvos odahaza volt és levezette a szülést. A hálás asszony az ottani szokások szerint — a gyereket az ő nevére kereszteltе. Így az újszülött fekete kislányt dr. Ungár Tibor néven jegyezték be az anyakönyvbe.

Alig hiszem, hogy akad még egy ilyen gyors tudományos karrier.

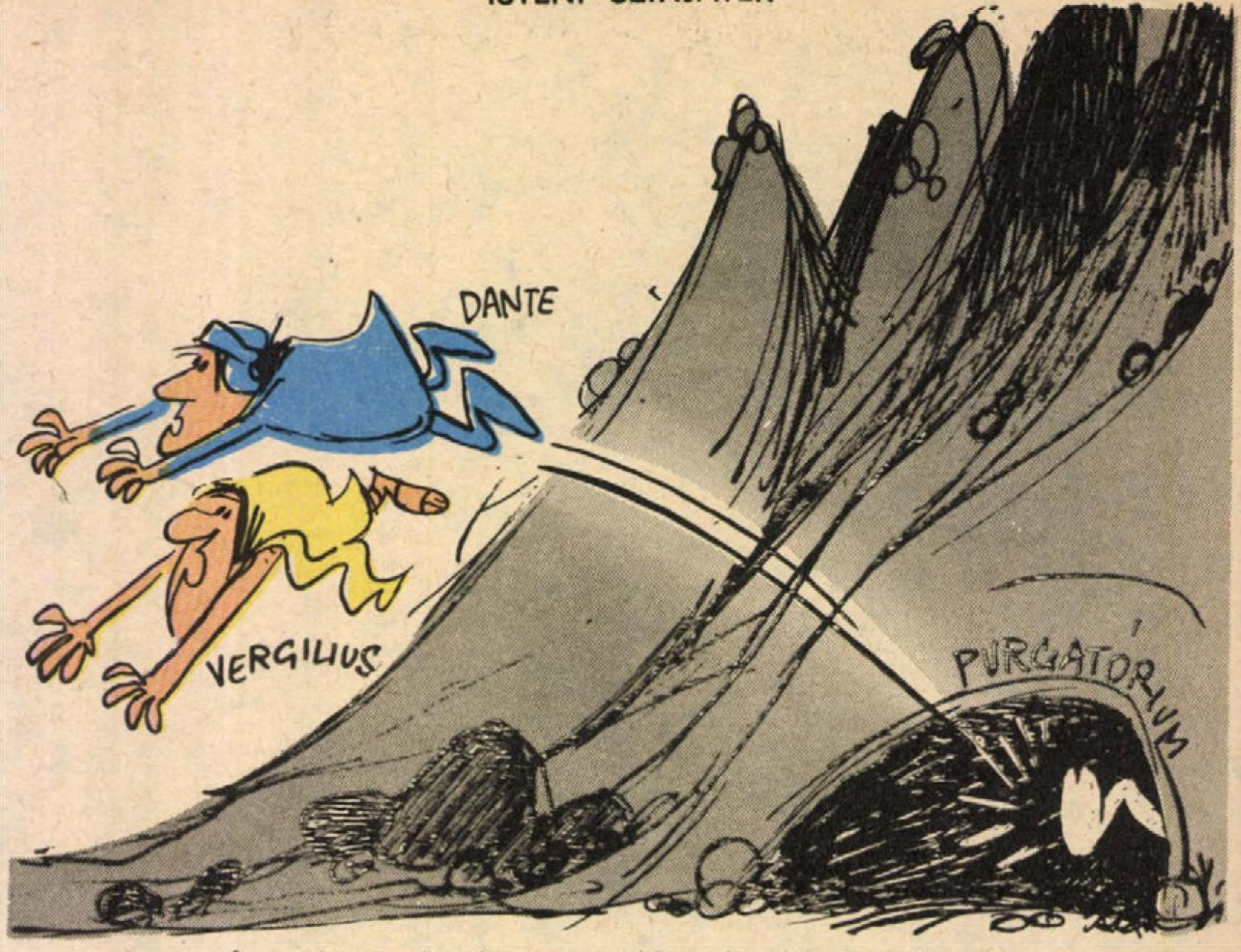
Vécsey György

NAGYVÁROS



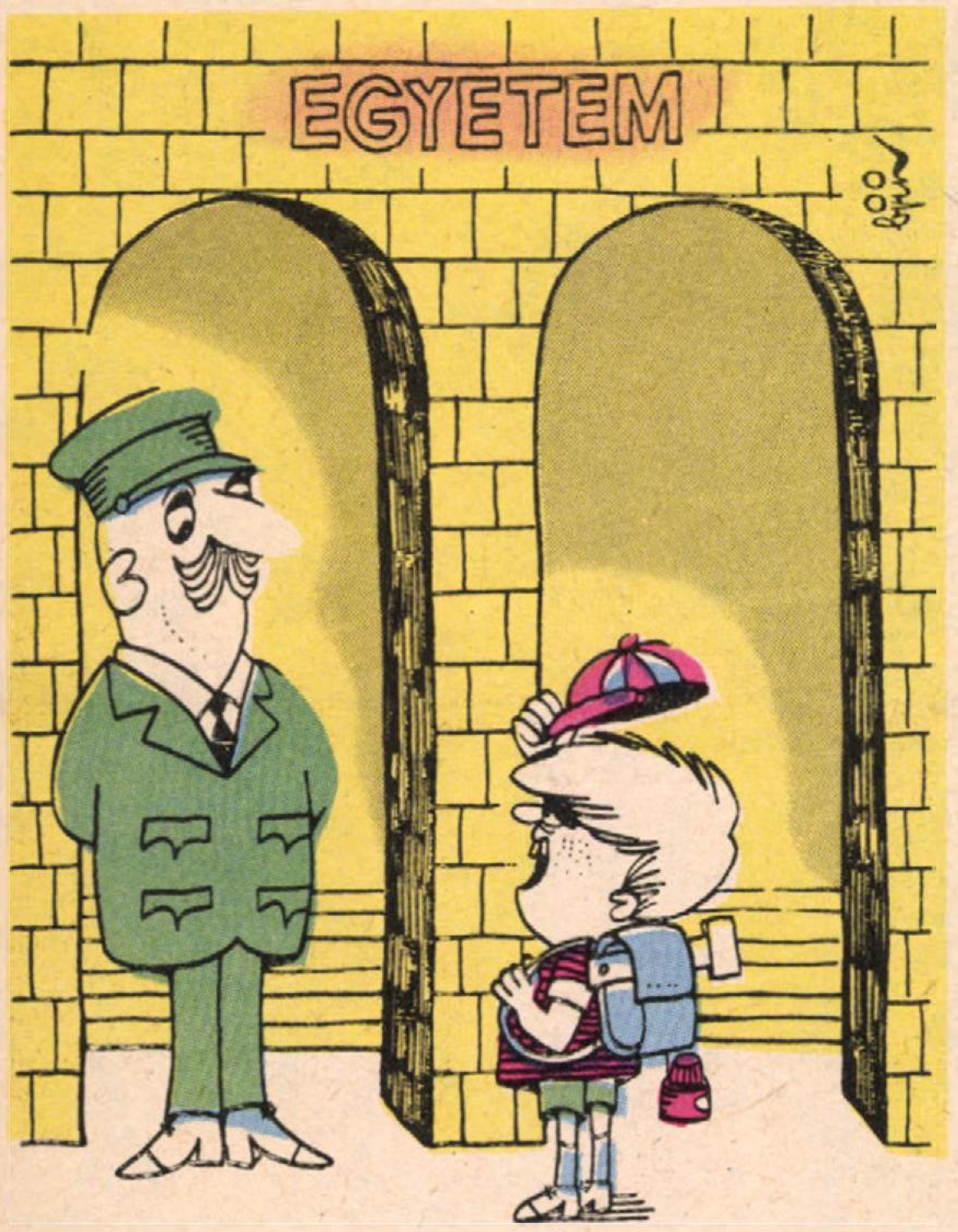
– Mi az, nősülsz?
– Igen, ha találunk valahol parkolóhelyet...

ISTENI SZINJÁTÉK



– Úgy látszik, kevés borravalót adtunk a portásnak!

TÖRŐDIK A JÖVŐJÉVEL



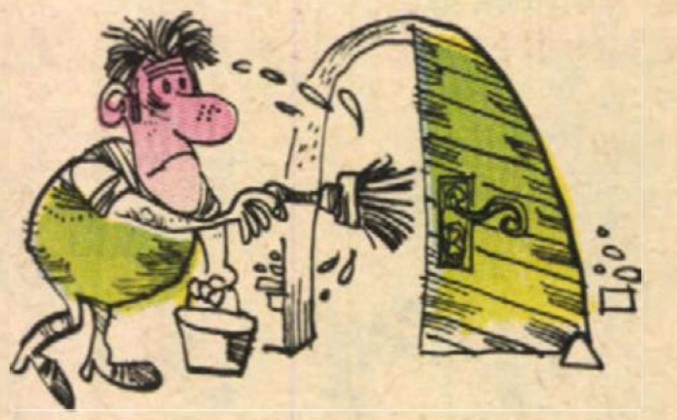
– Tessék mondani, portás bácsi, van a rektornak olyan kisfia, mint én?

CSINÁLJUK MAGUNK?

Minap a rádióban hallottam egy mini-riportot és hozzá egy tanácsot. Évek óta nincs kapuja a budai háznak, ennek következtében az épület huligánok tanyája és átjáróháza lett. S mi a megoldás? A riporter tanácsot adott, és közbenjárt, hogy a lakók „társadalmi munkában" megépíthessék a hiányzó kaput. Holott ez (remélem, nemcsak ókonzervatív felfogás szerint) a lakbért beszedő és ezért állítólag kötelezettségeket vállaló házkezelőség dolga lett volna, már évekkel ezelőtt.

Csinálják tehát maguk a lakók! Nem meglepő újítás. Sőt, divatos és kényelmes. Sokszor buzdítanak arra, hogy tanuljak meg, ha kissé éltes korban is, tanuljak vízcsapot szerelni, mázolni, parkettet javítani, miegymást... Nagy hirdetések közlik, hogy rövidesen vásárolhatók szép vászontokban húszféle hasznos szerszámot: ezekkel aztán elvégezhetem egész csapatnyi szakember munkáját. Kiállítást is rendeznek, hivatalos támogatással és ezzel a jelszóval: „Csináld magad!" És nemrégen én is részesültem lakótársaimmal együtt abban a kitüntetésben, hogy kopott és rozoga házunk kezelősége kiosztott lakásonként egy-egy bögre zöld olajfestéket: szíveskedjünk saját kezűleg eltávolítani az évtizedek óta nem javított folyosóajtók repedezett festését, és mázoljuk be az ajtókat. De szépen ám, mert a kezelőség szépérzékét sérti az ajtók állapota.

Sok ilyesmit tapasztalhatunk. S ezeket a műveleteket



nem átallják „társadalmi munkának" nevezni.

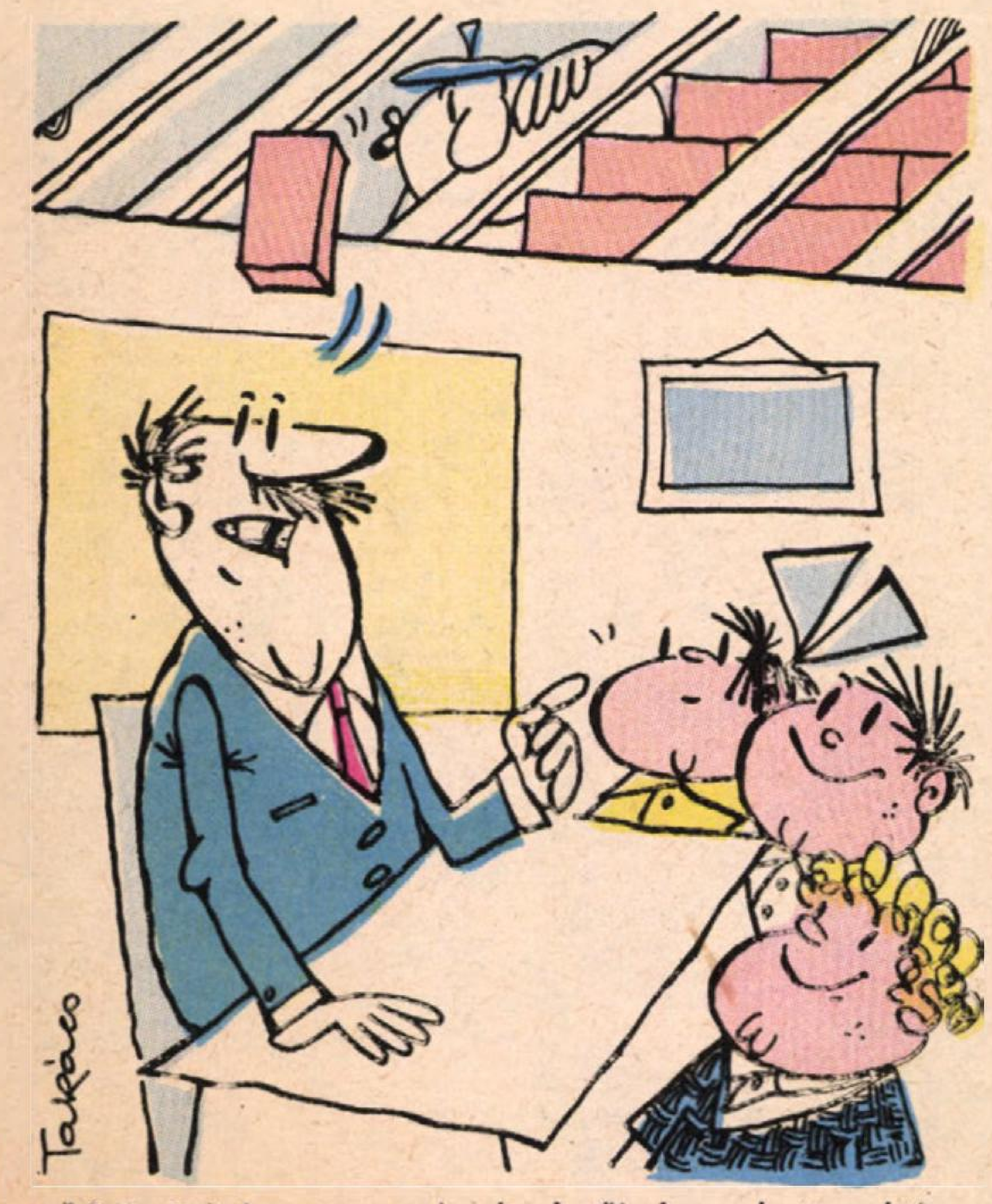
Hát kérem, mindenekelőtt: a társadalmi munka nem azt jelenti, hogy arra hivatott szervek és személyek helyett, kényszerhelyzetben, magunk fusizzunk össze valamit. Társadalmi munka: a közösség érdekében önkéntesen és díjtalanul vállalt és elvégzett tevékenység. Nem társadalmi munka, ha nekünk kell lakóházunkra kaput építeni, mert az e célból létesült hivatalnak nincs kedve hozzá.

Továbbá: az ősi emberhordák éppen akkor kezdtek társadalommá válni, amikor felfedezték a munkamegosztást. Amikor kedves dédapám vállalta, hogy kőbaltával elejti a vadtehenet, húsából ad a szomszéd barlanglakónak is; az viszont a bőrből kacagányt készít dédapám számára. Mert dédapa ahhoz értett jobban, a szomszéd meg ehhez. Most aztán vissza akarunk térni Ádám idejébe, hogy mindenki mindent maga csináljon? Milyen szép is lesz, ha majd a pék kalapomba tölt két kiló lisztet, markomba nyom egy darab kovászt: süssem meg magamnak a kenyeret, ha enni akarok. (Ez nem tréfás túlzás, hiszen a felhozott példa mutatja, hogy kaput kell építenem, ha nyugodtan akarok aludni.)

Ahol dolgozom, üzemben, hivatalban, üzletben: bért kapok, hogy a munkámat elvégezzem. Lakásomban viszont azért fizessek lakbért, hogy a házfenntartó munkákat is én végezzem? Valami itt nem stimmel. Vagy pedig... most át kellene adnom két üres papírt a Ludas Matyi szerkesztőségének: írják meg ott helyettem ezt a karcolatot, de az érte járó tiszteletdíjat fizessék ki nekem, hiánytalanul!

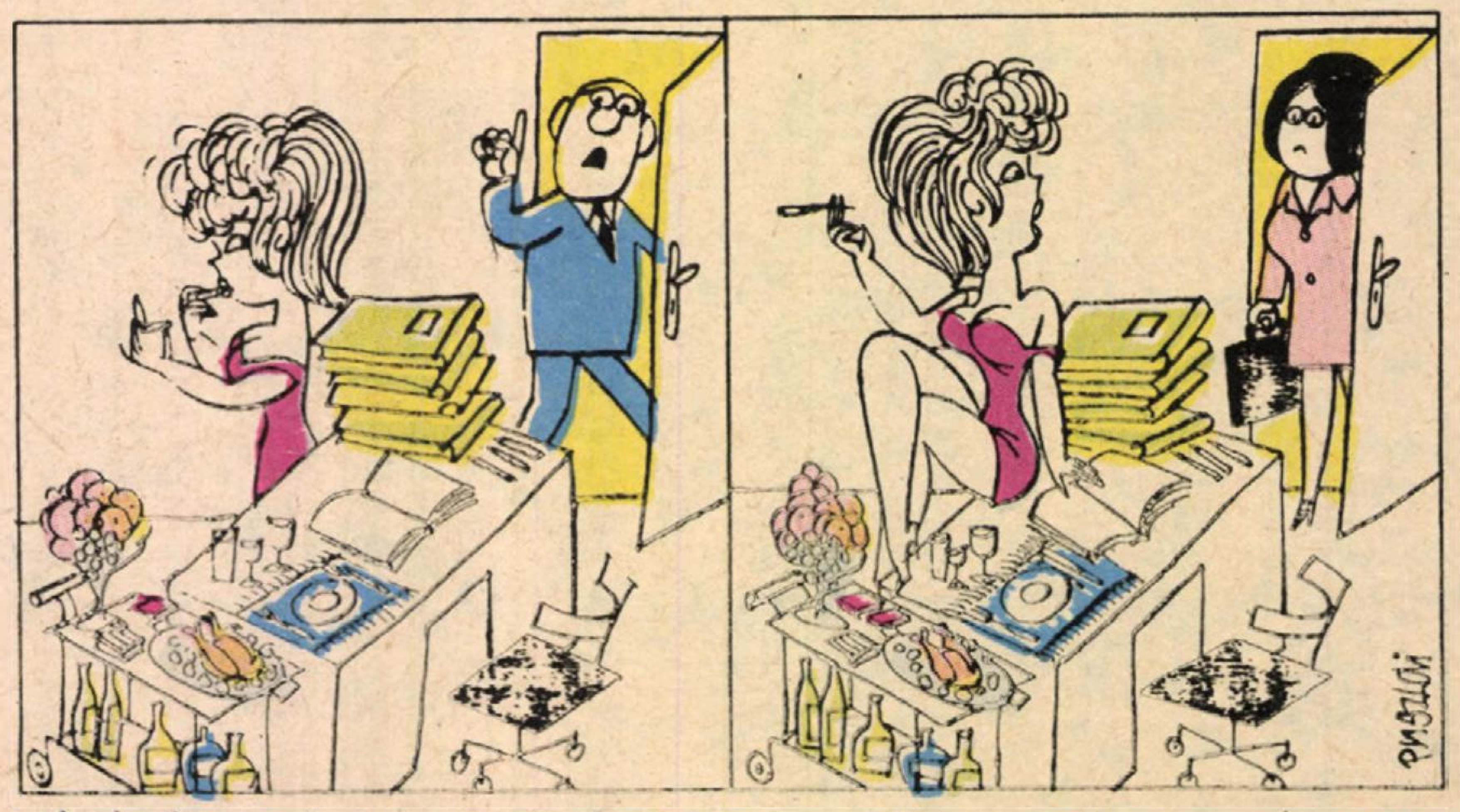
E. J.

ELKÉSETT ISKOLA-TATAROZÁS



– Mai óránkon a szabadesésről fogunk tanulni...

FELKÉSZÜLÉS



– Aztán legyen kedves az ellenőrhöz! – Jesszusom! Maga az ellenőr?!

Reménytelen

Élete delén, mint valami csúcson, szusszantásnyira megáll a férfiú, egy pillantásra körültekinteni, számbavenni: jól tette-e, amit eddig tett, lehet-e elégedett önmagával, sikerült-e minden, amit eddig akart. Magam is elvégeztem e számadást — szeretnék hát az eredményről nyilvánosan jelentést tenni.

Nem sikereimről óhajtok dicsekedni itt, eszem ágában sincs tömjénezni magam mint dolgozót, állampolgárt, többszörös apát és férjet. A kudarcaimról szeretnék beszélni, azon vállalkozásokról, amiket soha életemben nem sikerült sikerre vinnem, elérnem, jól befejeznem.

Tessék csak elképzelni példál egy udvarias fickót (ez én volnék), akinek minden jó szándéka ellenére még sose sikerült előre-



engednie senkit egy kétszárnyú lengőajtónál. Bárki társaságában vagyok, mihelyt lengőajtók kerülnek utunkba, szolgálatkészen előresietek, nyájas mosollyal föltépem az ajtót magam felé, és utat engedve félreállok. Erre kivétel nélkül mindenki a másik ajtószárnyon halad át, saját kezűleg tolva és elengedve azt, én meg ott maradok leforrázva a csak magam számára kitárt ajtóba kapaszkodva, elvetélt jó szándékkal és megtaposott lélekkel. Ismétlem: még soha, senki nem fogadta el ezt a gesztusomat, én meg újra és újra előreengedném mindenkit, kudarcom tudatában. Lázálmaimban már az egész emberiség áthaladt előttem a másik ajtószárnyon, én meg búsan ballagok utánuk, egyedül haladva át a magamén. Rettenetes meghasonlás ez, kérem.

Soha egy éttermi ebédet sem sikerült végigennem úgy, hogy a pincér ne vitte volna el közben a kenyérkosarat. Álljon bár mázsaszámra a kenyér a környező asztalokon, mindig az enyémet viszi el. És mindig akkor, midőn készleteim végén tartok. A második szelet hús előtt feltartóztathatatlanul jön a pincér, és én vagy kimarkolok egyszerre három szelet kenyeret, vagy rámordulok, hogy hagyja csak ott az egészet. Harmadik lehetőség nincs.

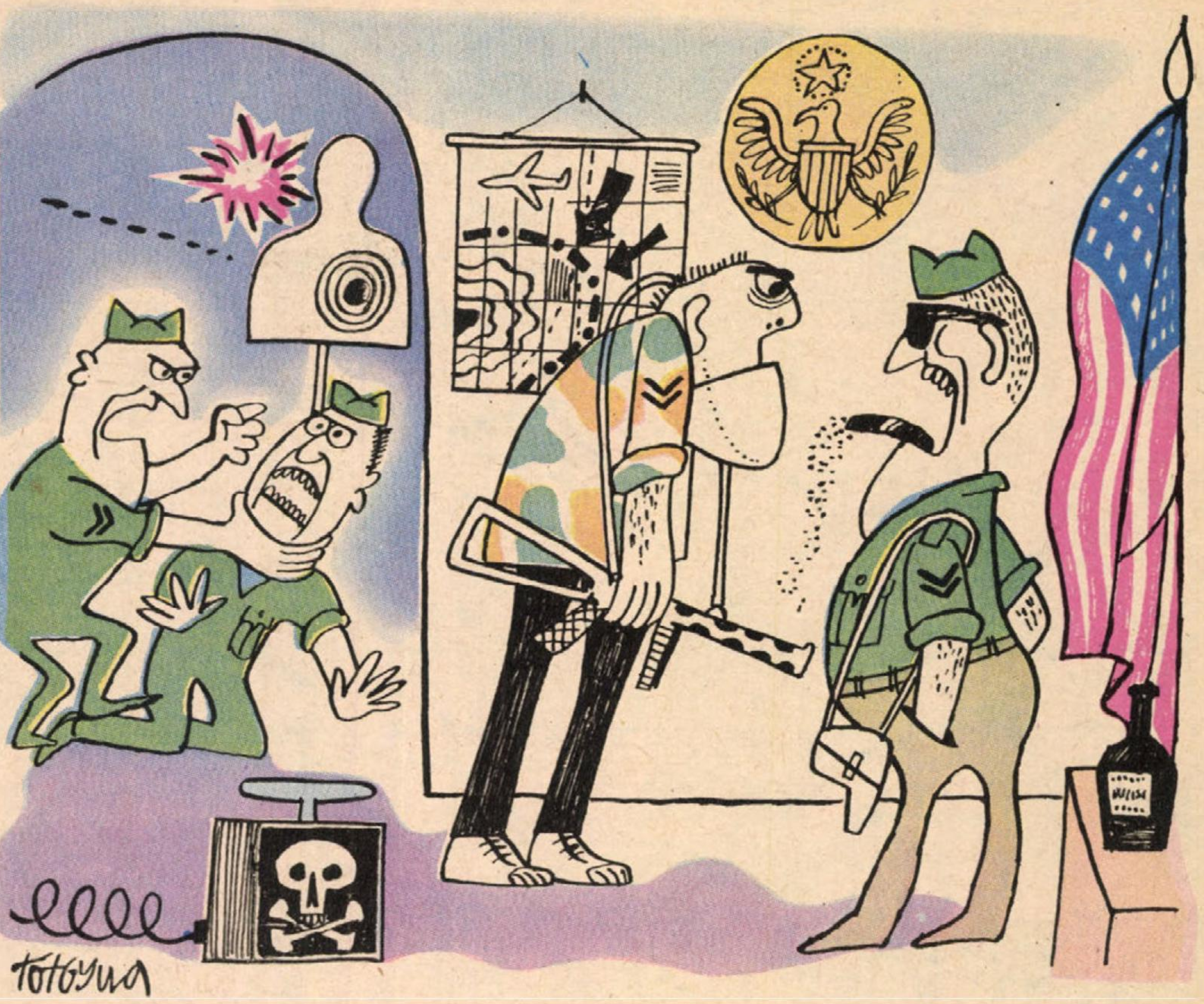
Még ennél is reménytelenebb, hogy minden használati tárgyam és technikai berendezésem egyszerre kifogástalanul működjék. Háztartásom állandó jelleggel üzem-bizonytalan, valami mindennap fölmondja a szolgálatot. Ha megcsinálták a rolót, elromlik az autogejzir, ha új égőt vettem a kiégett helyébe, letörik a kilincs, és alighogy megjavították a mosógépet, óhatatlanul jő a csőrepedés. Ott settenkednek a nyomomban Rövidzárlat és Üzemzavar, Meghibásodás és Alkatrészhiány. Szereplők: specialisták és fusizók az állandó vendégeim, és csak egy biztos, hogy holnap is ki kell hívnom egy másikat.

Nem sikerült soha megbirkóznom még egy nyomorult nyakkendővel sem. Nem szeretem őket naponta újra bogozgatni, csak kibújok belőlük, abban a hiú reményben, hogy másnap csak bele kell dugnom magamat a kész hurokba. Hiú ábránd ez, ezerszer megcáfolt kényszerképzet, mert reggelre érthetetlenül összecsavarodik a leggondosabban levetett hurok is. Már tetten érni is megpróbáltam: egész éjjel szemmel tartottam a tökéletes-simán levetett hurkot, reggelre mégis úgy összetekeredett, mint a szerpentin újév napjának hajnalán.

Állapotom egyébként kielégítő, dolgaim rendben folynak. Tűrhető fejszámoló, vakmerő turista és virtuóz egyensúlyozó művész vagyok. Ha lengőajtó, kenyérkosár, háztartási gépek és nyakkendő nem volna a világon, nem ismernék az életben lehetetlent.

Kaposy Miklós

A ZÖLDSAPKÁSOK KIKÉPZÉSÉN



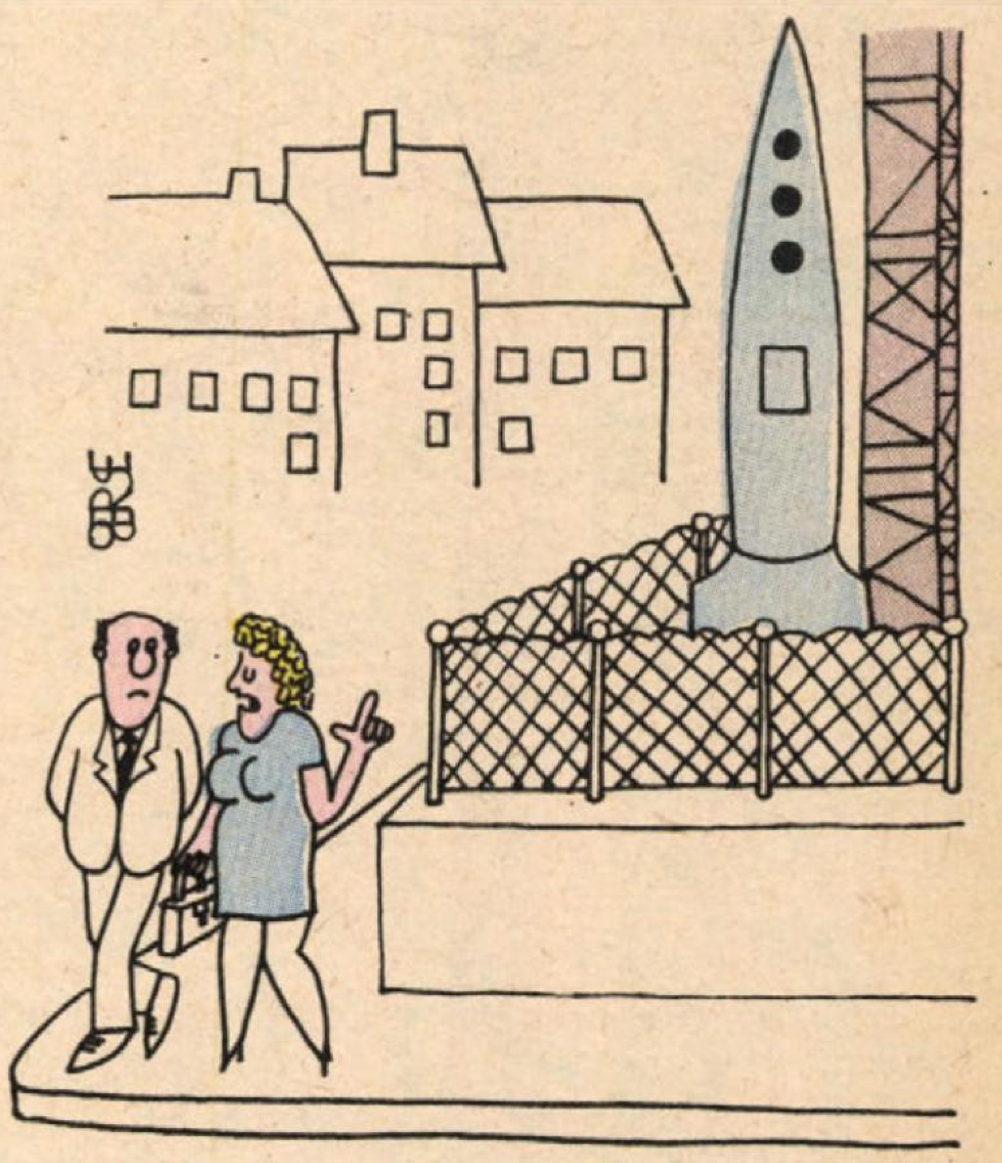
– Jól jegyezze meg: itt nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk!

BEFŐZÉS



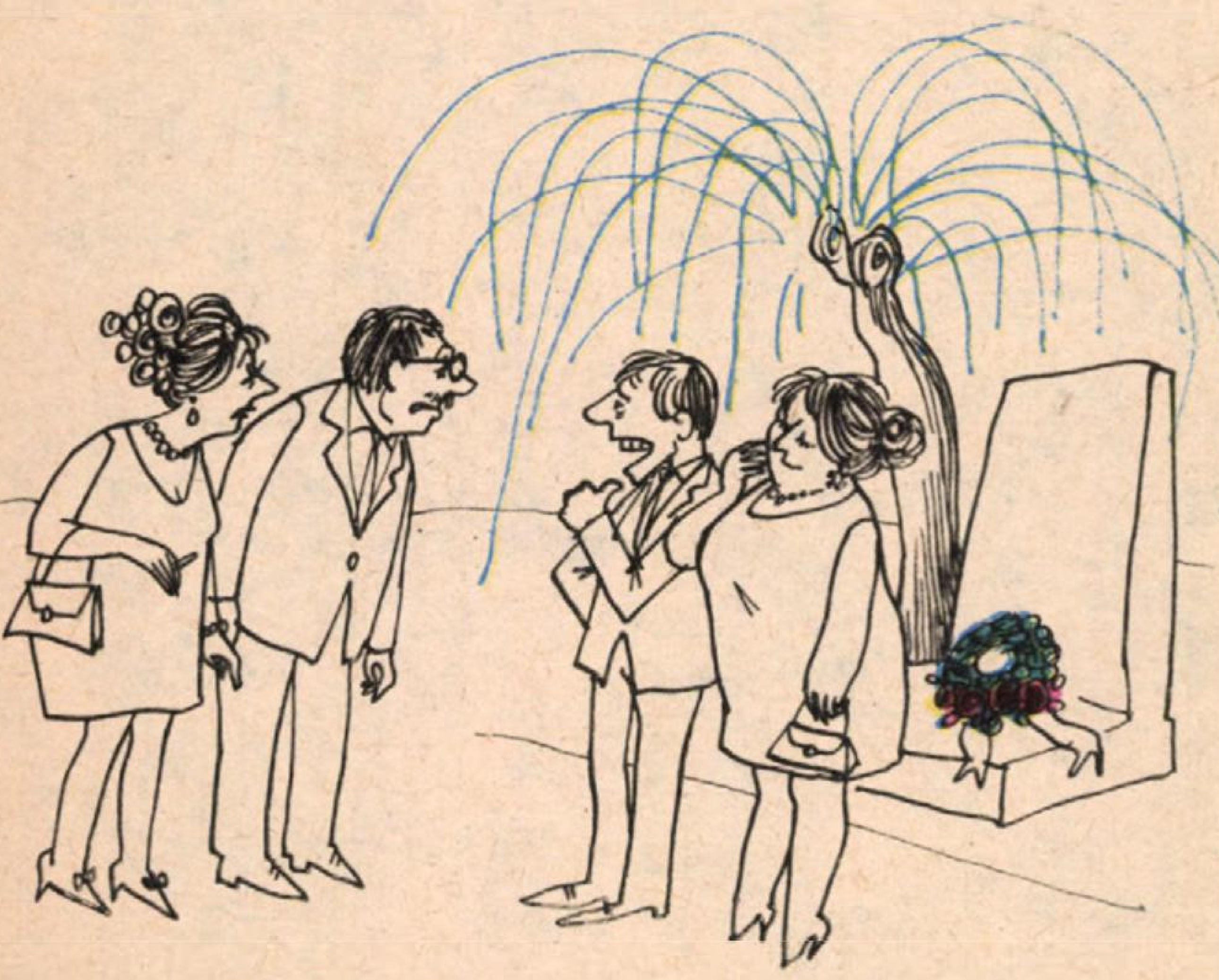
– Azt sem tudom, hol áll a fejem.

A FEJLŐDÉS ÚTJA



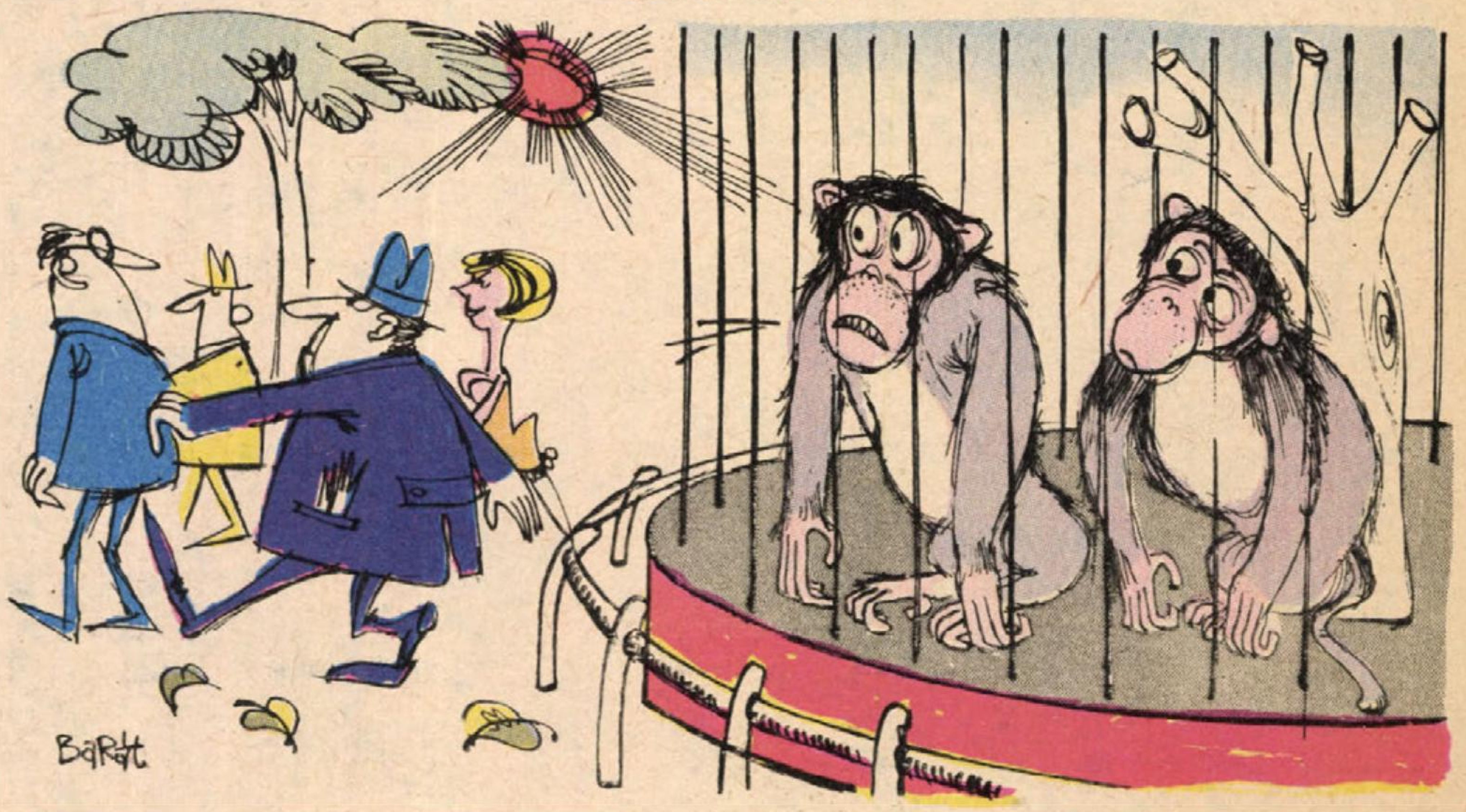
– Mit gondolsz, a Kovácséknak miből telik űrhajóra? . . .

IRIGY EMBER



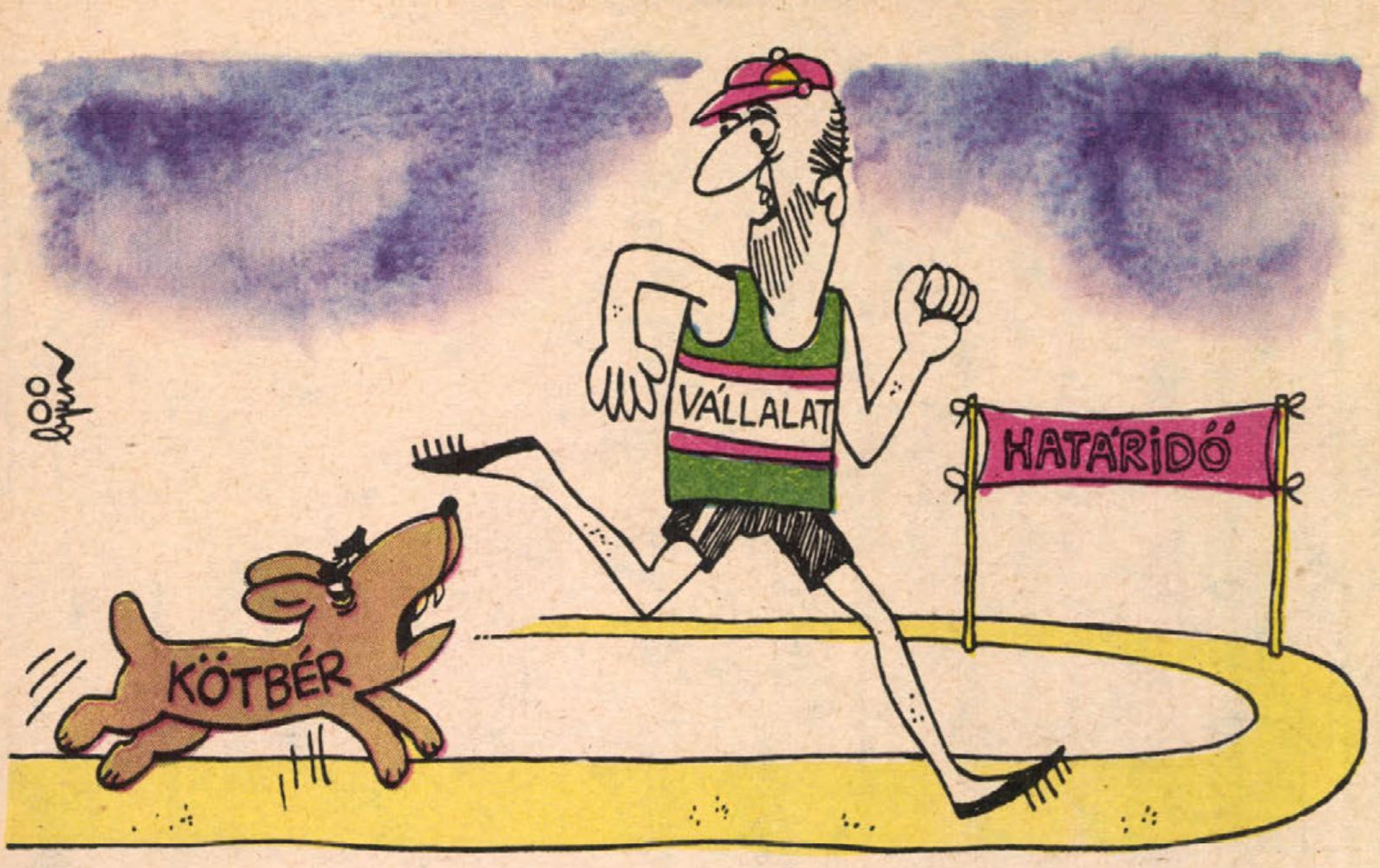
– Persze, azonnal díszsírhelyet kapott!

KONKURRENCIA



– Ez már a szezon vége. Nyitnak a színházak.

EREDMÉNYES EDZÉS

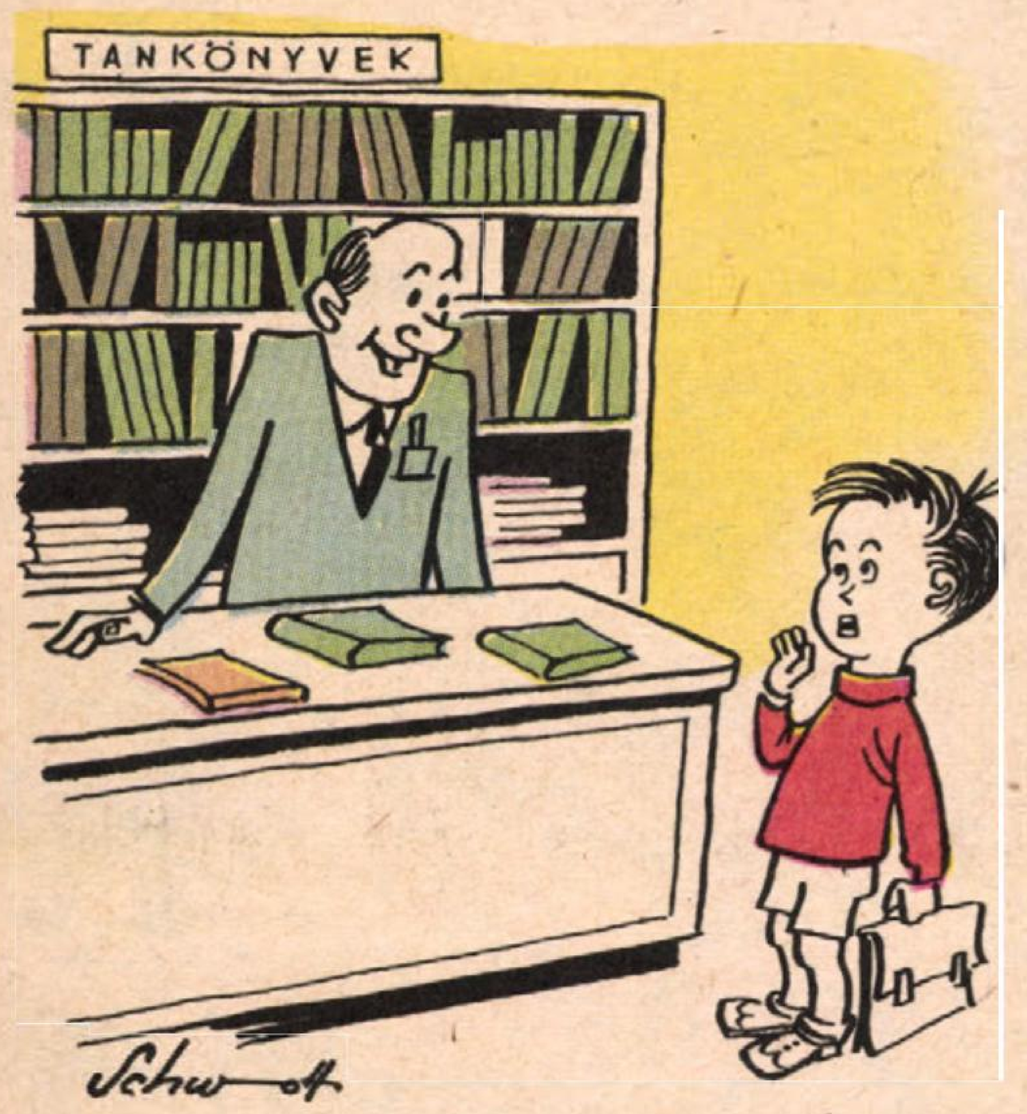


TUDOMÁNYOS MEGÁLLAPÍTÁS



– A lelet a XX. század derekából való... Vele temették el hűséges Trabantját is...

BEVÁSÁRLÁS



– Számtankönyvet kaphatok?
– Mindjárt hozom, kisfiam.
– Annyira nem sürgős!

A VILÁG ANEKDOTAKINCSÉBŐL

Giacomo *Puccini* még olasz viszonylatban is kivételesen nagy spaghetti-fogyasztó volt. Hogy állandóan el legyen látva ezzel a fontos „tésztaféleséggel", megállapodott egy híres, Nápoly-vidéki, Torre Annunziatában működő spaghettikészítővel, s a nagy hírű tésztamester havonta, rendszeresen küldött a Maestrónak néhány láda spaghettit.



Ám egy alkalommal Puccininak feltűnt, hogy a legutóbbi spaghetti-szállítmány szálait szürkés árnyék-réteg borítja, mintha a tészta tisztasága valamiképpen fogyatékossá vált volna. A Maestro nyomban tollat ragadott és erélyes panaszlevelet intézett a Torre Annunziatában székelő spaghettigyároshoz.

— *Maestro* — válaszolt Puccini reklamációjára forduló postával a Nápoly-vidéki tésztagyártó —, *az én üzememben a spaghettit hagyományos kézimunkával készítik. Ármost a helyzet az, hogy a munkások reggel piszkos kézzel jönnek be a gyárba, ám a munka folyamán ez a piszok teljesen eltűnik, s valamennyi tésztagyúró keze hófehér lesz a liszttől. Azt kell tehát gondolnom, hogy Ön, drága Maestro, ezúttal véletlenül abból a spaghettiből kaphatott egy ládával, amit a munkahelyükre éppen beérkező alkalmazottaim gyúrtak...*

*

Puccini legszívesebben a Torre del Lago csendes tájain időzött. Itt sétálgatott egy barátjával, aki jóravaló, rendes ember lett volna, ha minden alap nélkül nem vette volna a fejébe, hogy zenét tud szerezni. A botcsinálta muzsikust reménytelen képzelgése néha ízetlen tréfákra ragadta. Ez történt akkor is, amikor a séta közben többször meg-megpihenő Puccininak egy ostoba ötlettel hirtelen azt mondta:

— *Öregszel, drága Puccini! Azt hiszem, nemsokára megírhatom a gyászindulódat!*

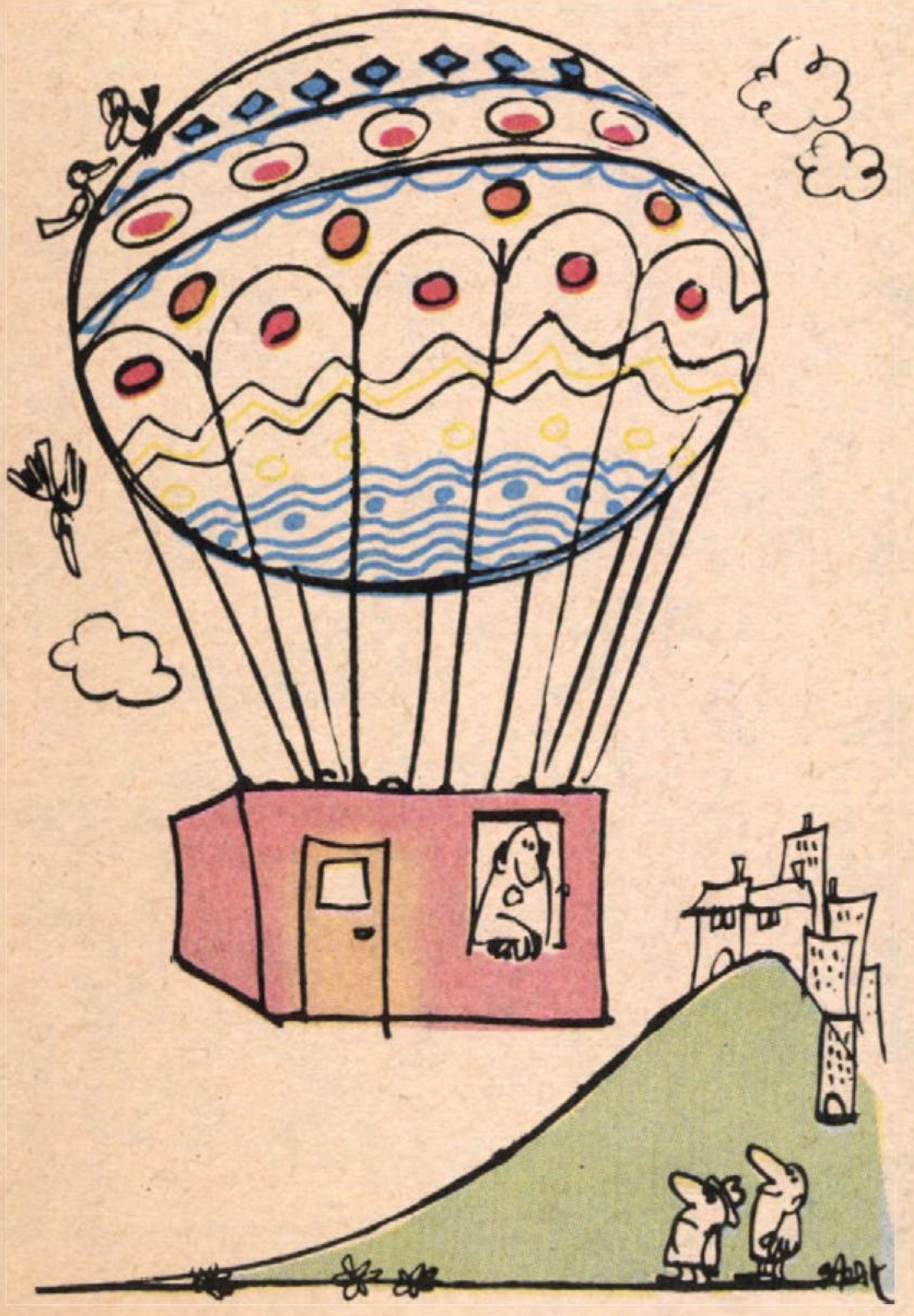


A Maestro előbb elmosolyodott, azután komolyra vált arccal, rendkívül szakszerűen kijelentette:

— *Ez lesz az első eset, amikor kifütyülnek egy gyászindulót!*

Békés István gyűjtése

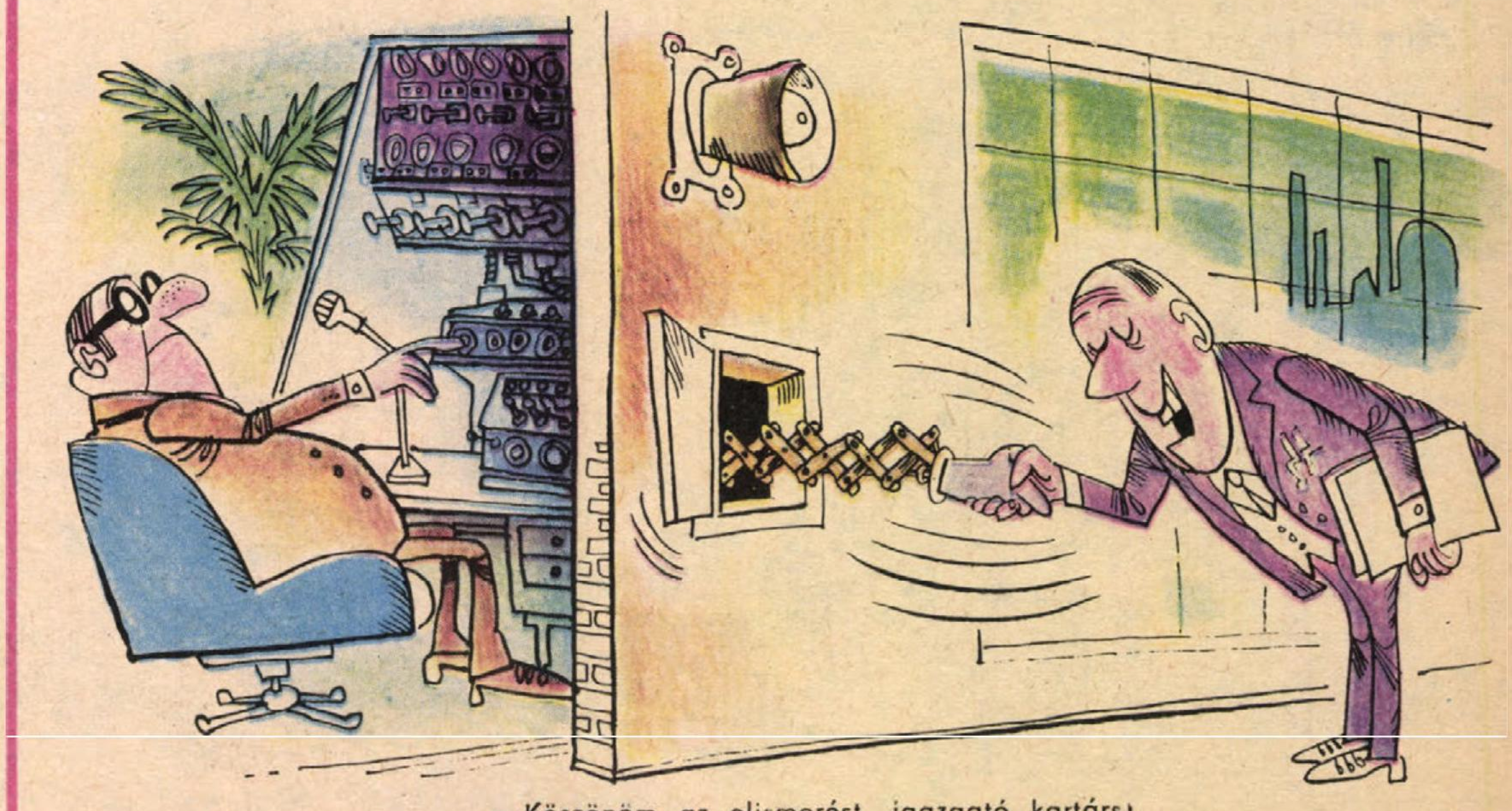
PRAKTIKUS MEGOLDÁS



– Tudja, olyan drága a telek...

ELIDEGENEDÉS

Endrődi István rajza



– Köszönöm az elismerést, igazgató kartárs!

aprόságok

Mióta jeles prózai színésznőnk egyszer beállt a Corvin áruház pultja mögé, s személyesen kínálgatta a fehérneműt a vevőknek, mindig várom, mikor jut eszébe egy másik áruház propagandistájának, hogy ezt a reklámfogást túlszárnyalva, leszerződtesse operaházunk valamelyik vezető énekesét, aki klasszikus operett- és operarészletek előadásával serkentené vásárlásra az embereket.

Például a házaló híres dalával:

„Vegyenek, vegyenek,
ami kéne...”

Vagy Mefisztó híres áriájával, miszerint:

„Eladó az egész világ...”

*

Barátom ezzel állított be minap a neves fülorvoshoz:

— Drága főorvos úr, nem tudom, mi lehet velem, de időszakonként nagyon megromlik a hallásom. Ha otthon vagyok, vagy a hivatalban, vagy akár az utcán sétálok, semmi baj nincs, tökéletesen hallok mindent. De ha történetesen beülök egy moziba, valamelyik magyar, vagy magyarra szinkronizált filmhez, rögtön előjön a betegségem: hiába fülelek, mint a vadászkutya, nem hallom, mit beszélnek a filmvásznon. Újabban már a legelső sorokba váltok jegyet, de hasztalan, mert ott sem értem a szöveget. Tessék mondani, drága főorvos úr, van remény, gyógyítható ez a betegség?

*

A legújabb bolondos víziόm: A rádióban naponta többször is elhangzik a hirdetés:

„Filmgyár keres 16—18 éves leányokat statisztálásra és különböző kisebb-nagyobb szerepekre. Magas órabér, kéthetenként szabad szombat. Elszállásolás a Gellértben, üzemi koszt a Gundeltól, ingyenes üdülés a filmgyár siófoki, nizzai és floridai nyaralójában.”

Hasonló szövegű, féloldalas hirdetés jelenik meg az összes fővárosi és vidéki lapban is. S mivel nagyon kevés a jelentkező, a hirdetést hosszú heteken keresztül meg kell ismételni.

Ám egy reggel az apróhirdetések között megbújva ez olvasható:

„Óbudai Textilgyár korlátozott számban alkalmaz 16—18 éves lányokat. Felvétel holnap reggel hat és negyed hét között.”

És másnap, hajnali négykor, már olyan hosszú sor áll a gyár előtt, hogy a Flórián térig nyúlik a vége.

R. B.





GYÁRFÁS MIKLÓS:



OPERETT

Mili Marika, a primadonna, a villa erkélyéről nézte a lányát, amint a kis, gellérthegyi utca szegletén felszállt az autóbuszra. Emmi a hágcsóról még visszaintett az anyjának, aztán eltűnt vele a kék kötényes, fehér főkötős busz, mint egy kövér szobalány.

Mili Marika beszaladt az erkélyről, s az olvasatlan könyvek ezreiből álló könyvtárszobában térdre vetette magát. Zokogva borult egy sárga pongyolás fotel karfájára.

— Negyvenéves vagyok, mama — simogatta az üres zsöllyét, amelyet már belibbenése pillanatában anyának nevezett ki —, negyvenéves, és a lányom tizennyolc... Érted, mama, vége a fiatalságomnak!...

Éppen egy operett harmadik felvonás fináléjába képzelte magát (szinte hallotta maga körül a kórus harsogását: „Mily csoda nő, bár negyven ő..."), amikor megszólalt a telefon.

Mili Marika frissen s egy pillanat alatt tökéletesen könnytelenül ugrott fel, és szaladt a telefon felé. Alakja még lányos törékenységet mutatott, a fiatalságnak sok jele még pontosan a helyén volt rajta, de rugalmasságához, szeles mozdulataihoz már gyógytorna kellett és diéta, bőre feszességéhez doktor Tilleiné kozmetikája, naponta kétszer is. Marika tökéletesen tisztában volt vele, hogy derekára már kíméletlenül rákapcsolta övét a múló idő, de mindennap elszántan ledobta magáról a hervadás szorítását.

— Halló, itt Pista beszél! Maga az, Emmike? — hallott a primadonna a drót túlsó feléről egy kissé hadaró hangot.

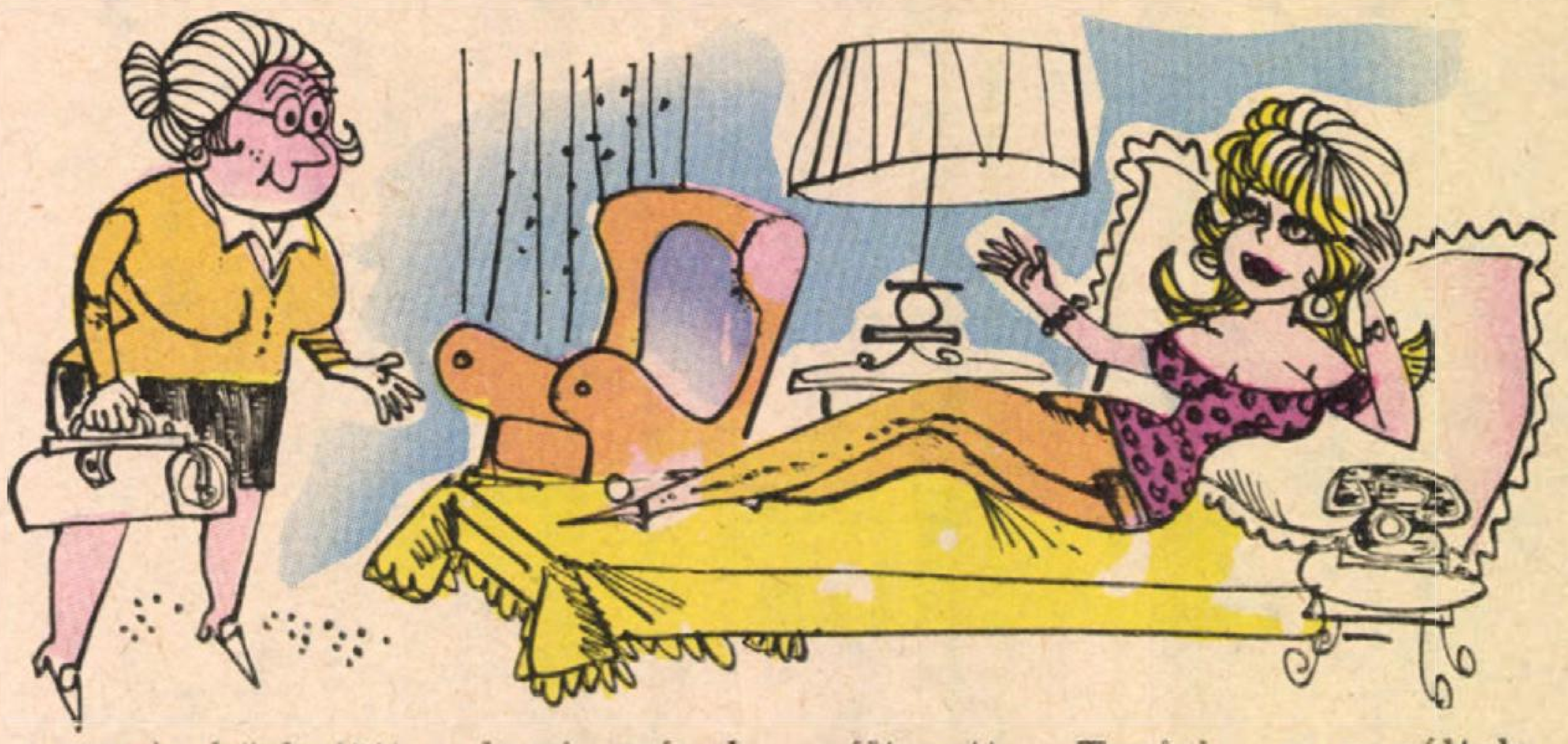
Marika kis kóristalány kora óta operettnek látta a világot. Most, ebben a pillanatban is úgy állt a könyvtárszobában, fehér kezében a fekete telefonkagylóval, mint ahogy egy igazi operettben kell állnia a primadonnának.

Igen, hirtelen már címet is adott az operettnek, a Negyvenéves asszony címszerepét játssza, egy csodálatos asszonyt, akinek tizennyolc éves lánya van, ő pedig...

A primadonna fejét felvetette, és bámulatra méltó merészséggel szólt lánya helyett a kagylóba.

— Igen... én vagyok.

— Jaj de jó, hogy még elértem otthon, Emmike — darálta a hang —, azért is hívtam...



ugyanis közbejött valami, szóval maga se menjen el ma a Palatinusra, mivel ma délután én nem tudok kijutni a strandra...

Mili Marika nemcsak több száz szerepe, hanem életismerete alapján is tisztában volt vele, hogy ez a Pista hazudik. Ma valaki mással akar randevúzni, ennyi az egész.

Csengő hangon, a lányánál szinte fiatalosabban szólt bele a telefonba.

— Nem baj, Pista, azért én kimegyek!

— Emmike, drága, azt mondta... azt mondta, hogy nem baj? — vált az előbb még hadaró hang hebegővé.

— Persze, hogy nem baj, sőt tulajdonképpen ma jobb is így — válaszolta könnyedén a primadonna.

— Jobb? — vastagodott el a komorságtól az ismeretlen fiatalember hangja.

Hirtelen megnémult a drót, de valahogy úgy, hogy zizegni kezdett ennek a Pistának a némasága. Aztán újra elöntötte a hang a hallgatót.

— Csak nincs mással randevúja, Emmike?

A primadonna érezte, hogy telik meg a szíve. Már nem is annak örült, hogy a fiú nem vett észre semmit, s a hangja tud tizennyolc éves lenni, hanem annak, hogy egész teste lányossá változott. Tagjai megnyúltak, háta feszesebbé vált. Közben arra gondolt, hogy az a csacsi Emmi most azt felelné a fiúnak, hogy igen, randevúm van, Pista. Ezt mondaná, hogy féltékennyé tegye. A primadonna azonban tudta, hogy ezt az egyet nem szabad mondania.

— Nincs! — felelte határozottan.

— Akkor hát maradhatna otthon is — hallatszott Pista egyre szerényebb hangja.

— Miért? — csodálkozott röviden és határozottan Marika, pontosan úgy, ahogy a finálék előtt szokásos vért forralni.

— Mert nem akarom, hogy csak úgy nézzék magát, ha én nem vagyok ott — tört ki parancsolóan a hódító, de Mili Marika tudta, hogy már kapitulált szegény.

Éppen ezért most titokzatosan elhallgatott. Ezzel a csenddel szokta a nagyherceget vagy a téesz-elnökök fiát az ujjai köré csavarni a különféle korok operettjeiben. Érezte, hogy még ilyen jól soha nem hallgatott. Tizennyolc évesen! A Mili Marika-féle hallgatás meg is tette a magáét, a férfihang zavart krákogásba csapott át. Marika erre a tömény férfizavarra elnevette magát. Ezt a nevetést nem játszotta meg, úgy érezte, kiesett a szerepéből. Meg is ijedt tőle, hátha leleplezte magát, hiszen ez egy negyvenéves nevetés volt.

De a hang váratlanul, forrón megszólalt.

— Emmike, én nem is tudom, mi van velem... maga ma teljesen elvette az eszemet... és most telefon közben kétszeresen szerelmes lettem, Emmike és...

A primadonna, büszkén, győztesen, diadalmasan állt a telefon mellett. Tudta, hogy egy pillanattal sem szabad tovább folytatnia a játékot. Szemét lehunyta a siker gyönyörében, és gyorsan letette a kagylót.

Biztos volt benne, hogy ez a Pista, hanyatt-homlok rohan ki a strandra, mit törődik most azzal a másik, útjába került valakivel. Taxival robog ki a Palatinusra, és ott csakugyan találkozik Emmivel. Ez a gondolat ismét kicsalt egy-két könnycseppet a szeméből, de a következő pillanatban már nevetett, mert látta maga előtt a fiút, amint zavart összevisszaságban dadogja, magyarázza Emminek a telefonbeszélgetést. Ami pedig Emmit illeti, dobogott még hevesebben a primadonna szíve, ma tudni fogja, hogy ő, a negyvenéves asszony, ha akarná, úgy hódíthatná el tőle Pistáját, ahogyan csak jólesne neki.

Mili Marika erre a gondolatra csodálatosan kivirult, a harmadik felvonás fináléjában érezte magát. Annyira boldog volt, hogy amikor doktor Tilleiné, a kozmetikusnő megérkezett mai második vizitjére, táncolva ment elébe, s elragadtatásában nem is doktornőnek szólította, hanem mamának. Mint a fotelt.

Az író „Kisded játékaim" című most megjelent kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó.)

TALÁN SZERENCSÉT HOZ



– Maga először ül itt... Mondjon gyorsan öt számot!

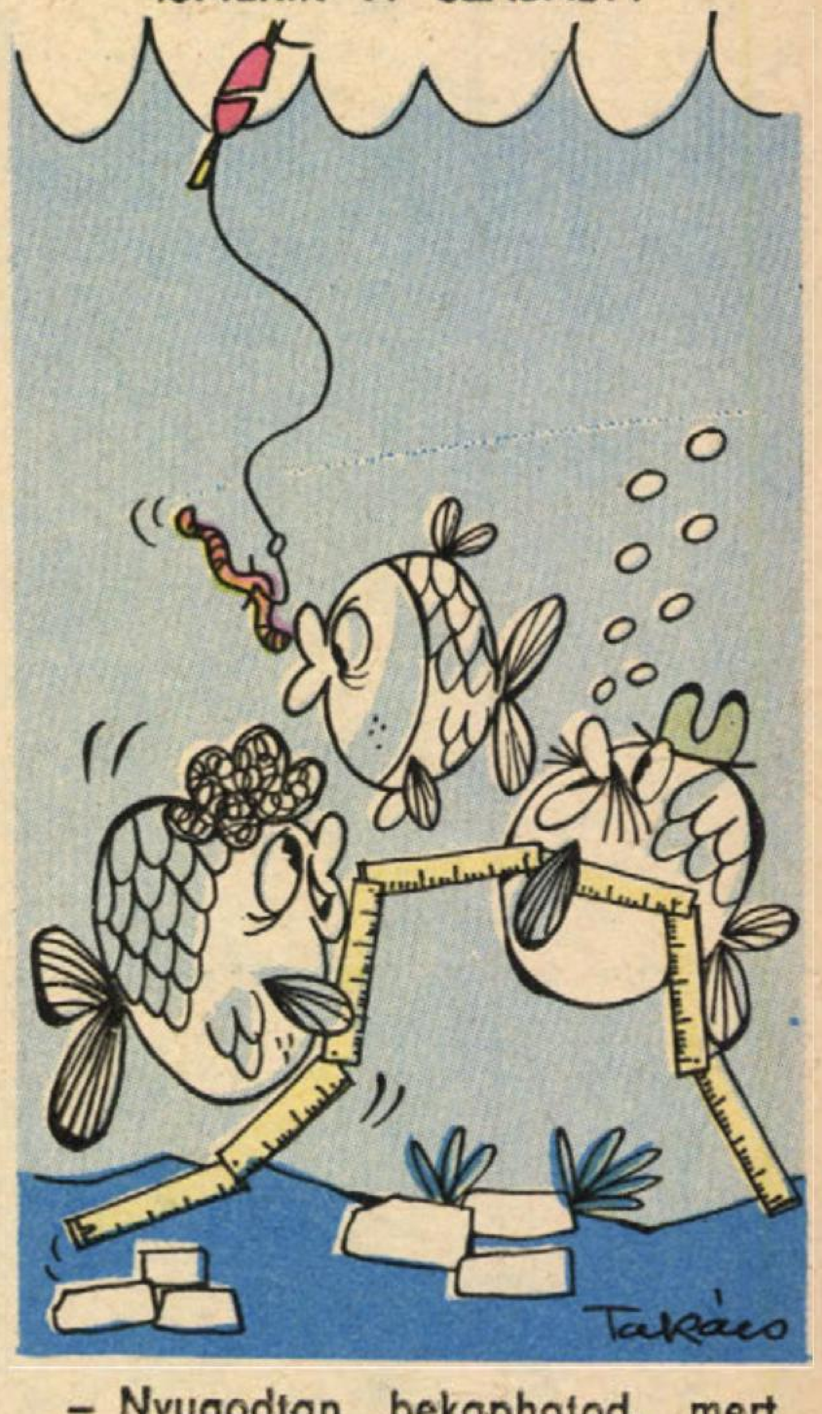
BŰNSZÜNET CHICAGÓBAN

Az UPI-hírügynökség jelentése alapján valóságos örömmámor töltötte el az amerikai sajtót: 54 óra telt el és még nem történt gyilkosság Chicagóban. Az eddigi csúcseredmény 48 óra volt. Mintha valami földöntúli jóság szállta volna meg Chicago lakosságát, a bűnözők is elkezdték szeretni felebarátaikat és rájöttek arra, hogy nem helyes másokat megölni.

Az öröm még tovább fokozódott, amikor további órák teltek el gyilkosság nélkül. Végül 84 óra elteltével megtört a csend, valakit lelőttek. Az áldozat volt különben a 425-ik meggyilkolt chicagói ebben az esztendőben. Mivel még közel négy hónap van hátra az évből, lehetséges, hogy ezen a téren is csúcsjavításra lehet számítani?

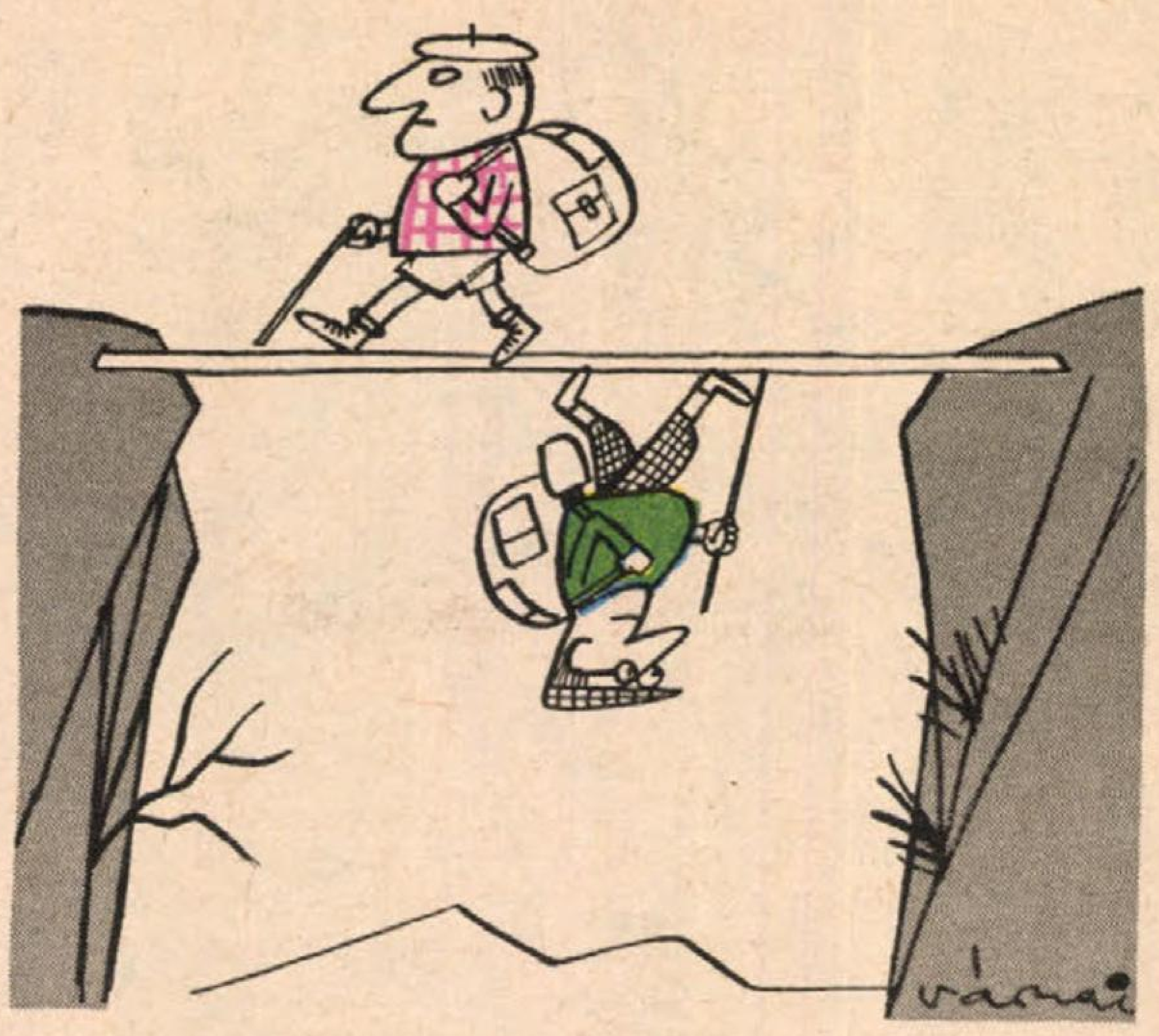


ISMERIK A SZABÁLYT

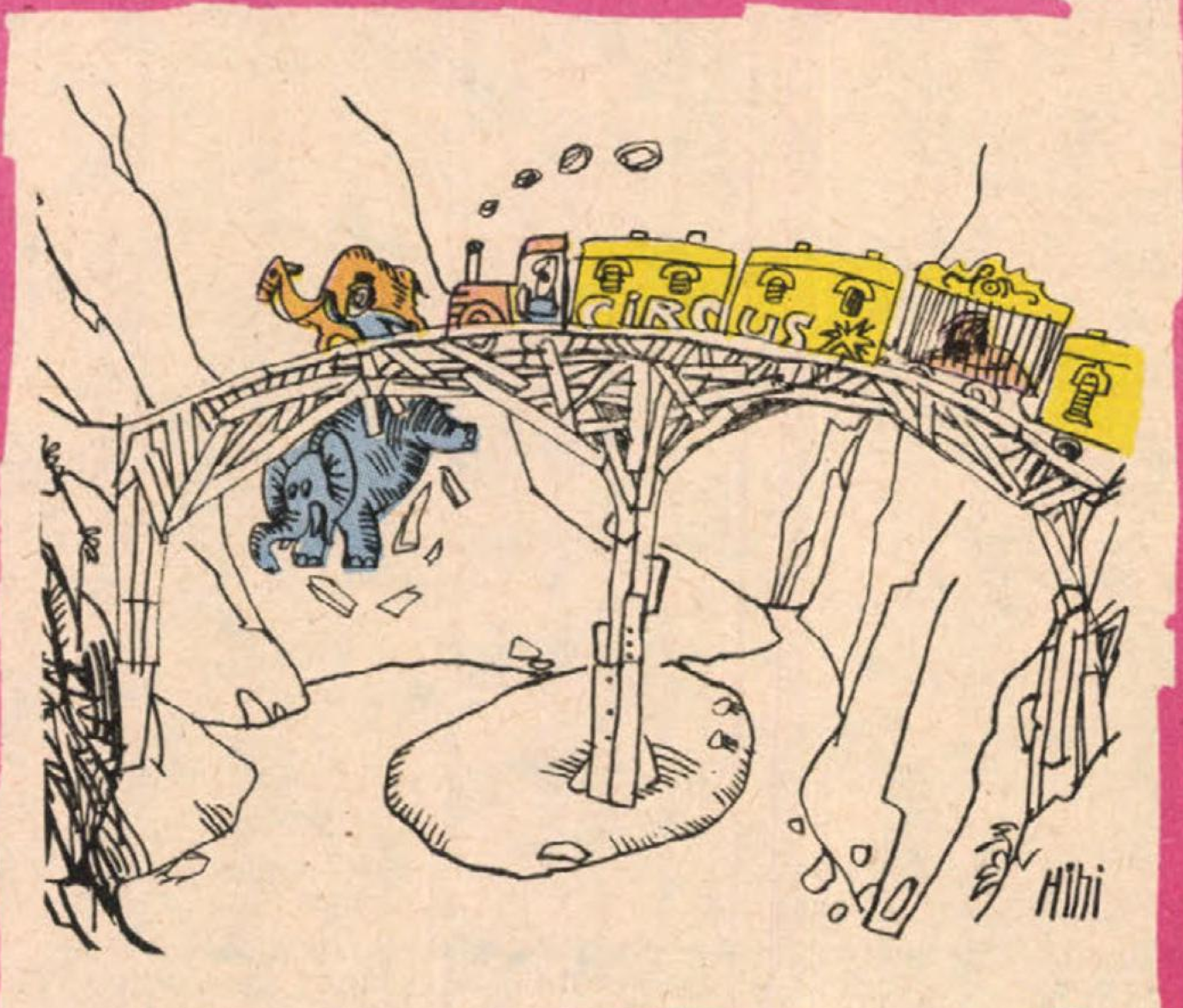


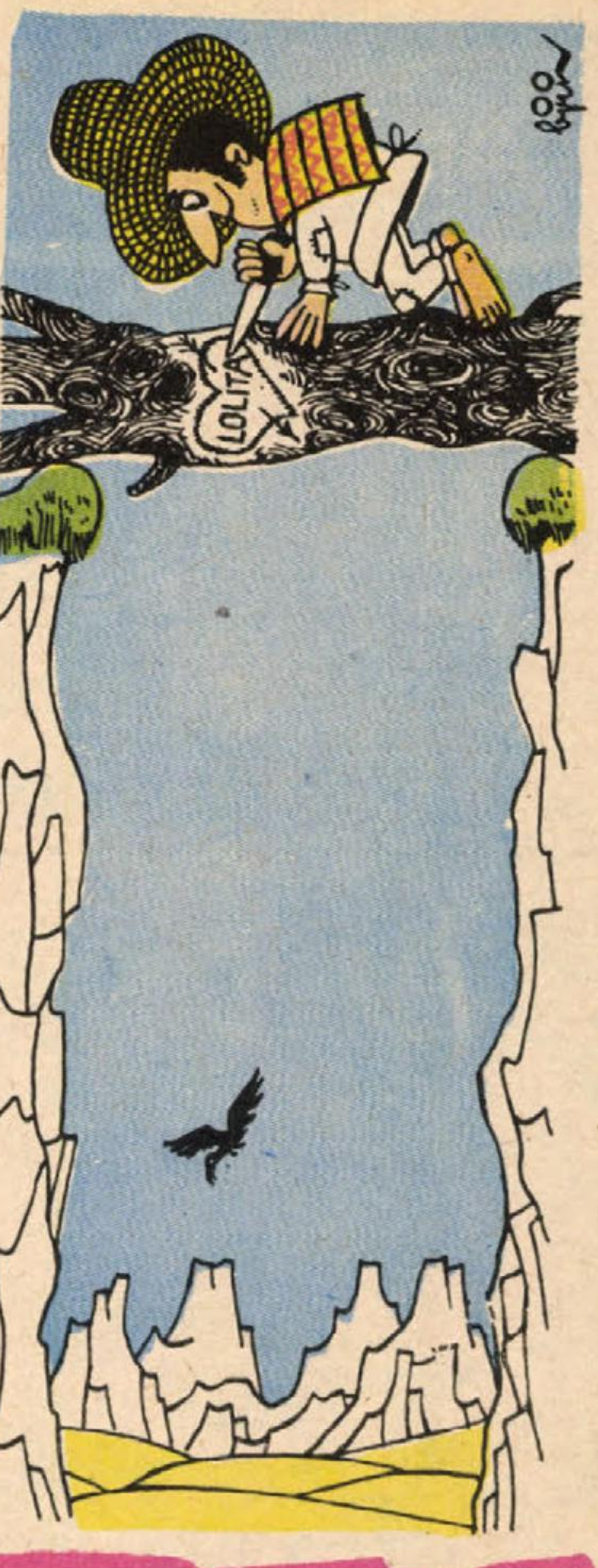
– Nyugodtan bekaphatod, mert méreten aluli vagy és vissza fog dobni!

HÍD

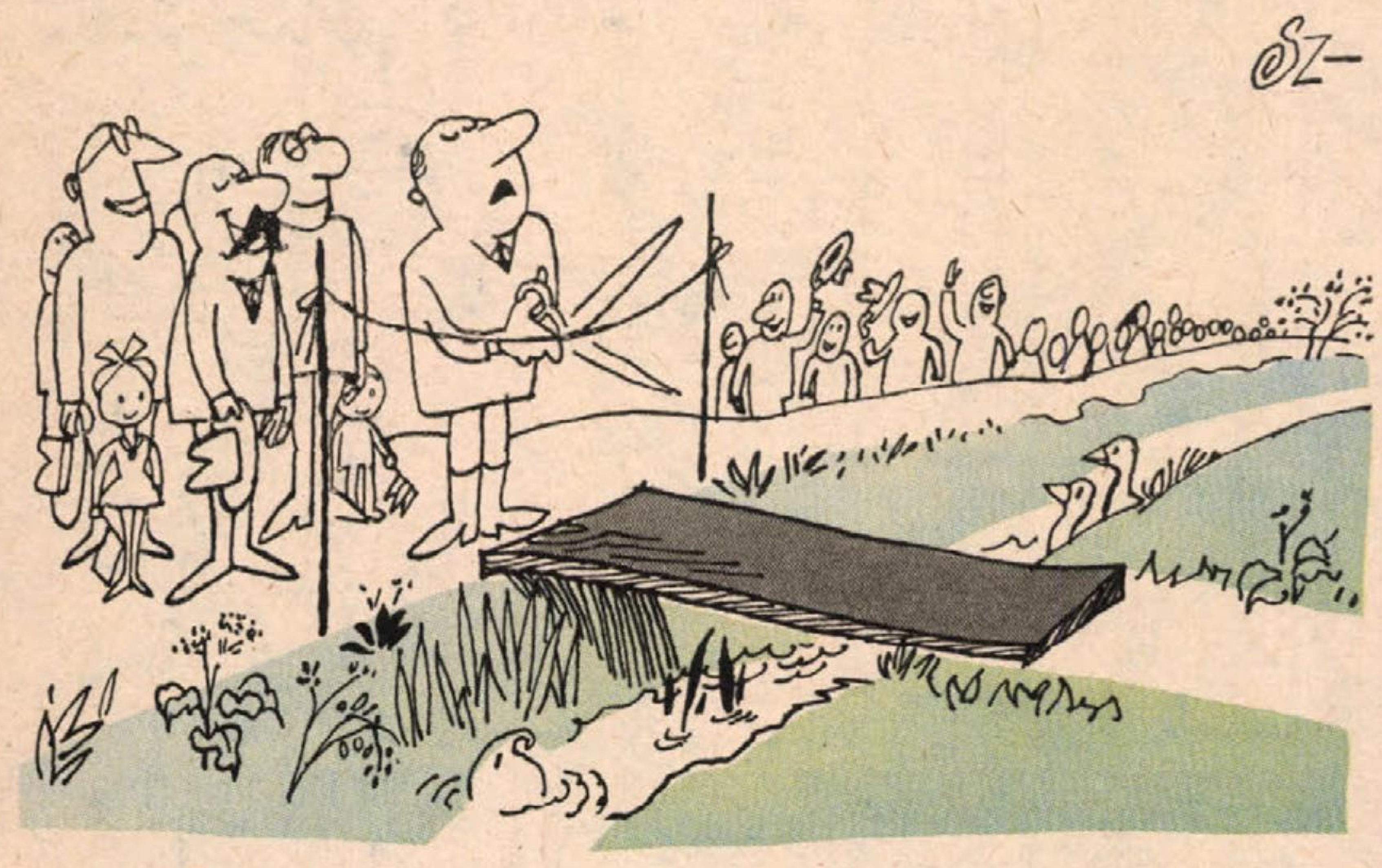


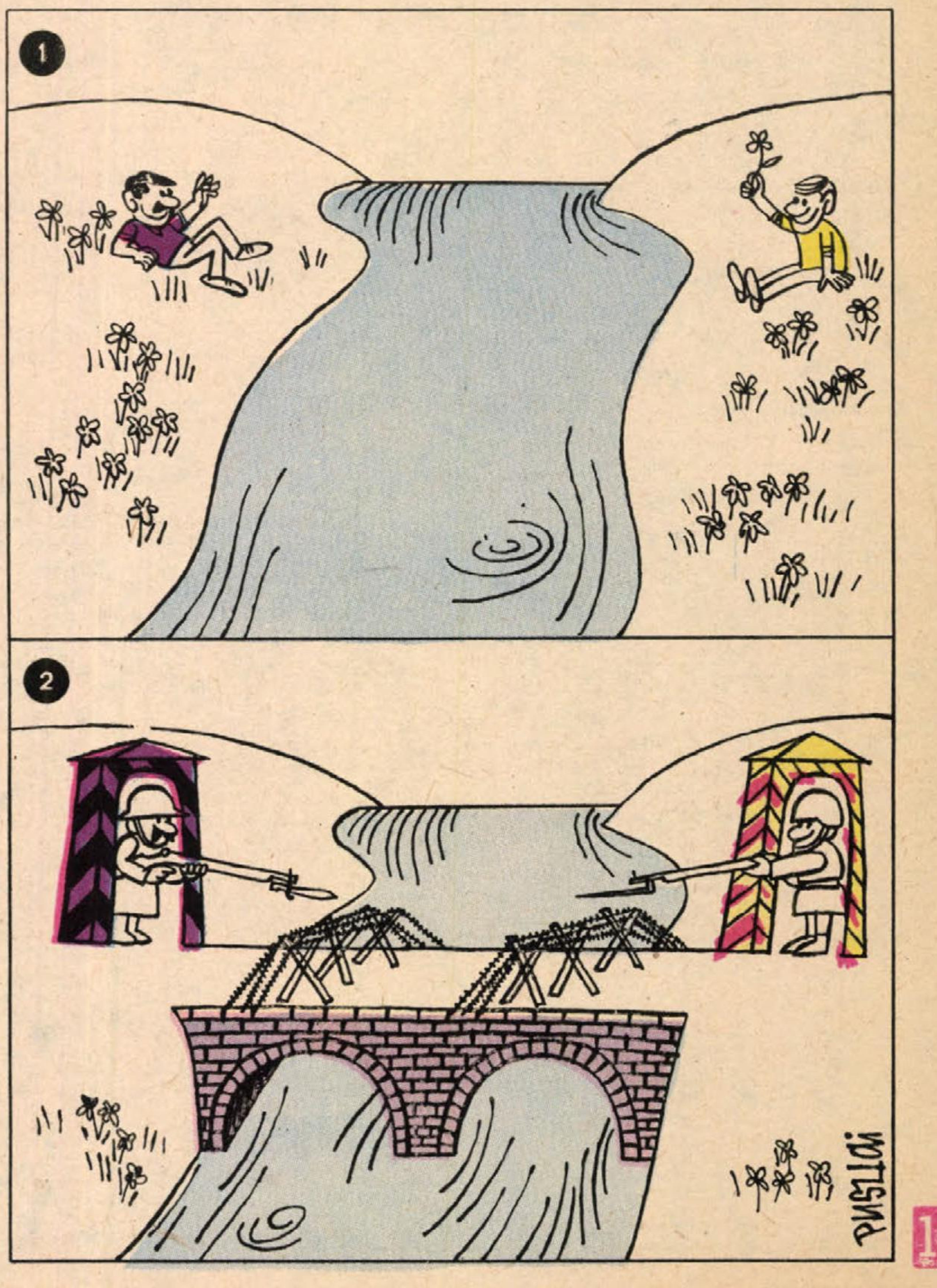


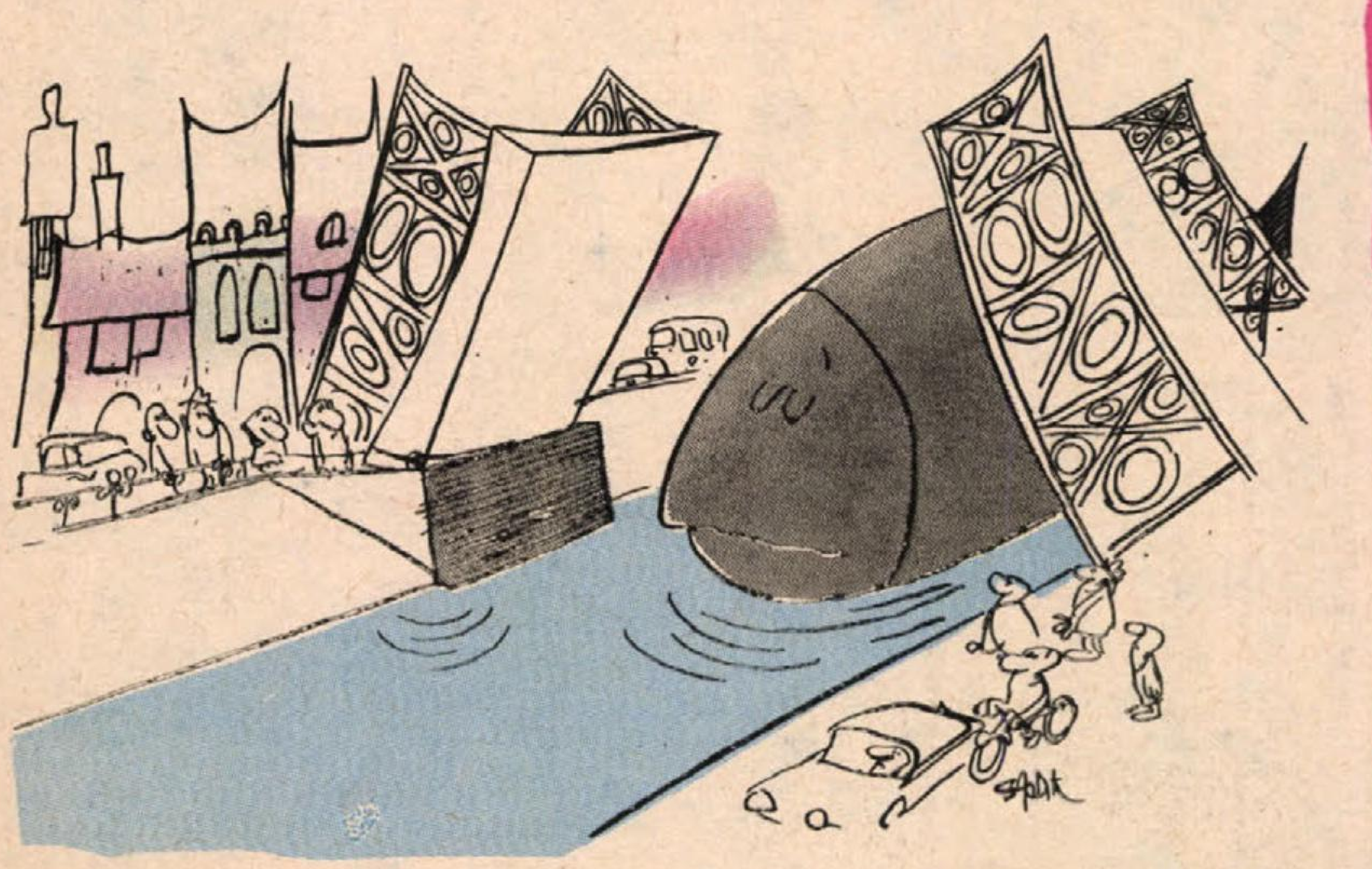




FÜLÖP, VÁRNAI, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK, PUSZTAI







EZT OLVASTAM

A FORDÍTÁS MŰVÉSZETE

Robert Stauffer osztrák írónak „A bokszolás művészete, avagy átmenet az ököljoghoz" című művét a Hajdú-Bihari Napló eképpen keresztelte át: „A bokszolás művészete, avagy *Faust igazának megközelítése."*

Hát lehet, hogy Faust igazát a hírlapíró a *„Faustrecht"* (ököljog) szó ilyetén fordításával megközelítette; a cím értelmét sajnos, már jóval kevésbé

NEMTÖRŐDÖM VÍZBEFÚLTAK

A Magyar Nemzetből: *„A postás strandnál eddig két vízbefúlás volt. Ötven forintig büntetjük a gyalogos személyeket, száz forintig a motorcsónakosokat. Nem sokat törődnek vele."*

Tény, hogy akár gyalog, akár motorcsónakkal fúlladt a vízbe valaki, többnyire nem sokat törődik azzal, hány forintra bírságolják.

BŰNÜLDÖZŐK RÉMURALMA?

A Népszabadság egyik angliai riportjából: „Mint járatlan külföldi, azon töprengtem, *miért hagyta a bűnüldözés oly nagy múltú és úgymond klasszikus szerve, mint a Scotland Yard, ennyire elhatalmasodni a veszedelmes bűnszövetkezetet, s rémuralma miért tarthatott egy teljes évtizedig."*

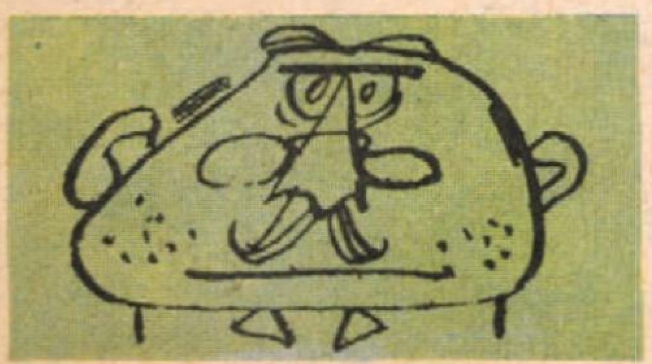
Eddig mit sem tudtam a Scotland Yard évtizedes rémuralmáról. De ha ez igaz, akkor miért csoda, hogy az úgymond klasszikus szerv hagyott elhatalmasodni egy bűnszövetkezetet?

ELTÉVEDT POCAK

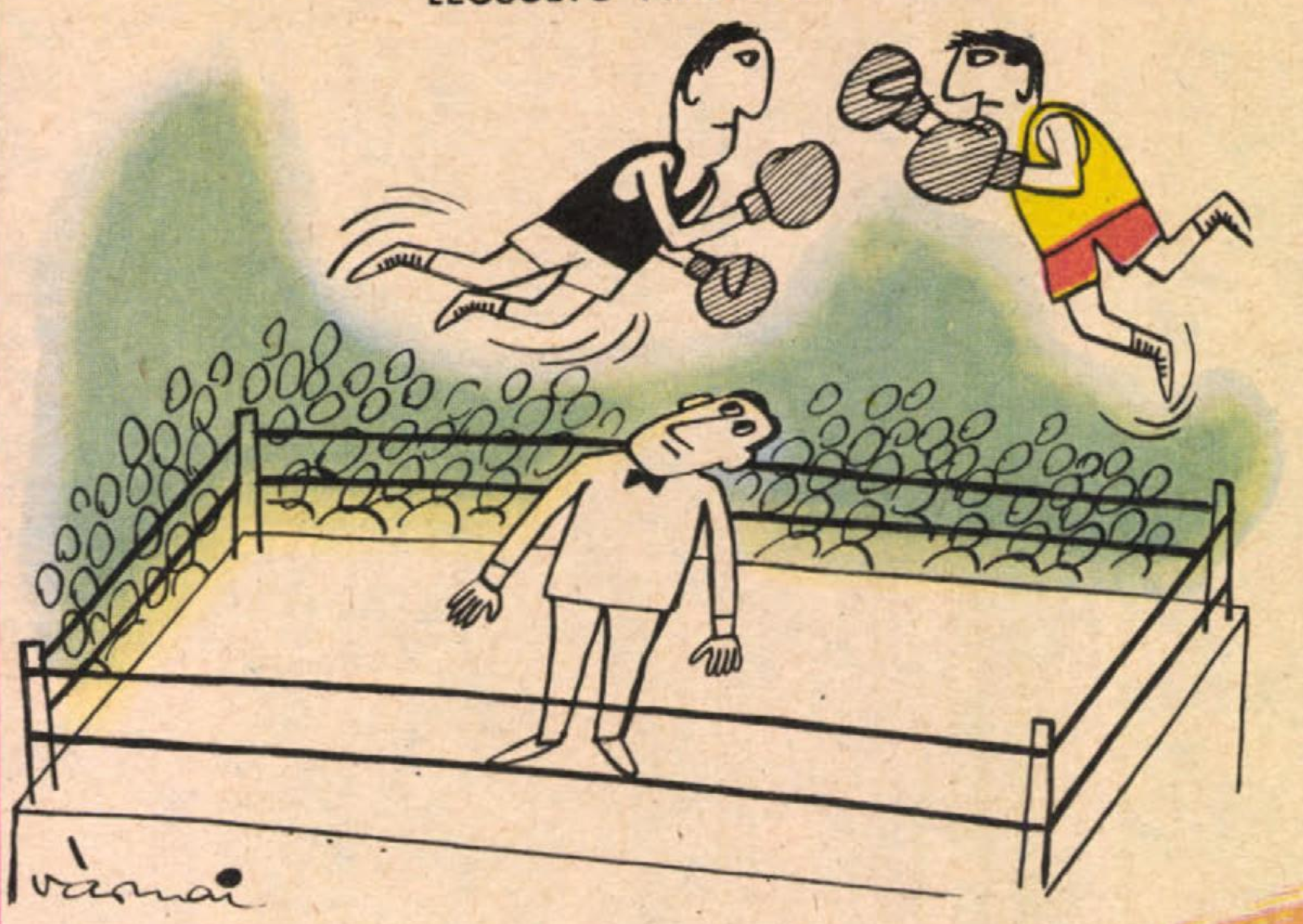
Egy mai magyar regényből: „Mennyivel jobb a John Halliday klassz alakja az Inkvizítor tanár úr *pocakos fizimiskájánál!"*

Nem csoda. Egy pocakot eresztett tanári ábrázatnál még az én alakom is jobb.

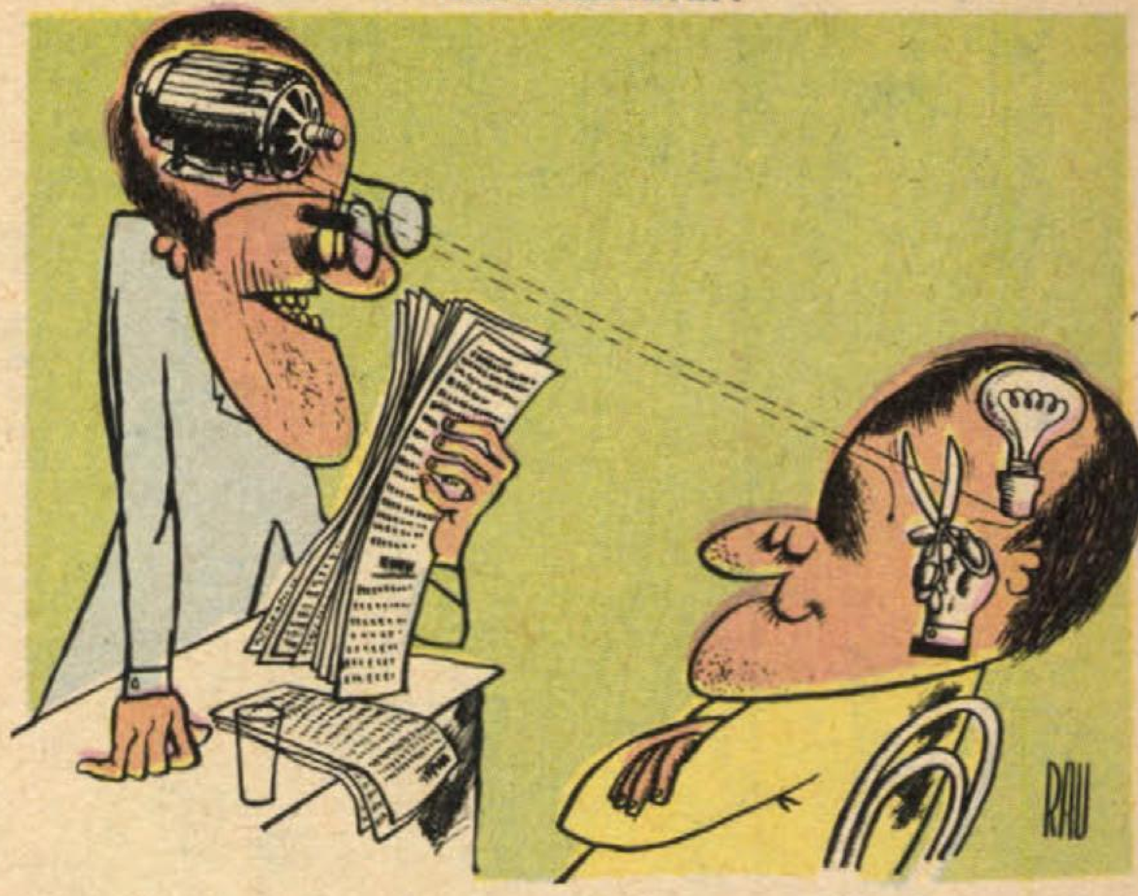
Timár György



LÉGSÚLYÚ MÉRKŐZÉS



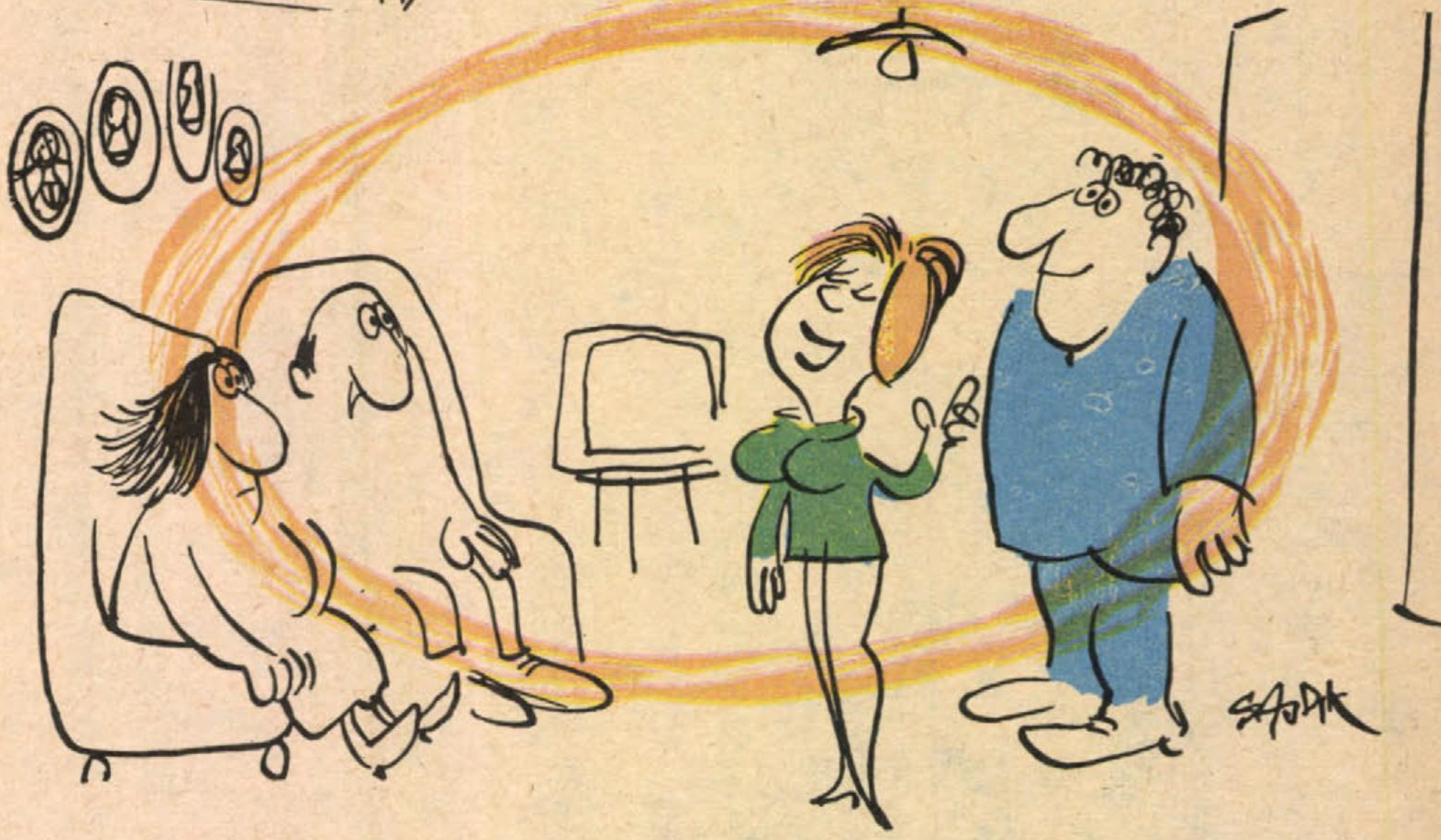
ÉRTEKEZLETEN



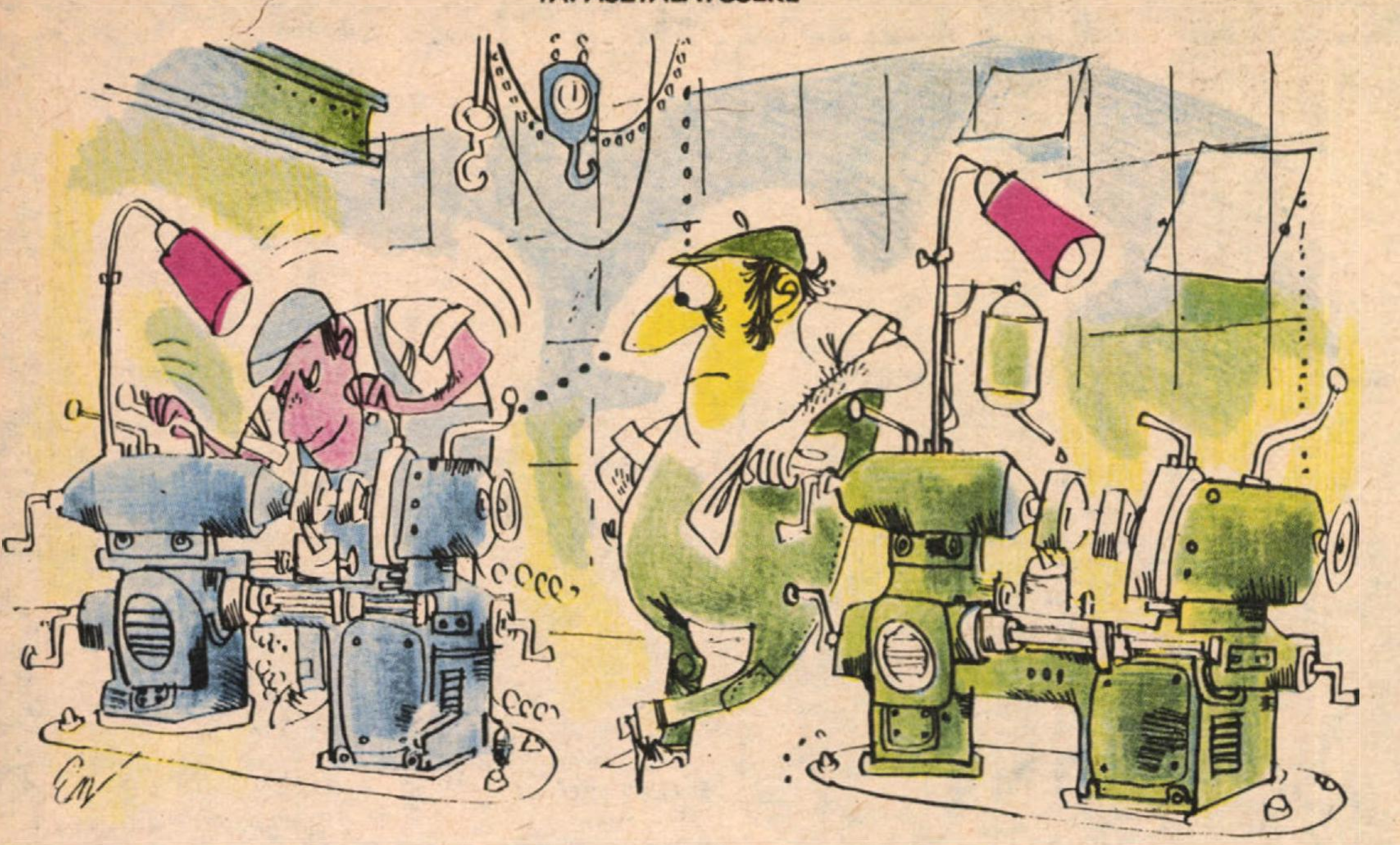
Egy kis kikapcsolódás...

LEÁNYKÉRŐBEN

– És mi a szakmája
– Tervező.
– Milyen tervező?
– Családtervező.



TAPASZTALATCSERE



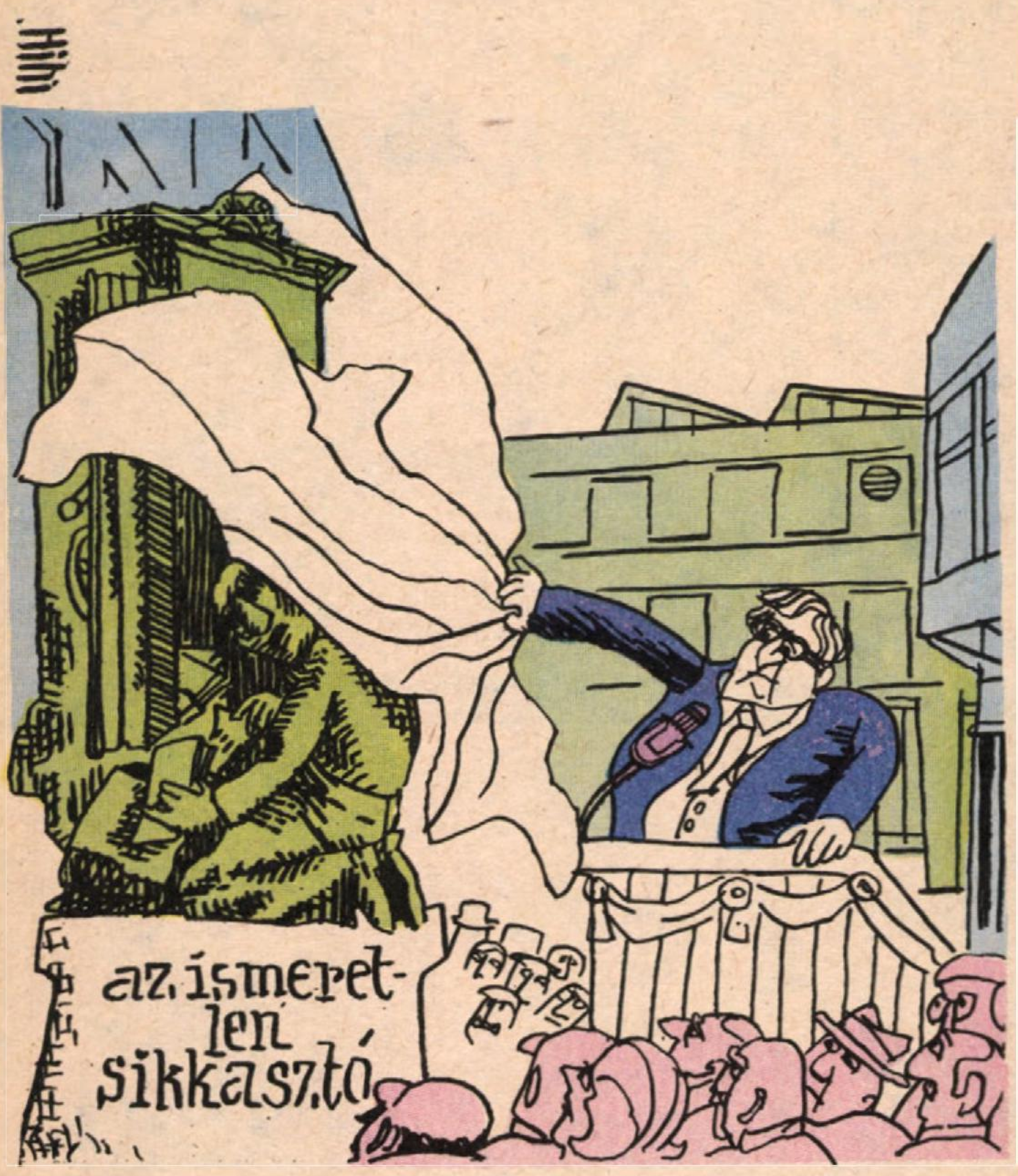
– Egész nap nézem és nem értem, miért keres többet, mint én?!

MEGLEPETÉS A CSÚCSON



– Valaki már járt itt előttünk.

SZOBORLELEPLEZÉS



Hátha valaki nem ismeri?

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az artistaügynökhöz beállít egy idomító és bemutatja a számát, amely abból áll, hogy a kutya fejére rászáll egy papagáj és Heine-verset szaval.

— Remek! Ötven dollárt kap egy estére!

— Bocsánat, én megelégszem a felével, mert trükk van a dologban. Nem a papagáj szaval, hanem a kutya. Ugyanis hasbeszélő.

✦

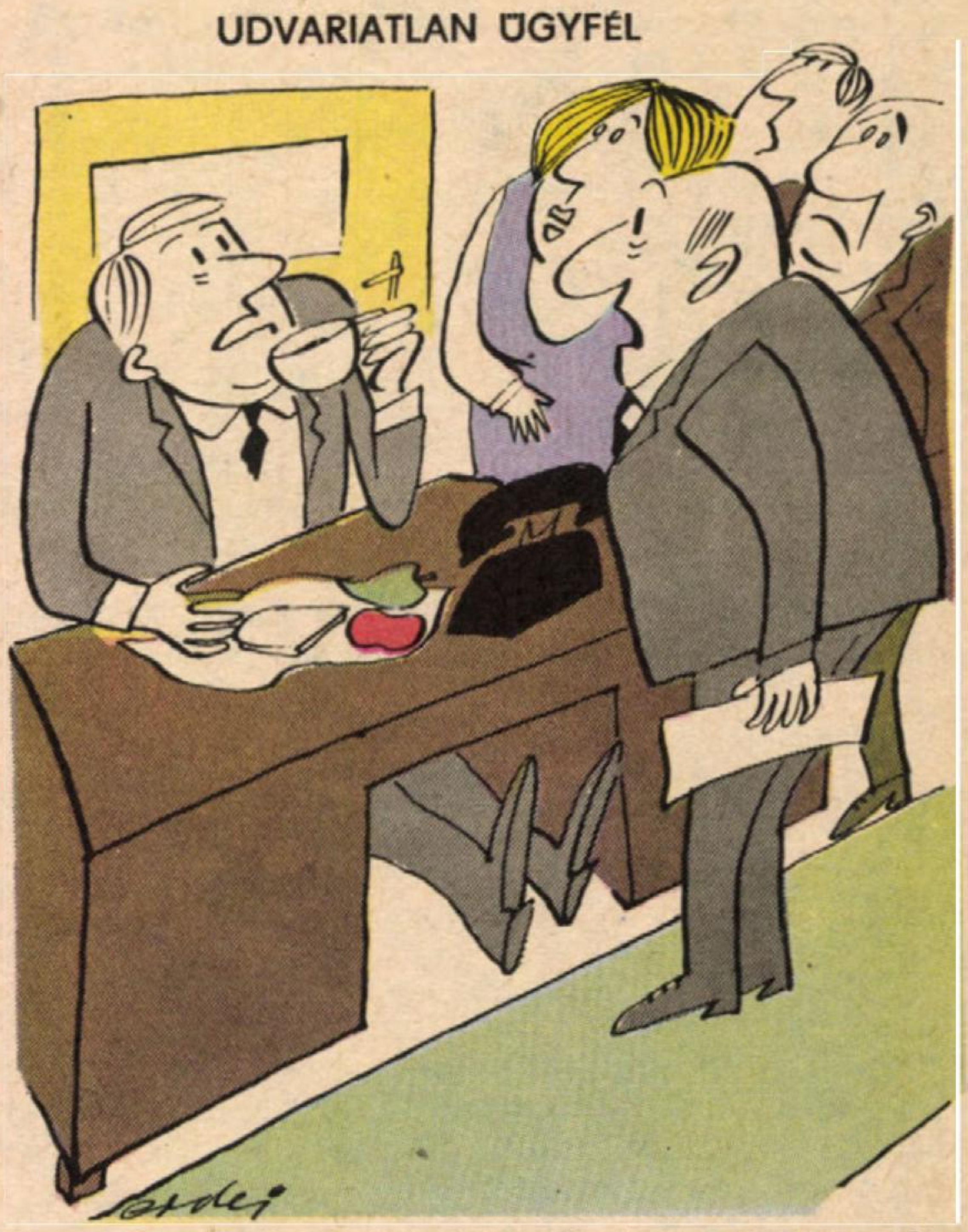
Bejön egy férfi a vendéglőbe, felvesz az asztalról egy poharat, jóízűen megeszi, azután végigmegy a mennyezeten, majd elhagyja a vendéglőt.

— Nahát! — csodálkozik az egyik vendég.

A másik unottan legyint:

— Ezt az alakot már ismerem. Mindig ugyanezt csinálja, és képzeld, mindig köszönés nélkül távozik.

UDVARIATLAN ÜGYFÉL



– Maguknál nem szokás jó étvágyat kívánni?

ISMERIK AZ ALBÉRLŐT

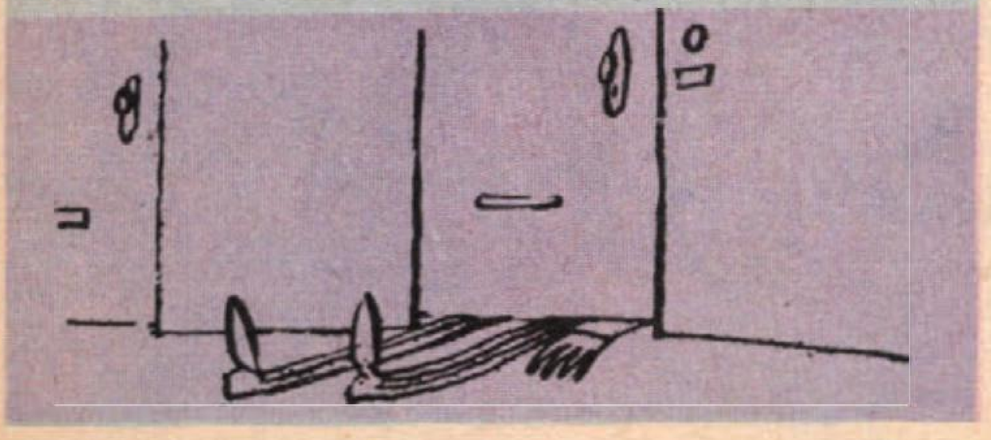
Londoni importvicc:

Az öreg Brown vidékről felutazik Londonba, hogy meglátogassa az egyetemen tanuló fiát. Az ifjabb Brown albérletben lakik egy külvárosban. Az apa hosszas keresgélés után megtalálja a házat, ahol csemetéjének laknia kell. Becsönget. Egy hang belülről:

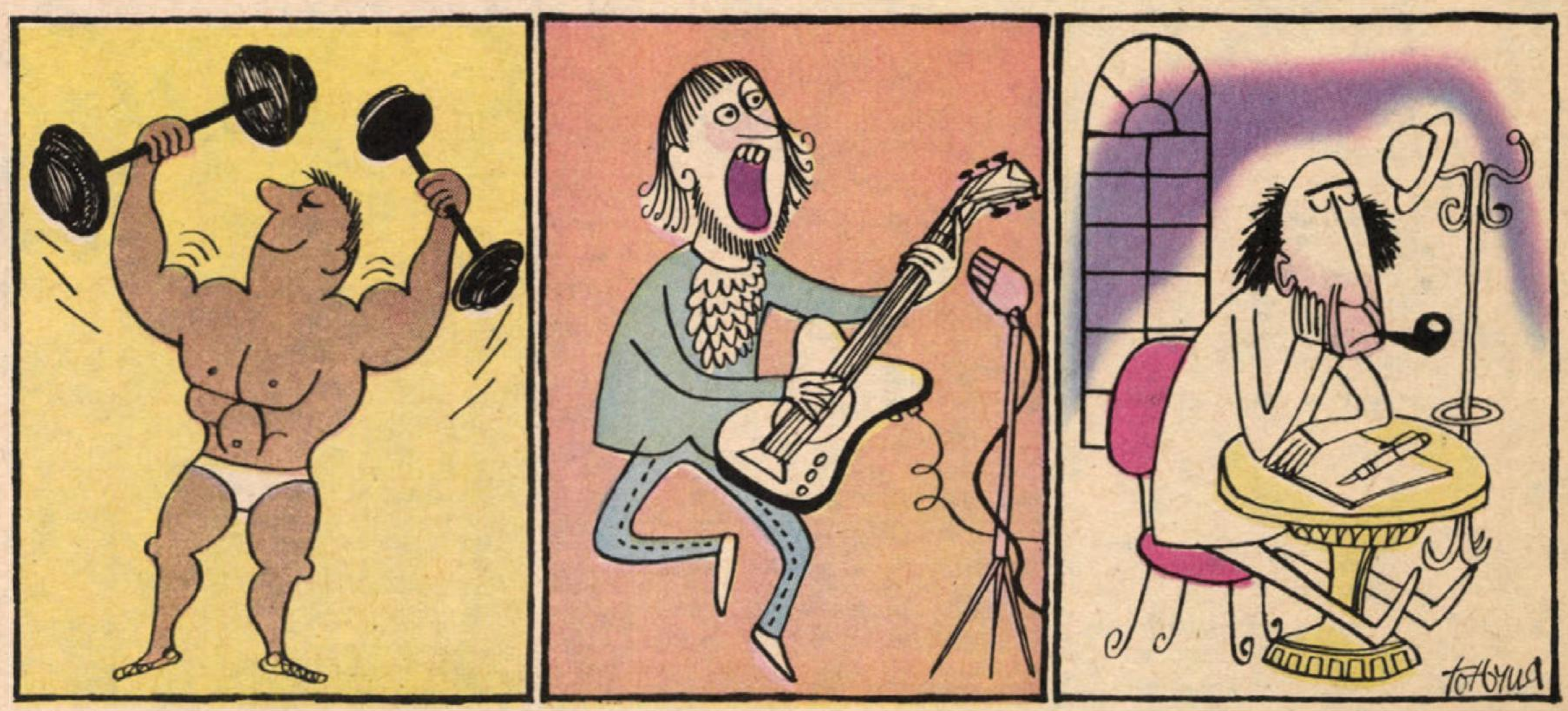
– Mit akar?

– Itt lakik Jim Brown?

– Igen... Tegye csak le a küszöbre, majd behúzzuk megint!



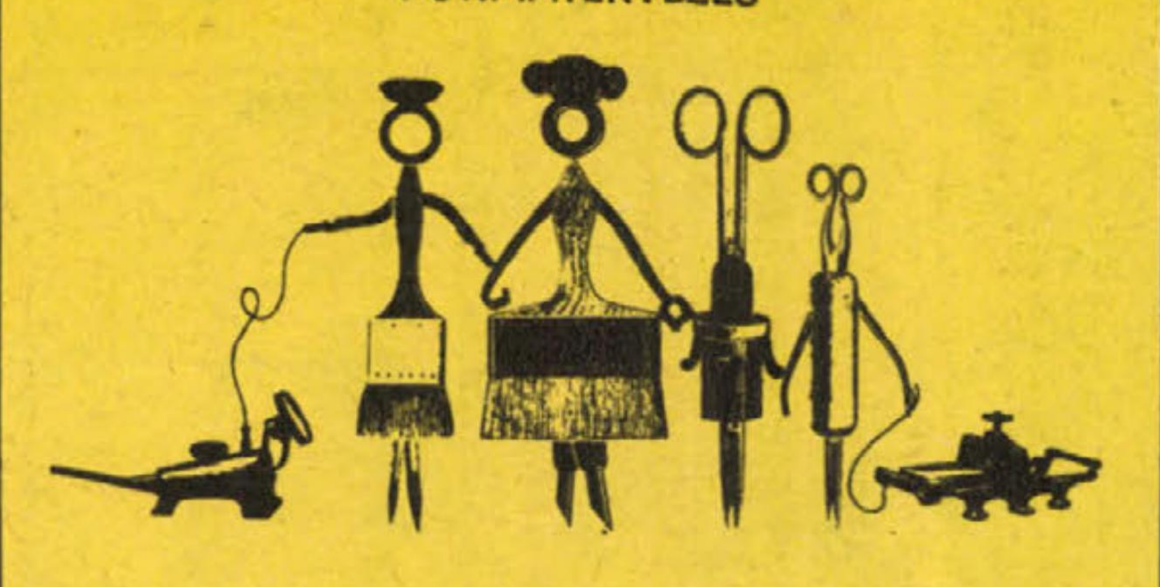
MINDEN RELATÍV



Fiatal sportoló — Fiatal énekes — Fiatal költő

IMPORT HUMOR

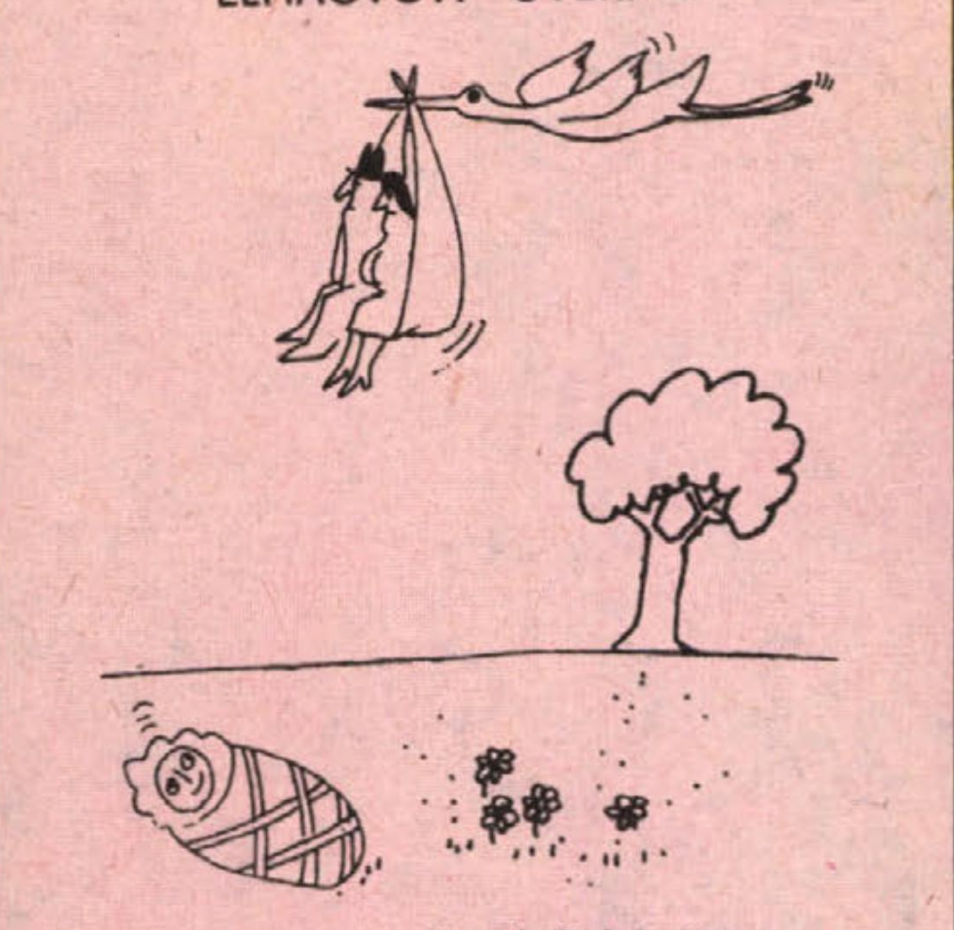
FORMATERVEZÉS



Családi fotó

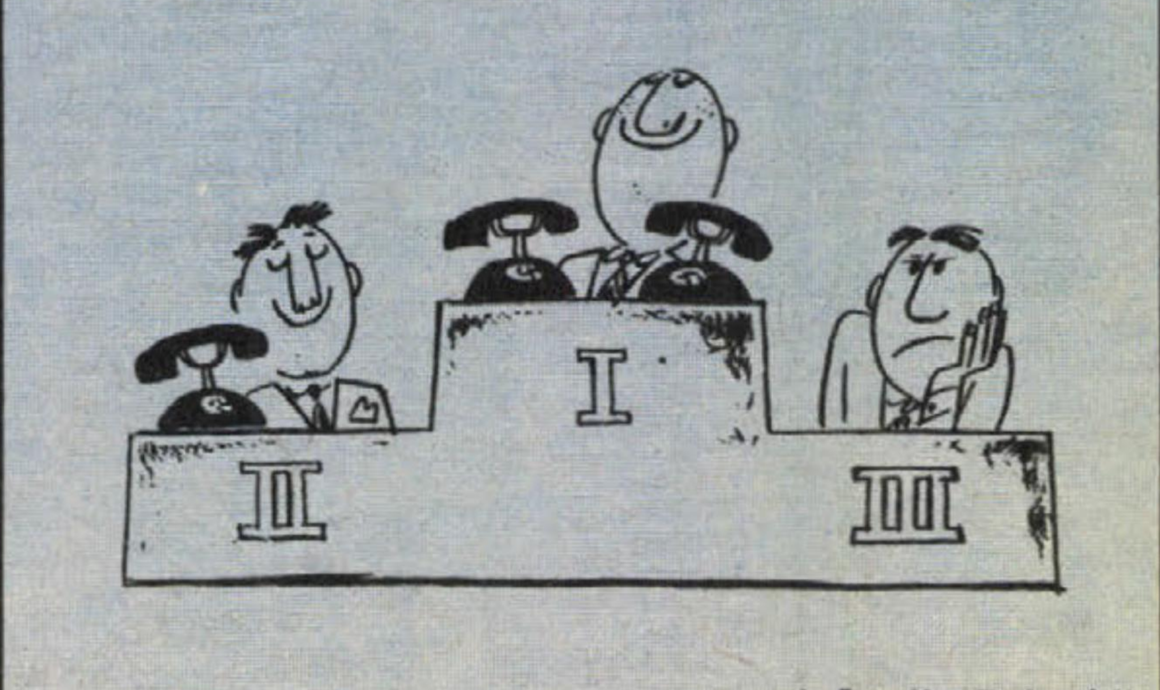
(„Palante", Havanna)

ELHAGYOTT GYERMEK



(„Rohács", Pozsony)

HIVATALI DOBOGÓ



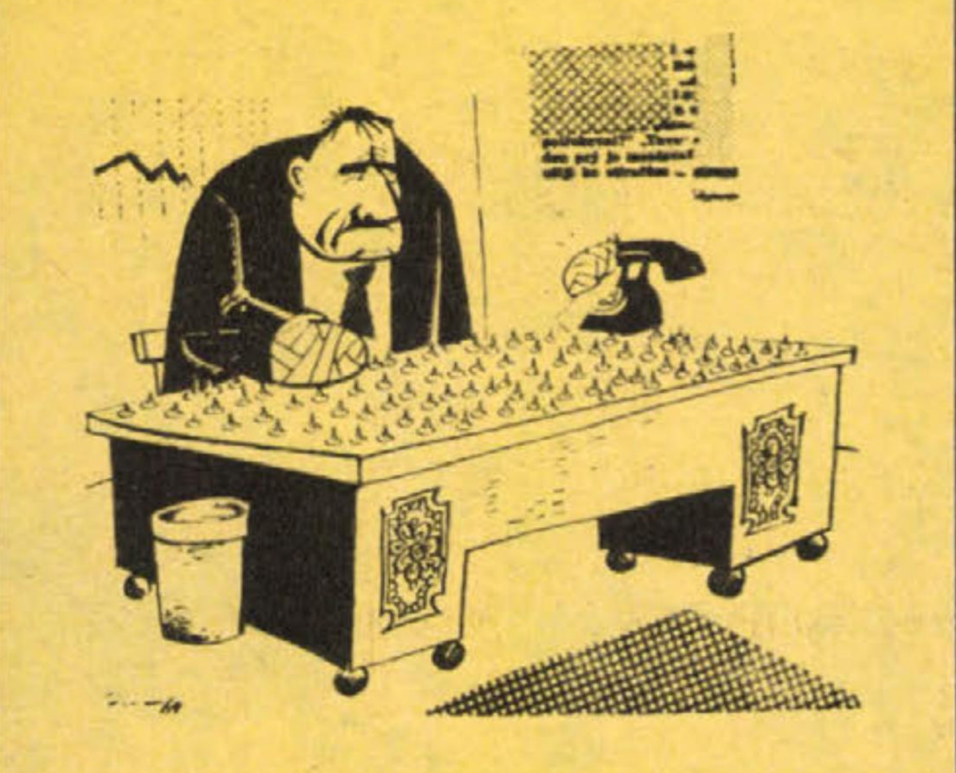
(„Jezs", Belgrád)



– Az utolsó pillanatban a fodrászattól szereztem pótalkatrészeket!

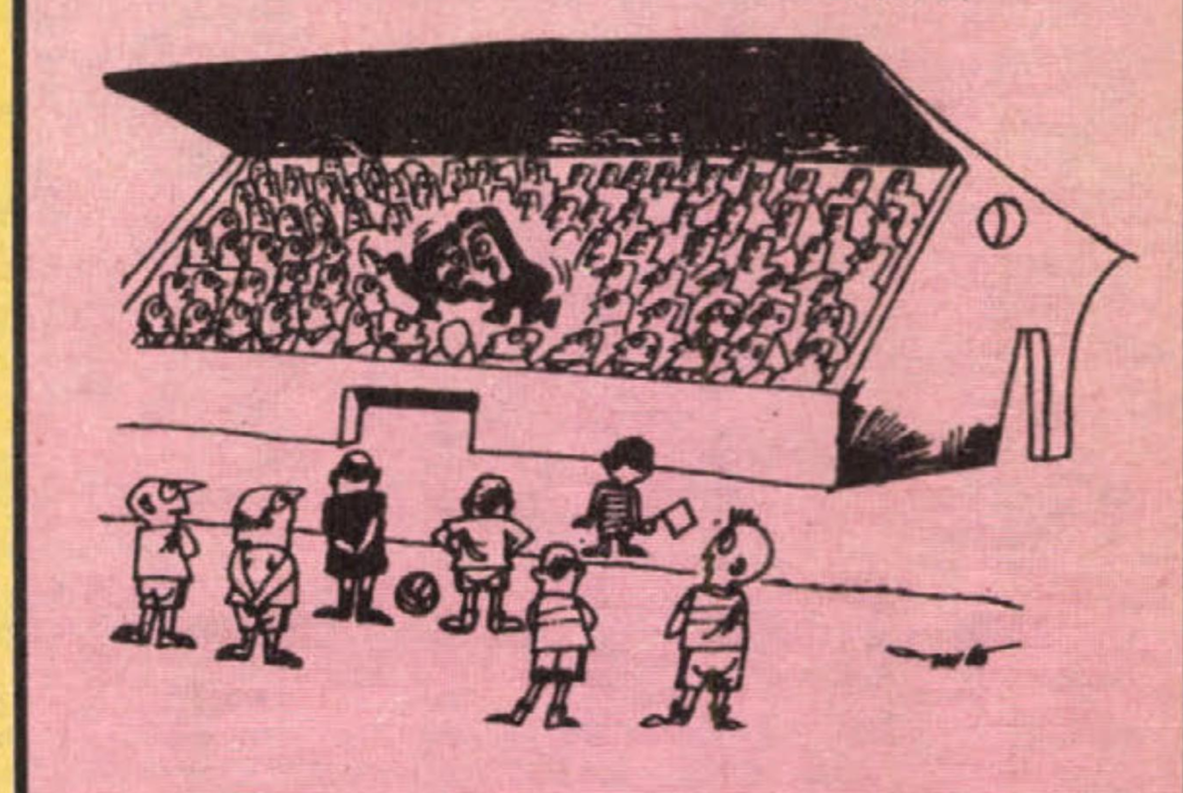
(„Krokodil", Moszkva)

VÉGE AZ ASZTALCSAPKODÁSNAK...



(„Pikker", Tallin

VÉGRE EGY KIS KÜZDELEM!...



(„Eulenspiegel", Berlin)



– Gyere fel gyorsan! Óriási fogásom van!

(„Ici Paris")



HELYETTÜNK KIS COMPUTER!

Olvasom az újságban, hogy a római bíróságon nagy teljesítményű computert állítottak föl. A zseniális szerkezet, amelybe huszonöt év bűntetteinek néhány százezer jellemzőjét táplálták be, 3 (azaz három) másodperc alatt „mond" szakvéleményt a hozzá forduló ügyvédeknek és bíróknak. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy segítségével a tárgyalások jelentősen meggyorsultak, az ítéletek igazságosabbak.

Elgondolkodom a híradáson és szerény fantáziám képernyőjén megjelenik a — tán nem is olyan távoli — jövő, amikor az efféle computereket majd minisíteni fogják, vagyis lesz táska-computer és zsebcomputer, amely függetlenül a hálózati áramtól, elemmel fog működni.

Óriási hasznát látja majd ennek a mi népgazdaságunk is. Csak egy-két példa! Ha valamelyik elkövetkező ötéves tervben a termelékenység növekedésével néhány dolgozót más munkakörbe, vagy netán vidékre kell helyezni, csak betáplálják a computerbe a vállalat összes dolgozóinak rokonait, barátait, komáit és az okos gép három másodperc alatt közli, kit lehet áthelyezni. Erre a célra megfelel az igazgatói páncélszekrényben diszkréten elhelyezett táskacomputer. Ellenben, ha a Trösztbe hívatják az igazgatót, hogy felelősségre vonják, a selejtes termelés, vagy a deficites gazdálkodás miatt, ahhoz már zsebcomputer kell. Ebbe majd betáplál a főkönyvelő odahaza néhány tízezer objektív nehézséget és az okos gép — akár a kérdés okozta hőhatásra — működésbe lépve megsúgja az igazgatónak a leghatásosabb magyarázatot.

A zsebcomputer alkalmazására azonban nagy lehetőségek lesznek a magánéletben is. Így a férjnek majd nem kell kifogásokon törnie a fejét, hogy kimaradását megmagyarázza; a feleség computere viszont kiértékeli a magyarázat okát, korát és hajszínét.

Leghasznosabb és legnemesebb feladatát a zsebcomputer azonban majd a lányok retiküljében fogja betölteni. Ezekbe a zsebcomputerekbe a mamák majd betáplálják az évezredek során elhangzott férfiúi vallomások néhány tucatját és az azokra adandó szóbeli és cselekendő válaszokat. A lányka tehát csak hallgatja-hallgatja az ifjút, közben táskájába nyúl a zsebkendőjéért, diszkréten működésbe hozza a computert, amely megsúgja a lehető leghelyesebb választ annyi idő alatt, amíg ő fölitatja szeméből a meghatottság könnyeit.

Ezek után, ha mégis baj lesz a dologból, annak csak az lehet majd az oka, hogy vagy kimerült a computer eleme (ha egyáltalán volt neki), vagy pedig a fiúnak is volt computere, amelybe a behálózás évezredek során gyakorolt tíz fogását táplálták be.

Sólyom László

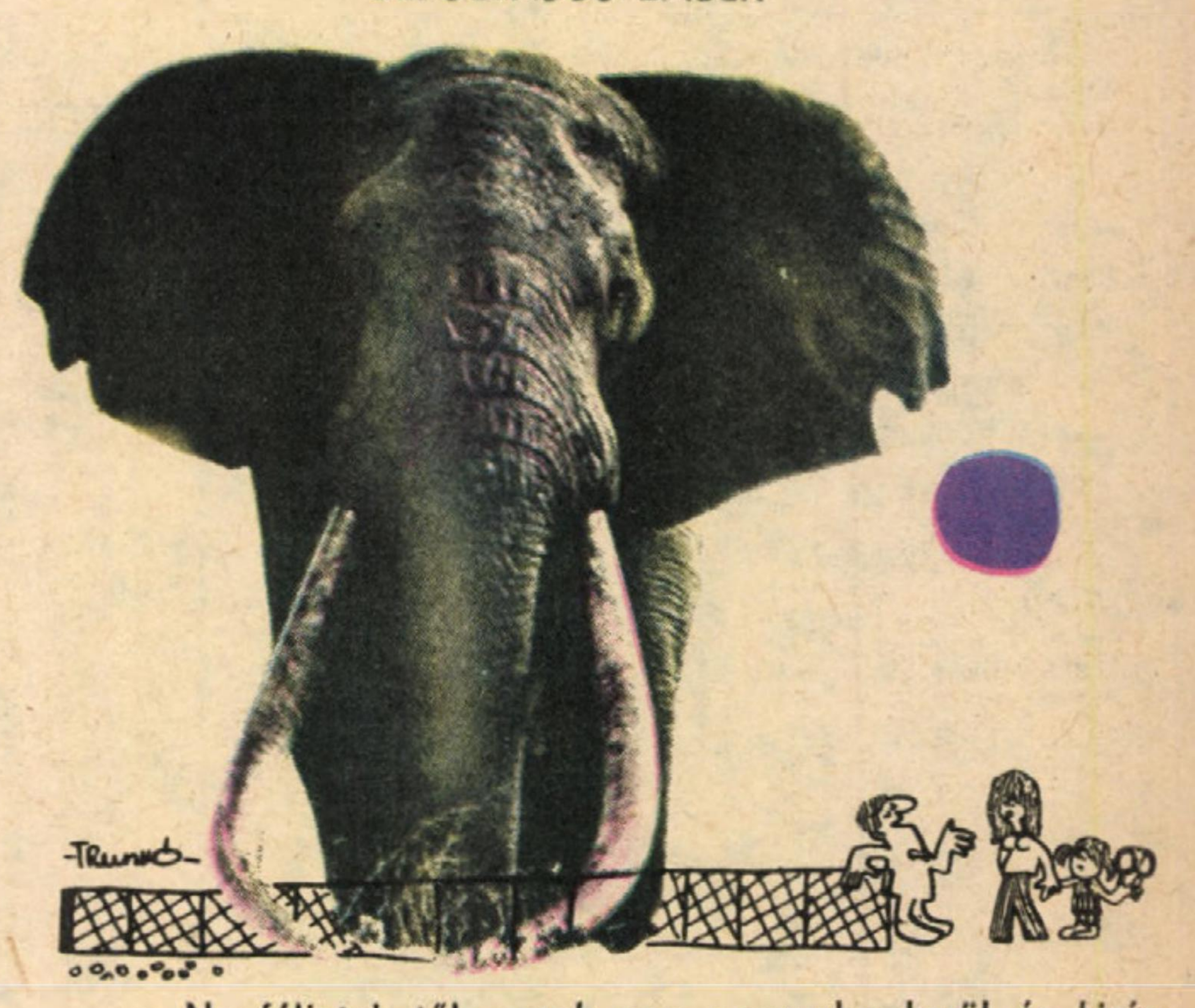
HÁBORÚS ÉS BÉKÉS KIADÁSOK...



Mint ismeretes, Nixon elnök az Egyesült Államok történelmében legpusztítóbb erejű orkán, a „Camille-hurricane" által sújtott terület lakosságát egymillió dolláros segélyben részesítette.

Szép összeg. Mivel a vietnami háború minden órája 3 millió dollárjába kerül Amerikának, a segély összege a háború 20 percének költségével egyenlő.

BEFOLYÁSOS EMBER



– Ne féljetek tőle, csak egy szavamba kerül és kirúgják az Állatkertből...!

ELŐKELŐ CSALÁD



– Tudja, nekem már a nagyapám is keszegsütő volt...

NE FÉLJÜNK A FARKASTÓL!

A Kalifornia állambeli Haywardban lakik Mr. John Harris, s udvarában nem kevesebb, mint 18 farkast tart. A különös háziállatok már számos feljelentést sugalltak, s Harrist bírósági határozat kötelezte a farkasok eltávolítására. Harris fellebbezett és erélyes hangú nyilatkozatot juttatott el a sajtónak. Ebben hangoztatta, hogy a farkasokat világszerte félreismerik, s ez az igazságtalan előítélet játszott szerepet a bíróság döntésében. Kérte, hogy bizottság vizsgálja meg a kérdést a helyszínen. Ha a farkasok csak egyet is felfalnak a bizottság tagjai közül, akkor kész véleményét megváltoztatni és önkritikát gyakorolni.

PÜSPÖKI PÁRBESZÉD AZ NSZK-BAN



– Ennek a Defreggernek sohasem lett volna szabad ilyesmit csinálnia... legfeljebb Vietnamban!

(„Pardon", NSZK)

RÉBUSZ

A 88. sz. rejtvényünk megfejtései:



Nászajándék

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Borbíró Józsefné, Kiskunhalas, Kossuth u. 45., Gosztonyi Oszkárné, Budapest XIII., Angyalföldi út 38., Kerényi Vilmos, Budapest XIV. Lőcsei út 16.

90. REJTVÉNYÜNK

j D S

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb szeptember 22-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest XIV., Lőcsei út 16.

A ZENE HATALMA



Tudása lexikonnal ér föl,
de irtózik a beat-zenétől,
a könnyű múzsát úgy utálja,
mint síkságot a Himalája.
A műveltsége mérhetetlen,
csupán ízlése érthetetlen;
és ez se tetszik, az se tetszik,
ebből világos, hogy öregszik.
De mégis, vannak benne érvek,
melyekkel én is egyetértek:
a klasszikust, vagyis a régit,
mely búval, bajjal is kibékít,
imádja vágyva, szívrepesve...
s elmentem hozzá egyik este.
– Jó, hogy jössz! – mondta –, mert ma éppen
Händelt játszanak a tévében,
s együtt hallgatjuk! Olyan terv ez,
mely óriási élvezet lesz!...
Hát jó. Karszékben hátradűltünk,
a zene szólt, s mi elmerültünk.
Ott előttünk a nagy karmester
csak vagdalkozott, hajló testtel,
pálcája villant, mint a dárda,
hogy a botfülűt fejbevágja.
Ám ekkor, e szent, méla percben
egy furcsa hangra fölfigyeltem...
Mi ez? Ti vidám, vén fagottok
rosszul szóltok vagy melléfogtok?
Nem! Csak barátom a jó székben
aludt horkolva, fújva, mélyen,
s míg elbűvölt az édes kardal,
új, merész ellenpontozattal
a szólamot kísérte álma,
mint zengő basszus, beletrombitálva!

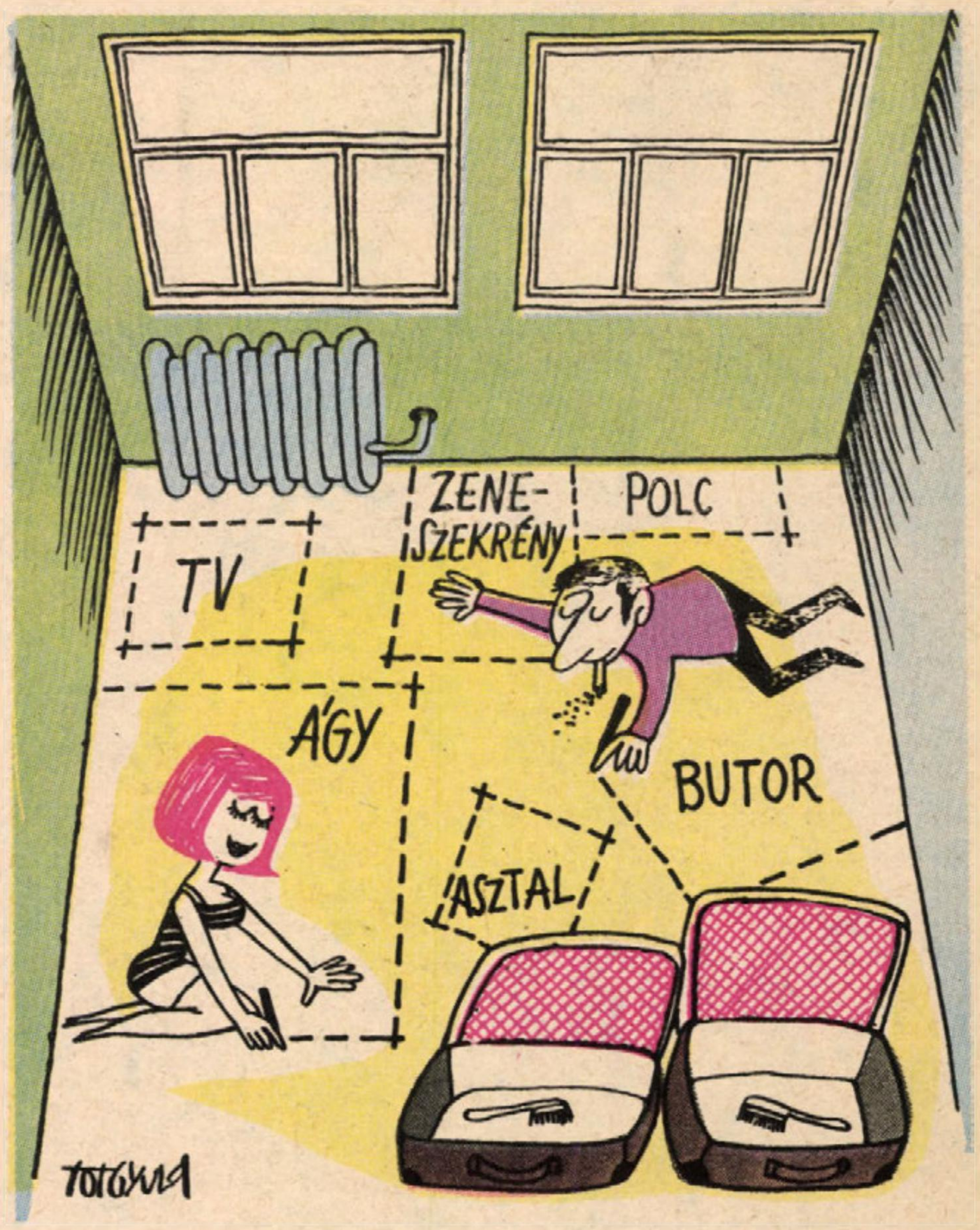


Lovászy Márton



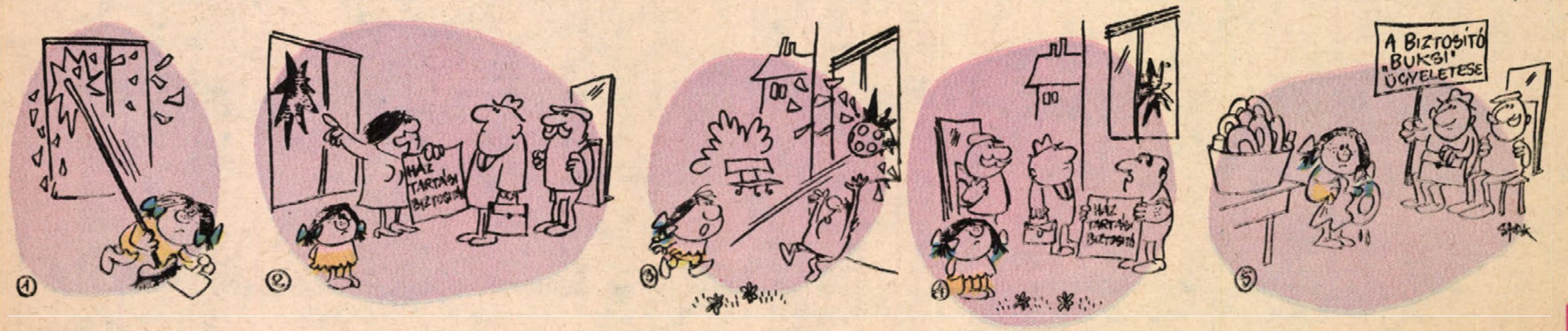
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

FIATAL HÁZASOK



BUKSI ÉS A BIZTOSÍTÓ

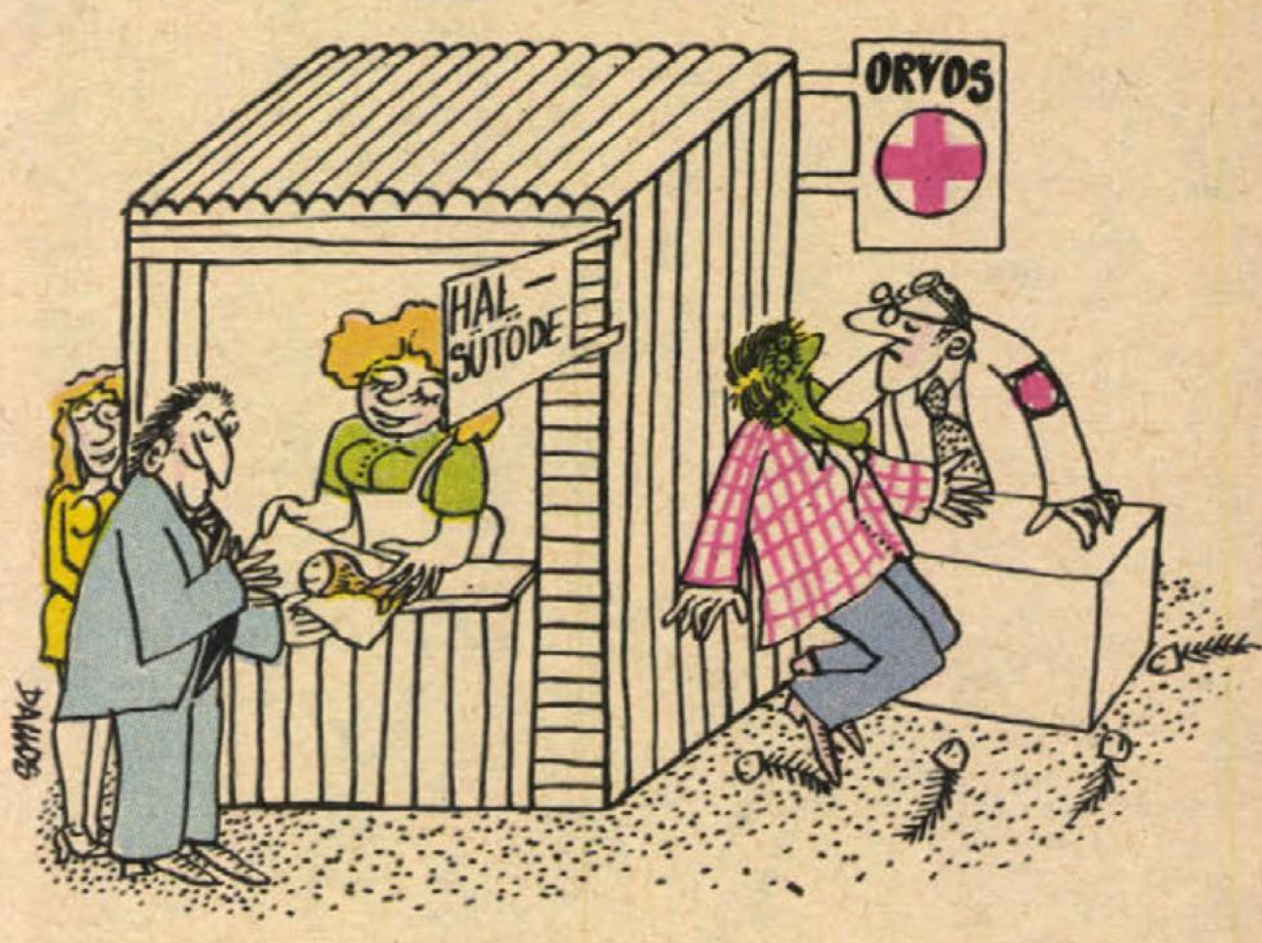
Sajdik Ferenc rajza



NYÁRI EMLÉKEK



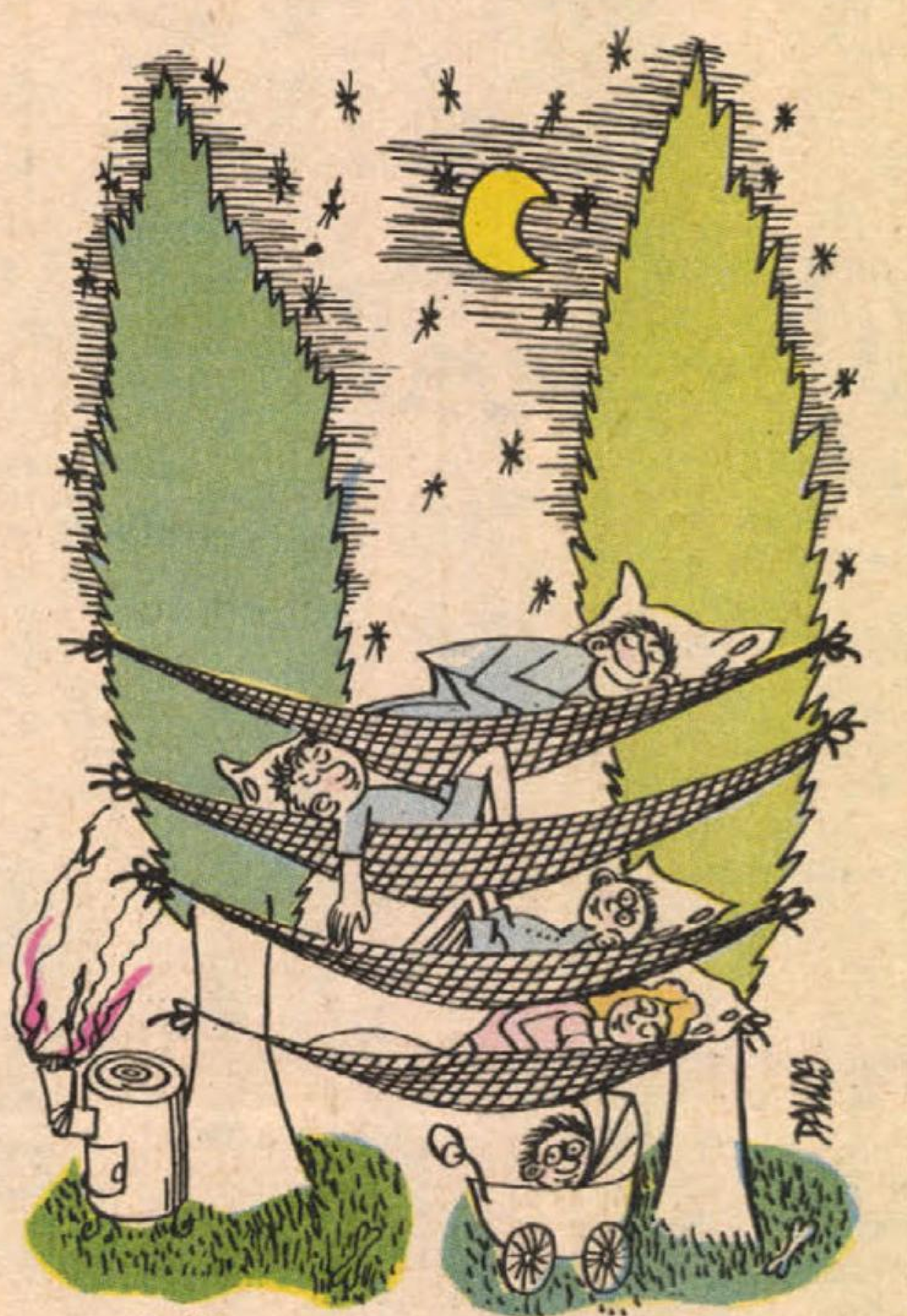
ÉLELMES HÁZASPÁR



SZEZONVÉG

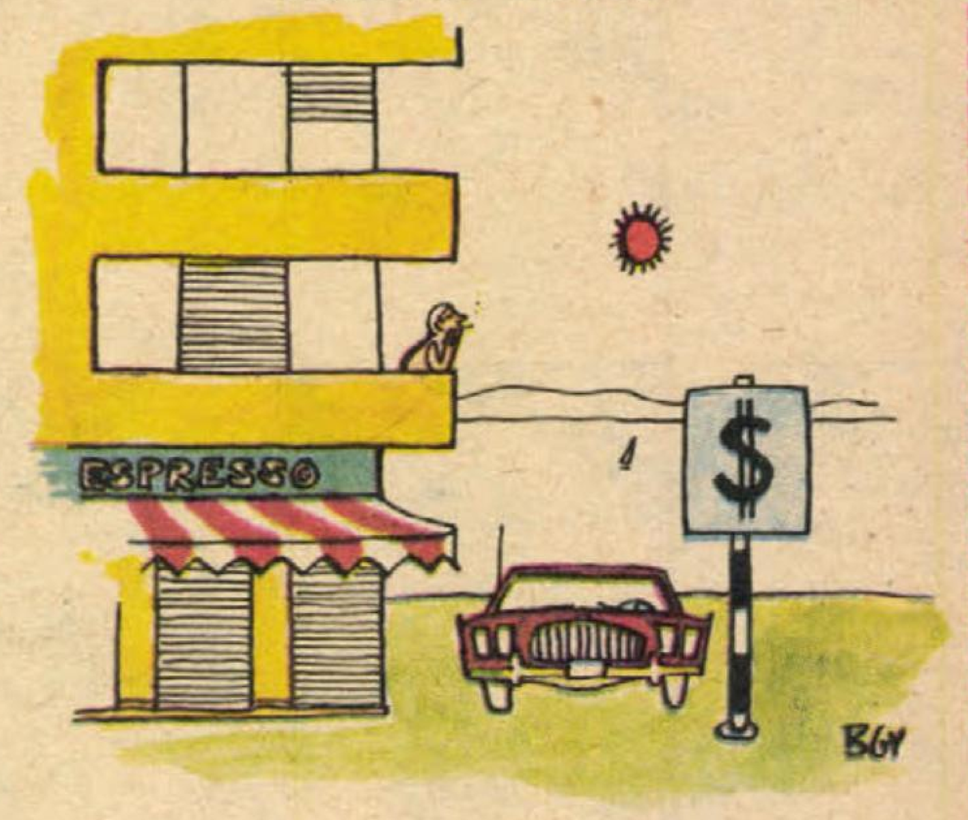


SPÓROLÓS CSALÁD



– A főszezonban mindig kiadjuk a villát . .

EXKLUZÍV ÜDÜLŐ



ÁRAK



– Kérném kifizetni a naplementét, váltás van . . .

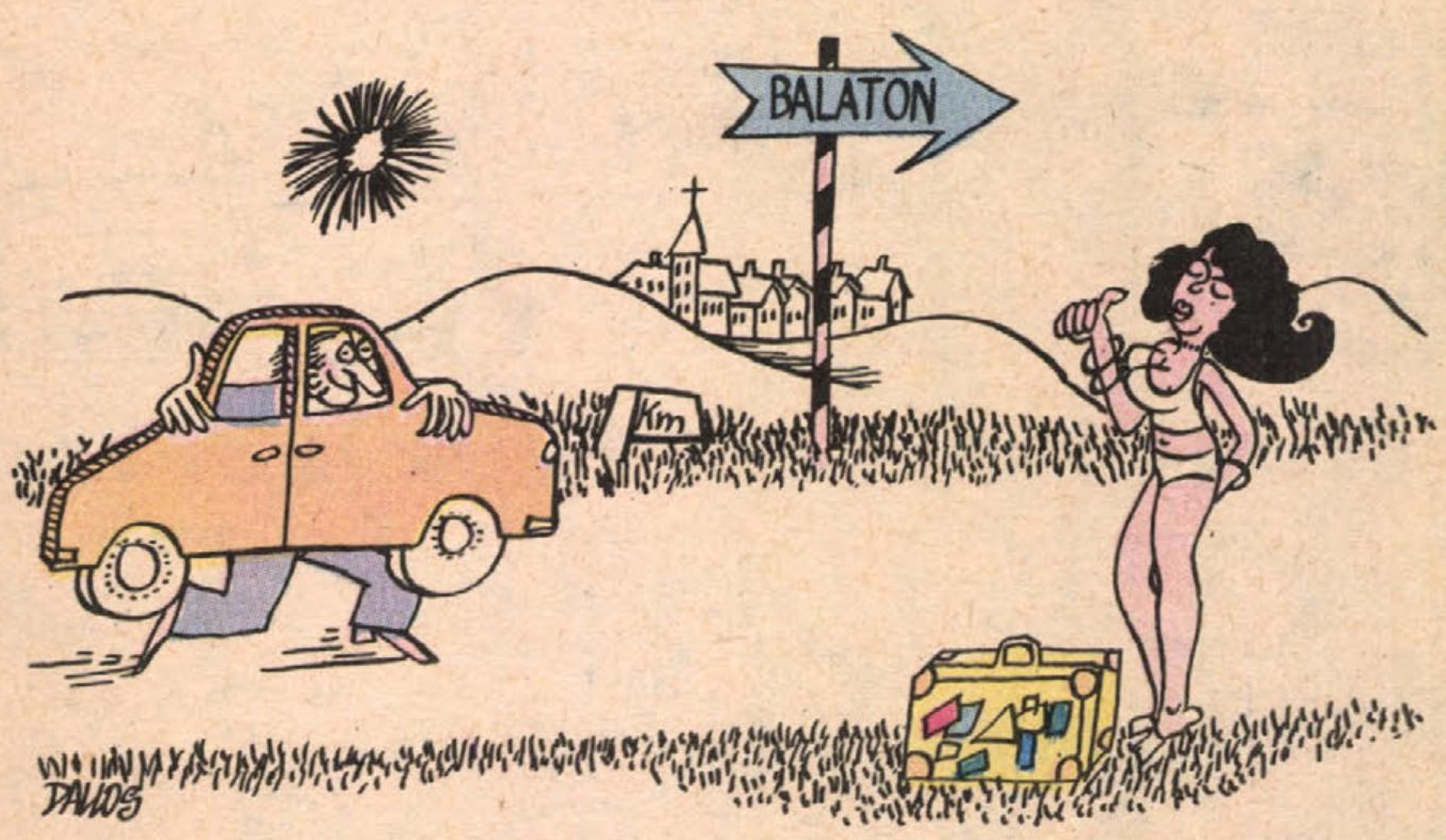


PRIVÁT NYARALÓK

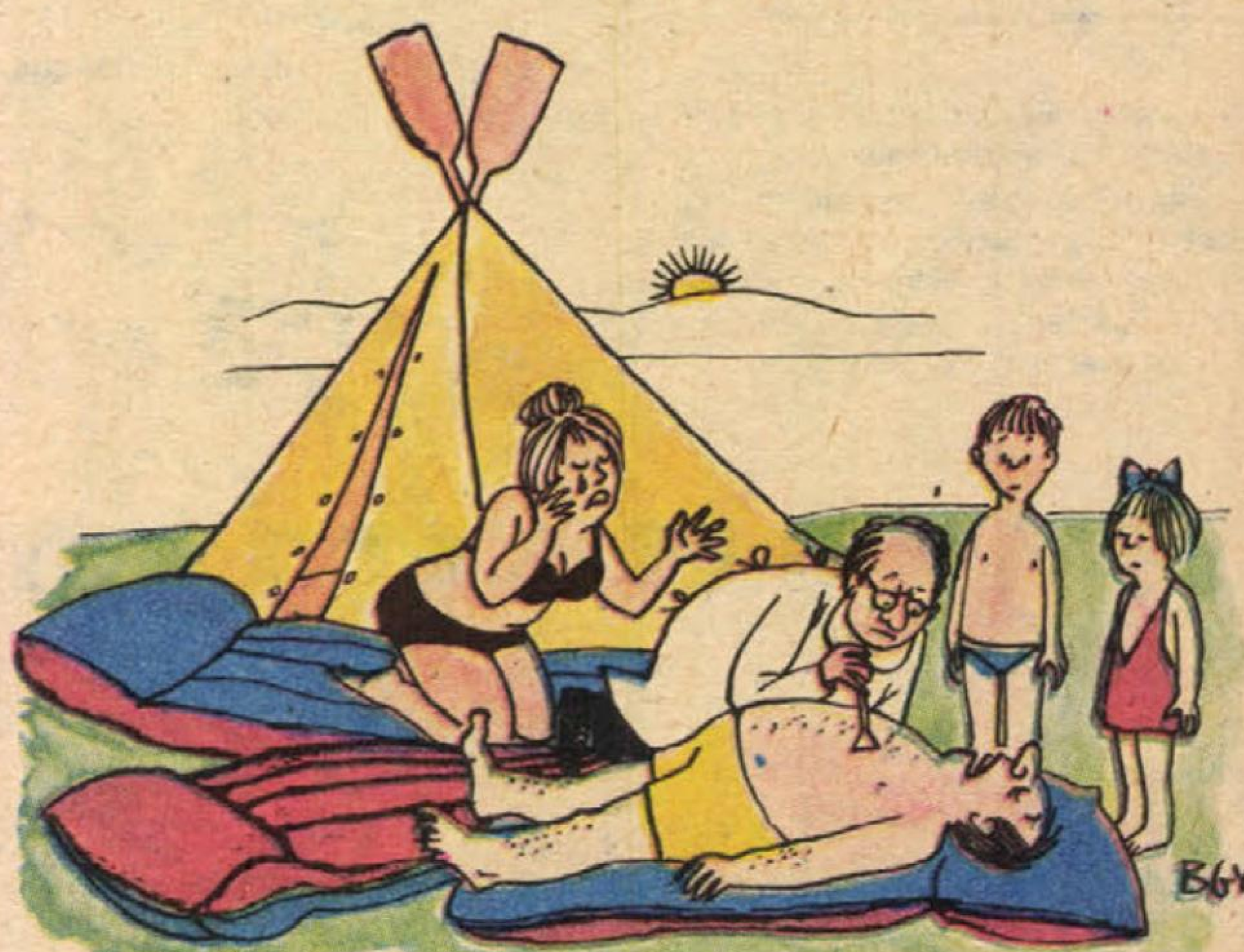


– Ez képtelen megszokni, hogy most mi lakunk itt a tyúkólban!

CASANOVA



FELFÚJTA A GUMIMATRACOKAT



– Pedig én könyörögtem neki, hogy közben magának is vegyen levegőt . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta INDEX: 25.504
Készült ofszet eljárással, Ultraset Junior 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3794/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre